UNU

Lumina lunii e periculoasă. Până şi la o amărâtă de şcoală cu internat din Elveţia — unde toate sunt la fel de lipsite de gust ca şi laptele cu cereale servit la micul dejun — strălucirea seducătoare a lunii ascunde pericole. Umbrele prelungi ale plopilor aduc a stafii translucide pe zăpada proaspăt căzută. Hornuri de piatră se ridică asemenea unor garguie întunecate deasupra capetelor noastre. Peisajele familiare par ciudate şi prevestitoare de rău. Însă poate cea mai mare primejdie dintre toate este faptul că lumina lunii alungă intimitatea oferită de întuneric, scoţând la iveală lucruri care ar fi mai bine să rămână ascunse.

Într-o noapte rece de noiembrie, razele lunii pătrundeau pe fereastra dormitorului meu aflat în incinta Academiei de Fete Steinfelder. Ca de obicei în toamna aceea, m-am uitat lung la luna plină, făcându-mi griji pentru Austin Bridges al III-lea — cea mai periculoasă persoană pe care o cunoşteam eu —, întrebându-mă dacă şi el se gândeşte la mine.

E suficient de rău că majoritatea oamenilor îşi petrec viaţa căutându-şi adevărata mare dragoste, dar să dai de persoana iubită şi ea să se dovedească a fi vârcolac — un vârcolac care te lasă baltă şi dispare — mi se pare că atunci ai destule motive să faci depresie. Mai ales eu, Shelby Locke, trimisă cândva într-o tabără de reeducare şi ajunsă acum prizonieră într-un internat din Elveţia.

Stând în faţa ferestrei, scăldată în lumina melancolică, mi-am trecut degetul peste cicatricea de pe braţ — cicatricea pe care o căpătasem când îl ajutasem pe Austin să scape din Tabăra Semilunii, locul unde ne cunoscuserăm în iunie trecut. L-am ajutat atunci să pună în aplicare un plan de evadare, astfel încât secretul său legat de... blană să nu iasă la iveală, şi am plătit un preţ mult mai mare decât o rană deschisă — am plătit petrecând o vreme la Ferma Red Canyon, o tabără de instrucţie din deşert unde am stat tot restul verii. Însă tocmai când ajunsesem să cred că mai rău nu se poate, Austin a venit şi m-a salvat de plictiseala şi disperarea din timpul marşurilor, de săpatul latrinelor şi de frecatul permanent al ghetelor până ce ajungeau să strălucească.

Din nefericire, când vara s-a terminat, Austin a plecat în mare grabă cu avionul la Londra, unde avea un stoc interminabil de ser antitransformare, iar eu am fost trimisă colet la un rahat de şcoală pentru fete, construită din piatră şi înconjurată de munţi.

N-oi fi eu un geniu, dar am înţeles clar mesajul pe care mama mea vitregă, Iepuraşul, şi tata mi l-au transmis: ai să-ţi termini liceul într-o fortăreaţă izolată din Elveţia, departe de conacul nostru din Beverly Hills, departe de oraşul tău natal Milwakee, din Wisconsin, si de orice prieten ai avut vreodată . Te vom ţine departe de toţi, căci ochii care nu se văd se uită. Tu nu exişti în realitatea noastră.

Iepuraşul şi tata nu ar fi putut alege un internat mai jalnic şi mai izolat nici dacă ar fi vrut. Un castel aflat sus în vârful unui munte, Academia de Fete Steinfelder era un fel de închisoare pentru fetele incomode ale clasei privilegiate. O închisoare pentru snoabe, tocilare, delincvente şi neînţelese. Eu mă încadram în ultima categorie pentru că, indiferent ce regulă încălcasem, o făcusem pentru că în acel moment considerasem că era spre binele tuturor. Din nefericire, faptul că-l ajutasem pe Austin m-a făcut ca până la urmă să par o delincventă mult mai rea decât fusesem de fapt. Aflasem pe pielea mea cum era când lumea se întorcea împotriva ta doar pentru că avusesei cele mai bune intenţii.

Cicatricea de pe umărul meu aproape că se vindecase de tot acum. Rămăsese numai o pată roz în formă de semilună care, când mă gândeam la Austin, începea să mă mănânce. Iar în nopţile în care stăteam la geamul dormitorului, scăldată în lumina lunii, aproape că mă ardea. Dacă mi-aş fi făcut un tatuaj pe braţ cu numele lui Austin, nu ar fi fost un suvenir mai bun din noaptea aceea pe care o petrecusem în pădure, noaptea în care era cât pe ce să moară încercând să mă salveze pe mine. Ai crede că, după ce trecuserăm împreună prin aşa ceva, vom fi inseparabili, că nici măcar zidurile din piatră ale unui castel izolat din Elveţia nu l-ar putea ţine la distanţă de mine. Însă nu primisem nici măcar un semn de la el după ce ajunsesem în castelul ăsta de rahat.

Nicio scrisoare. Nicio telegramă. Niciun porumbel cu vreun mesaj legat de picior. Ultima oară când am vorbit fusese când ne-am luat la revedere în deşert. De atunci, parcă ar fi dispărut de pe faţa Pământului. Sau poate că eu eram de vină. Eu am dispărut într-o crevasă acoperită de zăpadă, numită Steinfelder.

La fel ca şi alte instituţii pentru „îmbunătăţirea comportamentului", cei de la Steinfelder ne-au confiscat telefoanele şi nu ne permiteau accesul la e-mail, deci nu puteam să-l contactez pe Austin. Chiar dacă sună ciudat, să stau în lumina lunii era singurul mod pe care l-am găsit ca să mă simt iar aproape de el. Era modul în care-mi aminteam ce trăisem împreună cu el în timpul acelei veri care acum mi se părea atât de îndepărtată!

— Hmmm... Colega mea de cameră, Marie-Rose, a scos un sunet de îngrijorare din colţul opus al camerei. Iar stai la geam. Du-te la culcare!

Făcea destul de mult pe şefa, pentru o persoană de numai un metru cincizeci, dar poate că era din pricina faptului că toată lumea îi spunea Rosemary şi asta ajunsese să o enerveze. Bine, mai era şi exmatricularea din cea mai bună şcoală de balet din Europa.

Am tras perdeaua dantelată, care oricum nu prea oprea lumina lunii să intre în cameră.

— Îmi pare rău. Nu pot să dorm.

— Nu mai spune, a răspuns ea.

Am oftat şi am aprins lampa dintre paturile noastre.

— Mon Dieu! a scheunat Marie-Rose, trăgându-şi repede o pernă peste ochi.

— Ce ai, eşti vampir? Crezi că ai să iei foc? Marie-Rose a lăsat jos scutul improvizat împotriva luminii.

— Nu, dar e două noaptea. Chiar vrei ca doamna Lemmon să ne prindă cu lumina aprinsă?

M-am cutremurat. Ultimul lucru pe care-l doream era să ne vină pe cap şefa-de-dormitor-bară-profă-de-istorie. Am pescuit o lanternă din sertarul noptierei.

— Scuze. Am să citesc o carte sub pătură.

— A, nu, a zis Marie-Rose, dând din mână că nu era cazul. Oricum nu mai pot să dorm acum. S-a ridicat în fund în pat şi a băgat mâna sub pernă, căutând ceva. Am aşteptat toată ziua să citesc revistele pe care mi le-a trimis mama, a zis ea, aruncându-mi una dintre ele.

Niciodată nu am fost cea mai sportivă fată din şcoală, aşa că nu am reuşit să prind revista la timp, iar aceasta a căzut pe podea, deschizându-se exact la mijloc. O fată cu părul negru ca pana corbului se uita fix la mine din fotografia făcută de un paparazzo.

M-am strecurat afară din pătură ca să recuperez revista.

— „Eva's petit ami", am spus eu cu voce tare, citind titlul în franceză.

— „Iubitul Evei", mi-a tradus Marie-Rose. Probabil că e vorba de Eva Maleva. O ştii pe prinţesa pop a Europei?

Nu mai auzisem de ea, dar era ceva captivant în ochii ei. Era drăguţă, cu siguranţă. Eram pe cale să dau pagina când l-am văzut pe tipul agăţat de braţul ei — avea gluga trasă pe ochi, de parcă ar fi încercat să se ascundă de fotografii care-i înghesuiseră la ieşirea de la concertul Evei. Avea buze frumoase, pline, dar cu greu puteam să-i disting trăsăturile întunecate, ascunse de glugă. Iar apoi, printre toate aiurelile în franceză din care nu înţelegeam nimic, am dat de un nume familiar: Austin Bridges al III-lea.

— Oh, rahat!

Am aruncat din nou revista pe jos şi am stins lumina. Austin avea o nouă prietenă! De-aia nu luase legătura cu mine.

— Pardon, a bombănit Marie-Rose. Eu citeam ceva aici.

— Corect! Scuză-mă!

Am aprins iar lumina.

— O, cherie, plângi! Ce s-a întâmplat? Mi-am şters ochii umezi cu mâneca de la pijama.

— Îl mai ţii minte pe prietenul meu despre care ţi-am tot povestit? am întrebat-o eu cu voce pierită. E în revista ta, cu Eva.

— Ce? Nu! Marie-Rose a sărit din pat şi a luat de jos revista de scandal. Asta de lângă ea este Austin al tău? Am dat din cap că da, trăgându-mi nasul.

— Se pare să acum umblă numai cu fete frumoase şi faimoase.

Marie-Rose s-a aşezat lângă mine pe pat şi m-a luat de după umeri cu braţul ei firav.

— Probabil că nu e ceea ce crezi, a zis ea. Sunt sigură că Eva e fotografiată cu toată lumea.

Am ridicat din umeri ca să scap de îmbrăţişarea ei.

— Ţi-am spus că n-a mai dat niciun semn de câteva luni bune.

Ochii lui Marie-Rose erau plini de blândeţe în spatele bretonului ei roşcat şi ţepos.

— Până nu afli adevăratul motiv pentru care nu ţi-a scris, nu ai de ce să te superi. Poate să apară în mii de reviste băiatul ăsta. E greu să eviţi asta când eşti fiu de star rock.

Trebuia să recunosc, colega mea de cameră avea dreptate. Ziarele şi revistele de scandal îi hărţuiseră întotdeauna pe Austin şi pe tatăl său. Asta era viaţa.

— Dar care e treaba cu fata asta, Eva?

— Are un prieten nou în fiecare lună, dacă e să te iei după bârfe. Acum cred că ar trebui să stingem lumina şi să ne culcăm. Marie-Rose s-a băgat în pat, sub pături. Aşa cum spune şi mama, toate vor arăta mai bine mâine-dimineaţă.

Am stins lumina, iar razele lunii au invadat din nou camera. Exact când am închis ochii, jur că am auzit un urlet de lup undeva în noapte. Însă desigur că asta era ceea ce-mi doream eu să aud. Dacă ştiu ceva despre lună şi noapte, este că nu poţi avea încredere în ele, pentru că-ţi joacă feste.

Ai crede că, fiind în Europa şi toate celelalte, Academia de Fete Steinfelder ar avea mâncare bună. Că bucătari de talie mondială, angajaţi să le hrănească pe fetele răsfăţate ale celor bogaţi, ar fi tot timpul ocupaţi la bucătărie, pregătind o gamă largă de mâncăruri delicioase, cu nume imposibil de pronunţat. În schimb, aproape fiecare fel de mâncare în parte era aproape imposibil de ingurgitat. Poate că era vorba de un plan secret al părinţilor noştri de a ne pune la dietă: poate că trebuia să ajungem atât de înfrânte de chinurile malnutriţiei, încât să ne purtăm ca nişte roboţi ascultători, aşa cum sperau ei să fim. Sau poate că cei de la conducerea instituţiei erau îngrozitor de zgârciţi.

În orice caz a doua seară, când m-am aşezat la masă pentru următoarea tortură culinară, încă eram destul de şocată de faptul că-l văzusem în poză pe Austin împreună cu Eva Maleva, prinţesa pop perfectă a Europei. Marie-Rose s-a aşezat pe băncuţă şi s-a tras mai lângă mine, pe chipul ei — care de obicei era senin — arăta acum destul de îngrijorat. Îmi venea să plâng şi nu mă ajuta deloc faptul că atmosfera era deja încărcată de mirosul greu de ceapă prăjită.

Mi-am sprijinit bărbia în mâini, pe masa lungă de stejar cu ochii aţintiţi pe fereastră, la peisajul deja întunecat de umbrele serii. Plopii de la marginea pajiştii castelului erau acoperiţi de cristale de gheaţă care reflectau lumina fluorescentă a becurilor de securitate ale Academiei Steinfelder, iar în depărtare, gardul de plasă îmi reamintea că nu aveam şanse să fug uşor de-aici. Dacă reuşeam cumva să trec de gard, urma un drum extrem de abrupt, acoperit de polei, care ducea la vale, de pe muntele unde eram noi cocoţaţi. Ducele care ridicase acest castel dorise să fie lăsat în pace, singur. Asta era moştenirea noastră. Pedeapsa noastră.

Sala de mese, peste care se lăsa întotdeauna liniştea înainte de cină, a fost cuprinsă de un freamăt când au intrat într-un final studentele din anul întâi cu mâncarea. Cea care ne servea pe noi, o slăbănoagă, a venit spre masa noastră aproape ţopăind, chicotind, cât pe ce să răstoarne tava de argint plină cu vârf pe care o căra.

— Vai de mine, a bombănit ea, lăsând jos tava cu zgomot, ceea ce a făcut să se reverse pe masa noastră o anumită cantitate dintr-un fel de suc. Îmi cer scuze.

Nerăbdătoare să trecem şi peste asta, am ridicat capacul şi am descoperit un amestec de ceva din care ieşea abur, înconjurat de un rând de arpagic prăjit prea tare.

— Mamă, ce bun!

Fata care ne servea mi-a luat capacul din mână.

— E tochitură din măruntaie de miel şi limbă de vită. Poftă bună! a zis ea, ţopăind înapoi spre bucătărie.

Am luat o furculiţă şi am încercat s-o înfig într-una din bucăţile de carne maronii.

— Ce-ar trebui să facem cu asta?

— S-o mâncăm. La fel cum facem din două în două seri.

Marie-Rose mi-a luat furculiţa şi a ales o bucată mare de carne pe care mi-a trântit-o în farfurie. Apoi a luat altă bucată pentru ea.

— Măcar o dată în viaţă, aş vrea să ridic capacul şi să descopăr o friptură zemoasă din muşchi de vită.

— Da, un bifteck avec des pommes frites[1], a zis Marie-Rose, uitându-se lung la farfuria sa. Alors, am să mă prefac că suntem într-un bistrou pe malul stâng al Senei.

— Îţi urez succes.

Am încercat să tai bucata din farfuria mea, dar, aşa cum mă aşteptam, parcă era de cauciuc. Ştiu că unora chiar plac măruntaiele şi alte chestii de-astea, dacă sunt gătite corect — am urmărit şi eu destule emisiuni pe Travel Channel ca să aflu că sunt o delicatesă —, dar chestia din farfuria mea fusese fiartă până ce ajunsese elastică precum o minge de cauciuc. Am oftat şi mi-am mai luat o felie din pâinea densă din grâu, care se servea la Steinfelder. Apoi am tras spre mine tava cu mâncare, am luat o lingură de arpagic şi mi-am pus-o în farfurie. Aveam să mă satur cu legumele, chiar dacă erau arse.

Însă când am pus tava înapoi pe masă, am simţit ceva pe marginea tăbliei. Era lipit acolo cu bandă adezivă. Oare de-asta chicotea fata care ne servise? Având grijă să nu mă vadă nimeni, am dezlipit hârtiuţa împăturită de unde era şi am strecurat-o în buzunar.

M-am forţat să înghit nişte ceapă cu pâine şi am ascultat-o pe Marie-Rose repetându-şi lecţia de la ora de matematici avansate pe care o avuseserăm ceva mai devreme. Când a ajuns aproape de final, fetele care serveau au venit să strângă mesele şi m-am ales cu o privire încruntată pentru că lăsasem carnea în farfurie. Ştiam ce urmează în meniu: o budincă apoasă pe post de desert, însă măcar scăpăm de gustul de cauciuc şi ceapă arsă.

— Deci, ai de gând să-mi spui? Ce-ai găsit? a şoptit Marie-Rose.

Vedea întotdeauna totul aşa că trebuie să fi observat când băgasem hârtiuţa în buzunar.

— Nu sunt foarte sigură, am spus eu, despăturind bileţelul în poală.

Nu o să mai dureze mult.

Serios! Doar atât scria pe tâmpită aia de hârtie. De parcă eu puteam să-nţeleg ceva din asta. Marie-Rose mi-a tras un cot în coaste.

— Ce scrie?

— Ş̧ş̧t..

Şi i-am pasat biletul.

L-a citit ascunzându-l în şerveţelul de masă, iar apoi mi l-a dat înapoi.

— Ce vrea să-nsemne asta? Ştii cine ţi l-a trimis?

— Cred că cineva care lucrează la bucătărie.

— Crezi că trebuia să ajungă la altă masă? a întrebat ea în şoaptă. Şi cine este A.?

— A.?

Am despăturit iar bileţelul şi m-am uitat mai atent. Cu siguranţă, sub scrisul acela mic, în colţul din stânga, era scrisă mic litera A. Am întors biletul pe partea cealaltă, căutând să văd dacă mai era ceva scris pe el, dar n-am mai găsit nimic. Se putea ca A. să fie de la Austin? Speranţa mi-a invadat inima şi m-am uitat iar în jos la micuţa misivă, sperând că aveam dreptate.

— Şi ce avem noi aici, fetelor?

Şi eu, şi Marie-Rose ne-am îndreptat de spate.

— Nimic, Madame, a zis Marie-Rose. Madame LaCroix, directoarea de la Steinfelder, era chiar lângă masa noastră, pe buzele-i subţiri înflorind un zâmbet plin de încântare care nu prea avea cum să si fie autentic.

— Vă trimiteaţi bileţele, a zis ea, vocea ei ca de gheaţă trimiţându-mi fiori pe ceafa. Vă rog să mi-l daţi. Am strâns biletul între degete încercând din răsputeri să distrug scrisul, să distrug până şi fibrele hârtiei, ca să nu mai poată fi citit.

— Hai, hai, a zis ea, zâmbind de parcă o durea acest lucru.

a întins repede o mână spre mine şi o grămadă de chei zdrăngăniră ca nişte clopoţei la

1 Biftec şi cartofi prăjiţi (în franceză)

închizătoarea brăţării cu pietre preţioase pe care o purta la încheietură.

— L-am găsit şi noi, am spus eu, punându-i biletul în palmă. Nici măcar nu înţeleg ce vrea să spună. Poate că se referă la desert?

Madame LaCroix şi-a pus pe nas ochelarii de citit pe care-i ţinea atârnaţi de un lanţ de aur la gât şi s-a uitat atent în jos la bucata de hârtie. Nu a comentat nimic cât a stat şi 1-a împăturit frumos, ordonat, ca apoi să-l pună undeva în sân.

— Mesdemoiselles, a spus ea, întorcându-se să se uite la întreaga adunare din sala de mese. După cum ştiţi deja cu toatele, la Steinfelder nu se dau bileţele. S-a întors brusc spre noi. Am să mă întâlnesc cu voi două mâine, după ultima oră, ca să lucraţi suplimentar. Iar dacă vă întrebaţi cumva, biletul e al meu. Nici să nu vă treacă prin cap că am să vi-l înapoiez.

De parcă aş mai fi vrut să pun mâna pe el după a fost la ea în sutien!

— Ăăă, bine, am zis eu. Nicio problemă. Madame LaCroix s-a repezit să ţipe la o fată care adormise cu fruntea lângă farfuria de budincă.

— Crezi că A. ar putea să fie...

Marie-Rose nu a mai spus continuarea, iar eu am făcut legătura singură.

Am ridicat din umeri, neştiind deloc ce să înţeleg din biletul misterios, însă gândul la Austin m-a făcut să zâmbesc în timp ce mă chinuiam să înghit desertul despre care cu greu se putea spune că era comestibil şi care tocmai aterizase la noi pe masă. Oare a găsit o modalitate să mă contacteze, chiar dacă mă aflam în locul acesta îngrozitor?

Îmi tresaltă inima la gândul că „Nu o să mai dureze mult", ceea ce însemna că Austin urma să vină la Steinfelder. Iar eu urma să aflu de ce nu mă contactase mai repede.

Speram doar că nu avea nicio legătură cu Eva Maleva.

☾

DOI

În după-amiaza zilei următoare, vântul urla cu puteri sporite, aducând cu el şi mai multă zăpadă. În afară de ferestrele cu vitraliu ale bibliotecii, Steinfelder era o lume albă. Plopii cărora le căzuseră frunzele erau acoperiţi de o brumă care-mi aducea aminte de gogoşile pudrate cu zahăr, pentru care mi-aş fi dat chiar şi o mână. Dar nu aveam timp să visez cu ochii deschişi la dulciurile cu care se răsfaţă americanii. Marie-Rose şi cu mine trebuia să ne chinuim să copiem toate cuvintele care începeau cu literele F şi G din dicţionarele voluminoase pe care le aveam înaintea ochilor. Mai auzisem eu poveşti de groază legate de podele date cu ceară, statui frecate cu periuţa de dinţi şi dat la lopată ca să curăţăm zăpada, aşa că ştiam că de data asta Madame LaCroix ne dăduse o pedeapsă uşoară. Iar atmosfera de la bibliotecă nu era complet sumbră. Într-un colţ, se afla un şemineu frumos decorat în care ardea focul,

deci, dacă pedeapsa noastră însemna să avem parte de ceva căldură şi lumină în zilele astea de noiembrie rece şi vântos, eu nu mă plângeam de ea.

— Ai văzut? m-a întrebat Marie-Rose arătând spre geam.

— Ce să văd ?

— Am văzut ceva negru mişcându-se cu repeziciune prin zăpadă.

— Probabil că e Madame LaCroix care patrulează prin curte.

Am continuat să chinui hârtia cu stiloul.

— Nu cred că era Madame.

Marie-Rose s-a uitat scurt spre intrarea în bibliotecă, unde doamna Lemmon, care fusese desemnată să ne supravegheze până ne îndeplinim pedeapsa, moţăia în fotoliul său foarte moale.

— Păi, atunci ce crezi că e?

— Am să mă uit.

Marie-Rose s-a dus graţioasă spre fereastră, aproape plutind. Îmi spusese că a fost o balerină

destul de bună înainte ca situaţia să devină merde la şcoala de balet, iar cum stătea acum cu bărbia înclinată ca să vadă pe geam şi cu spatele complet drept, Marie-Rose chiar părea a fi o balerină. Tot ce mai lipsea era să-şi prindă în coc părul lung şi roşcat şi să-şi ocupe poziţia la bară.

— Deci? am întrebat-o eu, punând punct ultimei definiţii pe care o copiasem din dicţionar. Ce este?

— Păi, afară s-a cam lăsat întunericul, dar sigur văd ceva mişcându-se de-a lungul zidului de piatră. M-am ridicat de la masă, iar scaunul meu din lemn a scârţâit tare când l-am împins pe podeaua de ciment. Aoleu. Doamna Lemmon a mormăit ceva şi şi-a lăsat capul pe celălalt umăr. Am expirat uşor după o lungă perioadă în care mi-am ţinut respiraţi şi m-am dus în vârful picioarelor până la geam. Marie-Rose s-a încruntat la zăpada de-afară.

— Nu mai e nimeni, a zis ea. Poate că n-a fost nimic. S-a dus înapoi la ea pe scaun. Muream să văd ceva, orice, ca să scap de plictiseală, aşa că am rămas la fereastră, cercetând peisajul ca să descopăr vreo mişcare. Ciudat era că, deşi nu vedeam nimic, am crezut că aud ceva. Pe o tonalitate joasă, acoperit de vuietul vântului, cineva îmi vorbea...

— Shelby! a rostit vocea.

— Mda?

Am simţit cum mi se face pielea de găină.

— Shelby! a spus iar. Ascultă-mă, Shelby!

Am sărit de la geam, dând peste masa din bibliotecă şi trântind pe jos dicţionarul lui Marie-Rose. Zgomotul scos de cartea la fel de grea ca o nicovală a părut că se aude cu ecou în întreaga încăpere.

— Ce? Ce-i cu nebunia asta?

Doamna Lemmon s-a ridicat din fotoliu şi s-a uitat urât la noi.

Marie-Rose a ridicat dicţionarul de unde aterizase.

— Excusez-moi, doamnă Lemmon, sunt atât de neîndemânatică!

S-a aşezat înapoi pe scaunul ei, uitându-se cuminte spre masă.

M-am aşezat şi eu, la rândul meu, simţind cum îmi ard obrajii de ruşine. Speram că Marie-Rose nu avea să fie pedepsită pentru greşeala mea.

— Neîndemânatică, pe naiba! Femeia, trecută de o anume vârstă, a venit greoi spre noi, aranjându-şi cocul alb care i se slăbise. Voi două vă prosteaţi, în loc să lucraţi.

— Lucram, am protestat eu, ridicând hârtia. Am lucrat tot timpul cât dumneavoastră aţi.. .

Am tăcut, dându-mi seama prea târziu că era mai bine să nu spun că doamna Lemmon aţipise.

— Cât eu ce?

A ridicat bărbia la mine, provocându-mă să-mi termin propoziţia.

— Nimic, a zis Marie-Rose.

Ochii doamnei Lemmon, care deja străluceau, s-au aprins şi mai tare.

— Corect, a intonat ea pe un ton dulce. Nu făceam nimic decât să vă păzesc pe voi, nefericitelor, cum vă ispăşiţi pedeapsa. Haideţi să terminăm şi să vă conduc în sala de mese!

— Ar trebui să ne schimbăm mai întâi, am zis eu.

— Ne îmbrăcăm frumos pentru cină, da? Ce elegant! Ne-a aşteptat să ne strângem cărţile şi caietele. Răsfăţatelor, a bombănit ea în barbă.

M-am oprit, simţind cum mi se ridică părul pe ceafa. Eram orice altceva, dar nu o răsfăţată.

— De fapt, am vrut să spun că dumneavoastră ar trebui să vă schimbaţi.

Marie-Rose m-a tras de mânecă.

— Nu face asta, a şoptit ea.

Doamna Lemmon a venit până la mine şi s-a oprit în faţa mea, cât pe ce să ne atingem piept în piept. S-a îndreptat de spate, devenind cu vreo doi centimetri mai înaltă decât mine.

— A, am nevoie de haine mai frumoase ca să pot lua cina cu persoane ca voi? Asta încerci să-mi spui?

M-am uitat fix în ochii ei.

— Nu. E vorba de bale, doamnă. Balele care v-au curs pe rochie.

Doamna Lemmon s-a uitat cu groază pe umărul ei, unde se întindea o pată închisă la culoare.

— Mergeţi la cină, a zis strângând din dinţi. Acum! Marie-Rose şi cu mine ne-am grăbit să ieşim

din

cameră. Odată ajunse în siguranţă, pe hol, nu m-am putut abţine să nu zâmbesc.

— A fost tres stupide! s-a răţoit Marie-Rose la mine. Acum o să aibă pata pusă pe tine! Încerci cumva să ne bagi pe amândouă în belele?

— Nu, dar urăsc astfel de oameni. Nu mă pot abţine, înţelegi?

— Trebuie să încerci. Ochii albaştri ai lui Marie-Rose s-au întunecat. Ultimul lucru de care mai am nevoie e să fiu dată afară dintr-o altă şcoală. Maman o să-mi taie toate resursele financiare dacă păţesc aşa ceva.

— Uite ce e, nu încercam să te bag în belele. Îmi pare tare rău, am spus eu, iar zâmbetul mi-a dispărut de pe buze.

Situaţia lui Marie-Rose nu era de necrezut, nici măcar singulară. Steinfelder era ultima oprire pentru multe dintre noi, înainte de a fi dezmoştenite sau de a ni se tăia resursele. Până acum, Iepuraşul nu mă ameninţase cu nimic de genul acesta, dar eram sigură că nu-şi dorea nimic mai mult decât să mă vadă ajunsă într-o astfel de postură. Atunci, putea să pună mâna pe tata şi pe averea lui, fără să-i mai stau eu în cale.

— Îţi e atât de greu să le mai suporţi pe idioatele astea încă un pic? Nu mai sunt decât câteva săptămâni până la vacanţă. Atunci e cel mai uşor să-i convingi pe părinţii tăi că te-ai schimbat, că preferi să stai cu ei, a continuat Marie-Rose. Nu vrei să te întorci acasă definitiv?

Mi s-a pus un nod în gât.

— Nu cred că mă mai vor acolo, cu ei.

— Dar acolo e mai bine decât aici, nu? Marie-Rose m-a luat de gât cu braţul ei firav.

— Oriunde e mai bine decât aici, am zis eu. În majoritatea locurilor, oricum.

— Gândeşte-te doar, cu cât pleci mai repede de-aici, cu atât îl poţi suna mai curând pe Austin, a zis Marie-Rose. Ştiu că e pe undeva, aşteptându-te.

— Să ştii, am auzit ceva la fereastră, am spus eu. Am fost tare surprinsă.

— Ce treabă are asta cu Austin?

— Poate că el mă cheamă. Ştii, telepatic, sau aşa ceva.

Marie-Rose a strâmbat din nas.

— Poftim?

Mi-am amintit că, deşi îi povestisem lui Marie-Rose desul de multe despre Austin, ea tot nu-i cunoştea secretul — faptul că nu era om. Nu aveam pe cine întreba oare cât de departe puteau ajunge puterile lui? Oare chiar putea să comunice cu mine telepatic? Nu mai făcuse aşa ceva până acum.

— Nimic. Pur şi simplu, uită de asta, Marie-Rose, i-am răspuns eu.

— Vai de mine, văd în ochii tăi că pui ceva la cale, a spus ea. Te rog, orice-ar fi, trebuie s-o laşi baltă.

— Da, m-am auzit eu singură spunându-i, dar nu intenţionam deloc să fac aşa.

Austin ar putea să fie pe-acolo, prin pădure, încercând să comunice cu mine. Mereu ne vedeam în pădure, când eram în tabără. Era cel mai sigur loc de întâlnire. Poate că merita să ies un pic la plimbare la noapte, când toată lumea o să doarmă. Trebuia doar să mă asigur că n-o să mă prindă nimeni.

În acea noapte, lumina lunii se strecura în camera noastră şi, pentru că mă băgasem în pat îmbrăcată, nu a mai trebuit decât să bâjbâi un pic primprejur ca să dau de jacheta umplută cu puf, de ghete şi de lanternă. După ce Marie-Rose îmi spusese că nu voia să aibă niciun amestec în asta, nu am vrut s-o mai trezesc. Nu puteam să risc ca Madame să creadă că ea avusese vreo legătură cu cercetările mele. Eu, pe de altă parte, nu puteam să nu mă duc. O voce — despre care bănuiam că era a prietenului meu vârcolac dispărut — mă chemase, iar eu trebuia să aflu dacă era cu adevărat a lui. Eram destul de sigură că făcea parte din regulile nescrise pentru orice fată care era iubita unei creaturi cu blană.

Uşa a scârţâit un pic când am deschis-o uşor, centimetru cu centimetru, iar Marie-Rose, oftând, s-a întors pe partea cealaltă. Fără să fac zgomot, am închis uşa în urma mea. Coridorul mi s-a părut mai lung decât credeam. Tablouri din colecţia ducelui Steinfelder erau agăţate pe fiecare perete

dintre uşi, figurile rudelor lui ciudate stând cu ochii pe noi în timp ce dormeam. Am mers în vârful picioarelor, atât cât se putea în ghetele mele butucănoase.

La capătul coridorului, o rază de lumină străbătea întunericul. Mi s-a făcut stomacul ghem când am observat că uşa doamnei Lemmon era întredeschisă.

— A, nu, am auzit-o eu spunând. Nu dorm niciodată la ora asta, Massimo.

Un bărbat a pufnit în râs.

Ah, ce scârbos! Baba asta strecurase un bărbat la ea în cameră? Am rămas în picioare, tăcută, lângă intrarea de la camera ei, aşteptând să văd dacă puteam trece prin faţa uşii deschise fără să fiu prinsă.

— Draga mea Harriet, a spus bărbatul cu o voce care avea un accent puternic. Mi manchi, bellissima[2].

Doamna Lemmon a lăsat să-i scape un chicotit ascuţit.

— Şi tu mie, amore.

M-a trecut un fior de groază şi am aruncat o privire de după uşă, pregătindu-mă să văd o scenă oribilă. Doamna Lemmon, care purta un neglijeu şi un halat de baie de mătase, îşi lăsase pe spate părul alb, neprins in coc cum făcea de obicei, şi se uita cu drag la o cameră web. Puteam şă văd doar un colţ din imaginea lui Massimo de pe monitorul calculatorului său, iar mustaţa acestuia a tremurat când ea i-a trimis o bezea.

Am clipit de mai multe ori, ca să scap de imaginea doamnei Lemmon împreună cu iubitul ei de pe net, şi am continuat să avansez pe coridor. Puteam doar să sper că Lemmon cea îndrăgostită foc era prea absorbită de ceea ce făcea, încât să mai observe că eu tropăiam şi fâşâiam pe hol. Hainele de iarnă nu sunt cea mai bună idee dacă pleci pe furiş.

La capătul scărilor, m-am oprit în faţa tabloului ducelui, Johanas Steinfelder, trăgând cu urechea la zgomotele care veneau de obicei din castel şi, în special, să văd dacă se auzeau paşii doamnei Lemmon. Johanas se uita de sus la mine, pe figura lui cu trăsături regeşti citindu-se parcă dezamăgirea.

— Ce? am şoptit eu spre el. Nu eşti de acord?

Am plecat de lângă portret şi m-am dus în holul de la intrare. Apoi am auzit ceva. La început, se auzea doar uşor, apoi sunetul a devenit mai puternic. Paşi. Un scârţâit, ca nişte ghete călcând pe zăpada proaspătă.

Am fâsâit şi am tropăit cât mai puţin ducându-mă spre intrare, trecând pe lângă o fereastră care dădea spre pajiştea din faţa castelului. Nu se vedea nicio mişcare, dar sunetele trebuie să fi venit de-afară...

M-am oprit la uşa de la intrare, curiozitatea mea, precum şi dorul de Austin împiedicându-mă să gândesc corect. Vreau să spun, nu ştiam sigur că Austin îmi trimisese biletul respectiv sau că a lui fusese vocea pe care o auzisem. Era foarte probabil să fiu eu cea care ceda sub presiunea celor de la Steinfelder. Însă, dacă era măcar o mică şansă să fi fost el, trebuia să aflu. Cu toate acestea, mă întrebam de ce, dacă a intrat în şcoală ca să-mi lase un bilet, simţea nevoia să mă facă să ies afară şi să mă lupt cu zăpada ca să-l întâlnesc. Pe de altă parte, cine poate spune de ce vârcolacii, sau iubiţii, sau iubiţii vârcolaci făceau ce făceau?

Oricum, a fost surprinzător de uşor să ies afară. Uşa masivă era descuiată. M-am gândit că era aşa pentru că doreau să ne facă să ne simţim ca şi cum nu eram prizoniere, însă noi ştiam care era realitatea.

Când am ieşit afară, frigul m-a lovit ca o palmă peste faţă. Mi-am tras repede în sus fermoarul de la jachetă şi mi-am pus gluga pe cap. Nu se mai auzeau paşii pe zăpadă, aşa că m-am hotărât să mă îndrept spre zidul vechi de piatră unde, în acea după-amiază, Marie-Rose văzuse ceva mişcându-se. Am mers însă pe lângă zidul şcolii, ferindu-mă de luminile aprinse de cei de la pază. Când am ajuns la colţul clădirii principale m-am oprit, respirând aerul nopţii şi ascultând. Poate voi auzi din nou acea voce.

Cu ochii închişi, am încercat să absorb fiecare sunet. Vântul puternic şi ninsoarea se opriseră. Iar

2 Îmi lipseşti, frumuseţe (în italiană)

acum puteam auzi păsările nopţii strigându-se una pe cealaltă prin pădurea de dincolo de gardul şcolii, care zumzăia uşor din pricina faptului că era electrificat. Ascultam în noapte, auzind lucruri pe care nu le mai auzisem niciodată până atunci.

Grămezi de zăpadă au căzut de pe acoperişul unei clădiri peste tufişurile de dedesubt. Puteam să-i aud pe câinii doberman râcâind şi schelălăind în cuşca lor de lângă corpul de gardă. Apoi, am auzit brusc un ţipăt şi un fâlfâit de aripi. Am băgat capul între umeri, pentru că mi s-a părut a fi aproape, dar am deschis ochii la timp ca să văd o bufniţă în apropierea gardului cum se repede la pământ şi prinde în gheare un mic şobolan, ca apoi să se ridice în zbor spre plopii din apropiere, ca o stafie în noapte.

Pătrunsă de un nou sentiment de admiraţie pentru ceea ce reprezintă noaptea, m-am grăbit să ajung la vechiul zid de piatră, ieşind pentru o secundă de sub protecţia oferită de umbra clădirii. Nu simţeam nici urmă de frică, doar un val de căldură din pricina frustrării pe care o percepeam până-n măduva oaselor. Riscam o grămadă numai prin faptul că ieşisem afară pe întuneric, să alerg după cai verzi pe pereţi.

Cu toate acestea, tocmai când mă pregăteam să mă întorc, am observat o lumină într-o veche dependinţă, la vreo sută de metri de mine, ascunsă privirii dacă te aflai la intrarea din faţă sau în adăpostul paznicilor. În fereastră strălucea o luminiţă, amintindu-mi de lumânărelele la flacăra cărora Austin stătea şi desena când eram în tabăra de reeducare.

Am fugit cât am putut de repede cu ghetele mele butucănoase, luna luminându-mi calea, aruncând pe zăpadă reflexii albastre şi argintii. Am încetinit viteza aproape de intrarea în dependinţă, trăgând adânc aer în piept. Agitaţia îmi răscolea măruntaiele. Ce puteam să-i spun lui Austin? Trebuia să-i zic vreo două despre poza apărută în revista de scandal, bineînţeles, şi mai era şi faptul că nu îmi dăduse niciun semn de viaţă de atâtea luni. Trebuia să mă port cu diplomaţie.

Tremurând toată, am întins mâna spre zăvorul de metal al uşii de la dependinţă şi am deschis-o. În lumina slabă, am văzut o cameră sărăcăcioasă, care nu era mai deloc mobilată, în care se aflau doar nişte saci vechi de nisip, aşezaţi unul peste celălalt, în apropierea unei mese improvizate dintr-un fund de butoi. Însă la vederea unui caiet de desen deschis, lângă care se aflau şi nişte stilouri, am început să zâmbesc. Austin fusese aici. Şi m-am gândit că, dacă lăsase lumânările aprinse, nu putea să se afle prea departe.

Am închis uşa dependinţei şi m-am aşezat pe sacii de nisip ca să-l aştept. Caietul lui de schiţe era deschis la un portret cu mine, realizat în stilul său aparte, în cerneală şi stilou. Nu mai văzusem acea lucrare. Când îl întâlnisem pe Austin, în vara anului trecut, toate desenele pe care le făcea erau cu animale, în marea lor majoritate păsări. Un tablou cu o persoană era ceva cu totul şi cu totul nou. Am zâmbit la gândul că poate îi fusese atât de dor de mine, încât îmi făcuse portretul. Tot era ceva, măcar atât.

Am studiat cu atenţie desenul, observând că făcuse luna să strălucească în spatele meu, pe fundal, razele ei părând că prind viaţă, aruncând umbre lungi pe chipul meu. Mă desenase mai frumoasă decât ştiam eu că sunt. Părul meu, de obicei rebel, mi se revărsa pe umeri în onduleuri perfecte. Îmi făcuse nasul un pic mai delicat decât era în realitate.

Cât am stat şi m-am uitat la portretul meu, am simţit că mă cuprinde furia. Dacă s-a gândit suficient de mult la mine cât să-mi facă portretul, de ce a aşteptat atât de mult până să vină la Steinfelder să mă caute? Adică, eu riscasem totul ca să-l ajut să fugă din Tabăra Semilunii. Iar el nu era în stare nici măcar să-mi trimită o vedere?

În secunda următoare eram afară, în zăpadă, croindu-mi drum cu greu printre nămeţi, spre clădirea principală, însă, la jumătatea distanţei, m-am oprit şi m-am întors din drum. Chiar simţeam nevoia să-l aştept pe Austin. Una era să mă plâng că nu venise după mine, dar era cu totul altceva să-i dau papucii înainte de a-i acorda şansa să-mi explice tot. Şi mai doream şi să-l văd. Acesta era motivul principal.

M-am apropiat de vechiul zid de piatră şi m-am sprijinit cu o mână de el ca să mă echilibrez. Trebuia să mă relaxez. Era cazul să fiu pe cât posibil de raţionali şi de normală când ne reîntâlneam. M-am forţat să respir puternic aerul nopţii, curat, apoi m-am ghemuit după un tufiş mult prea mic, ca să-l aştept pe Austin.

La fel ca şi mai înainte, în jurul meu se auzeau sunetele nopţii. Câinii tot mai râcâiau în padocurile lor de lângă corpul de strajă. Păsările nopţii, cu ochii după prada ascunsă în zăpadă, foşneau prin copaci. Mi-am adus aminte câte nopţi am stat în faţa geamului de la dormitor, privind luna, fără să-mi dau seama că pădurea de dincolo de Steinfelder era însufleţită. Niciodată nu mi-am dat seama că, pur şi simplu ascultând, puteam să aud absolut totul. Am lăsat simfonia întunericului să vină peste mine val după val. Era la fel de relaxantă ca şi cum aş fi stat întinsă într-o cadă, ascultând apa picurând de la robinet, inducându-mi o stare meditativă. Am simţit că începeam să mă relaxez.

După o vreme, răbdarea mi-a fost răsplătită. Am auzit scârţâitul unor paşi şi am văzut o siluetă mişcându-se prin zăpadă, îndreptându-se spre uşa dependinţei. S-a întors! Am ieşit din ascunzătoare şi am luat-o la fugă. În faţa mea, persoana respectivă s-a aplecat şi a dispărut pe uşă. Alergam prin zăpadă, prinzând puteri ia gândul că mă voi revedea cu Austin.

Am trântit uşa şi am deschis braţele larg ca să-l cuprind într-o îmbrăţişare.

— Eşti aici!

— AOLEU!

Persoana care purta gluga trasă pe ochi din braţele mele a ţipat ca din gură de şarpe şi s-a zbătut să-mi scape din strânsoare.

Am făcut un pas înapoi şi am văzut-o pe Marie-Rose, care era clar furioasă.

— Scuze. Am crezut că eşti...

— Doamna Lemmon e trează şi cutreieră dormitoarele, ca să vadă dacă dormim. O să ajungă imediat la noi în cameră şi o să fim amândouă ca şi moarte!

Mi-a făcut semn cu degetul a dojana.

— Cum ai ştiut că sunt aici?

Roşeaţa i-a cuprins obrajii lui Marie-Rose.

— Ghetele tale au dispărut. Iar lumina era aprinsă aici, în mod evident. S-a încruntat spre caietul de desen deschis, aflat pe fundul de butoi. Asta ce mai e?

— Sunt desenele lui Austin. Trebuie să fi fost aici. Marie-Rose a stins lumânările.

— Trebuie să ne întoarcem la noi în cameră.

— Vreau să iau caietul cu mine, am zis eu.

— Nu fi ridicolă! Vrei să dea Lemmon de el dacă se hotărăşte să întoarcă paturile cu susul în jos? Va începe să pună întrebări.

Marie-Rose avea dreptate. Nu aveam nevoie să-mi răsufle Lemmon în ceafa mai mult decât o făcea deja.

— Bine, bine, am zis eu, aruncând o ultimă privire, plină de dor, spre caietul de desen.

— Bine atunci. Ce mai aştepţi? Colega mea de cameră m-a scos afară din dependinţă, închizând uşa după noi. Trebuie să ne întoarcem imediat.

— Şi cu Austin cum rămâne? Marie-Rose şi-a dat ochii peste cap.

— Eu mă întorc. Tu stai aici şi ai să fii prinsă. De ce m-am mai deranjat oare să încerc să te salvez?

— Nu mai aştept decât un pic. Tu poţi să pleci. Promit că vin imediat după tine.

Clătinând din cap, Marie-Rose s-a îndreptat în fugă spre intrarea din spate a clădirii principale.

— Unde eşti? l-am întrebat eu în noapte pe Austin — oriunde s-ar fi aflat el.

Nu ştiam însă cât timp mai aveam la dispoziţie. Dacă măcar era pe acolo, pe undeva, era cazul să-şi facă apariţia. M-am uitat spre şcoală şi am privit-o pe Marie-Rose cum se strecoară pe uşa din spate. Am ridicat privirea spre geamurile dormitoarelor. O lumină s-a aprins în camera din colţ, după care s-a stins. Apoi s-a aprins lumina în camera de alături. Rahat! Lemmon chiar făcea inspecţie prin camere.

Am rupt-o la fugă spre gardul din plasă.

— Psst! Eşti acolo? am şoptit eu în întuneric. Austin?

Am aşteptat o secundă, dar nu mi-a răspuns nimeni. Nu înţelegeam cum de putuse să bată atâta drum să lase caietul de desen într-un loc în care să dau de el iar apoi să nu-şi dorească să ne vedem. Era atât de frustrant!

Exact în acel moment a început să ningă, fulgii mici şi umezi amestecându-se cu lacrimile mele. A trebuit să renunţ la misiunea mea, aşa că am rupt-o la fugă spre dormitor, fară să reuşesc să înţeleg ce se întâmpla cu Austin şi simţindu-mă cât se poate de îngrozitor.

☾

TREI

Treptele din spate erau întunecate, dar eu le-am

urcat câte mai multe deodată, fără să mă împiedic. De obicei, sunt destul de neîndemânatică, dar mă simţeam graţioasă şi rapidă şi am reuşit să ajung în dormitor mai repede decât credeam că era posibil. Când Lemmon a dat buzna în dormitorul aflat vizavi de-al nostru, eu m-am strecurat pe uşă în camera noastră şi am aruncat haina şi ghetele. Marie-Rose părea că nu mai avea aer, dar nu era timp ca să-i mai dau explicaţii. Mi-am azvârlit hainele groase sub pat şi m-am aruncat sub pătură.

Capul meu doar ce aterizase pe pernă când Lemmon a trântit uşa de perete şi a aprins lumina. M-ana uitat la ea pe sub pleoapele grele de somn. Eram recunoscătoare măcar că baba îşi pusese pe ea un halat normal faţă de cel care lăsa totul la vedere pe care-l purtase mai înainte. A mormăit ceva, fie de uşurare, fie de dezamăgire că eram amândouă în paturile noastre. Apoi a ieşit valvârtej de la noi din cameră, trântind uşa cu putere.

Am răsuflat uşurată, fără să-mi dau seama că-mi ţinusem respiraţia.

— Doamne, am scăpat ca prin urechile acului.

— Mais, non. Eu cu tine nu vorbesc, a zis Marie-Rose.

— Ce vrei să spui?

S-a ridicat şi a arătat cu un deget subţirel spre mine.

— Shelby Locke, de ce ai ieşi afară pe întuneric?

— Ştiu, ştiu. N-ar fi trebuit să ies, bine? De-aia nu te-am trezit.

S-a înroşit la faţă.

— Nu vreau să păţeşti ceva.

Acum era rândul meu să mă simt jenată.

— Îmi pare rău. Nu sunt obişnuită să-şi facă cineva griji pentru mine.

— Ei bine, eu îmi fac griji pentru tine. S-a uitat la mine foarte serioasă. Plângi după băiatu-ăla. Acum crezi că o să vină după tine la şcoală.

— Ai văzut biletul, am protestat eu. Trebuie să fi însemnat ceva.

Marie-Rose a încuviinţat din cap.

— Sigur că da, însă nu ştii dacă e de la el sau ce înseamnă.

— Dar caietul de desen... trebuie că-i al lui.

— Hai să ne culcăm! Cred că e de ajuns cât am vorbit despre Austin în seara asta.

— Este de ajuns? Chiar vorbesc despre el atât de mult?

Marie-Rose a rămas cu gura căscată.

— Shelby, vorbeşti despre el tot timpul. De când ai ajuns aici, nu faci altceva decât să vorbeşti despre Austin.

— Of!

M-am ridicat din pat să mă schimb de puloverul şi pantalonii de fâş şi să-mi pun pijamalele. În timp ce mă îmbrăcam, m-am gândit la observaţia pe care mi-o făcuse Marie-Rose. Avea dreptate. Fusesem preocupată doar de faptul că-mi era dor de el. Şi poate faptul că vorbeam despre el fără întrerupere era doar un mod al meu de a ţine cu dinţii de relaţia noastră, de ceea ce era între noi. Acum, nici măcar nu mai ştiam ce era cu adevărat.

M-am strecurat înapoi în pat.

— Îmi pare rău. Presupun că ai dreptate. Ştii, în legătură cu faptul că vorbesc prea mult despre Austin.

Marie-Rose şi-a desfăcut părul şi şi-a trecut peria prin el.

— Hai să ne culcăm! Am auzit că ne lasă să sunăm acasă mâine-seară, cu apel video. Dacă am cearcăne sub ochi, maman nu va fi fericită.

— Bine.

A lăsat peria de păr pe noptieră şi s-a învelit.

— Deci, a meritat? m-a întrebat ea, curiozitatea simţindu-i-se în voce. Să te strecori afară?

— Nu sunt foarte sigură, i-am răspuns eu. Marie-Rose s-a întors pe-o parte şi s-a uitat la mine prin întuneric.

— Mă întreb dacă merită vreodată să rişti ceva pentru un băiat.

La asta ştiam deja răspunsul — sau măcar îl aflasem vara trecută —, că da, merita, mai ales în cazul lui Austin. M-am lăsat pe spate în pat, cu ochii la luna care se mişcase pe cer şi ajunsese în dreptul geamului meu. Într-un fel, Austin venise după mine. Era pe undeva pe acolo, iar eu aveam mai multe întrebări decât răspunsuri.

Iar cea mai importantă întrebare dintre toate era dacă-l voi mai revedea vreodată. Asta m-a ţinut trează toată noaptea, cu ochii aţintiţi la luna ca de ceară.

Aproape că-mi venise rândul. În după-amiaza aceea, stăteam în faţa uşii de la bibliotecă, aşteptând ca Marie-Rose să-şi termine apelul video acasă. Un sunet ascuţit s-a auzit cu ecou pe hol — era prietena mea care râdea, stresată. Puteam doar să-mi închipui săpuneala pe care o primea de la mama ei.

Mi-am petrecut timpul uitându-mă la tablourile din colecţia ducelui, agăţate pe pereţii coridorului. Presupuneam că erau rude de-ale ducelui. Fete cu figuri plictisite, în rochii ample. Băieţei în cămăşi cu dantele. Bătrâni cu ochi severi, uitându-se urât la oricine trecea pe hol, de parcă noi am fi fost cele care purtam hainele alea ciudate. Nu era deloc genul de artă pe care să-l apreciez eu. Mie îmi plăceau tablourile de la Muzeul de Artă Contemporană din centrul oraşului Los Angeles. Tablourile astea erau pur şi simplu genul care există într-o bibliotecă bântuită, din desenele cu Scooby-Doo.

Un alt hohot de râs fals, pe o tonalitate înaltă, al prietenei mele s-a revărsat dinspre bibliotecă. Aceste apeluri video nu puteau fi mai lungi de cinci minute, timp în care şcoala considera că avem când să le transmitem părinţilor că eram bine hrănite, îmbrăcate şi spălate. M-am uitat scurt spre ceasul de la mână, observând că Marie-Rose nu mai avea decât vreun minut de tortură.

Privirea mi-a rătăcit iar peste tablourile înşirate pe pereţi şi s-a oprit asupra unuia anume — un cavaler cu o suliţă cu două capete în vârful cărora erau nişte lame strălucitoare. Peste tunica din zale purta o haină lungă, alb cu albastru, pe care se afla un blazon care reprezenta un armăsar cu picioarele ridicate, gata de luptă. Deşi cavalerul avea coif şi nu-i puteam vedea chipul şi expresia, sigur era un tip speriat, cu trăiri intense. Pe un deal din depărtare, în spatele lui, veneau alţi cavaleri, cu acelaşi blazon. Deasupra lor, nori negri se adunau a furtună, prevestind numai rele.

— Scârbos, am zis eu.

— E rândul tău.

Marie-Rose m-a bătut pe umăr. Avea ochii roşii şi umezi.

— Doamne! Eşti bine?

— Oui, mi-a răspuns ea, grăbindu-se să plece înainte să mă ofer să o ajut.

— Locke? Hai odată! Doamna Lemmon m-a strigat din uşa bibliotecii. Părinţii tăi deja aşteaptă.

— Tata şi cu mama vitregă, vreţi să spuneţi, am bombănit eu.

Am luat loc pe un scaun din faţa monitorului şi Iepuraşul împreună cu tata au apărut pe ecran. Puteam să-mi dau seama că acolo era dimineaţă după faptul că tata era în pijamale şi avea părul vâlvoi. Iepuraşul purta un halat gros de baie cu guler dantelat, însă era machiată complet, bineînţeles. Vorbeau unul cu celălalt, cu figuri foarte serioase.

— Salut, am zis eu, făcându-le un mic semn cu mâna. Eu sunt.

Au ridicat privirile, un pic surprinşi.

— Ei, salut, a început Iepuraşul, aruncându-mi un zâmbet orbitor pe calea netului. Cum îţi mai merge, Shelby draga mea?

— Bine, i-am răspuns eu, conştientă că nu avea rost să mă plâng de ce se întâmplă la Steinfelder,

şi nici de problema cu Austin. Acum, ştiţi, ninge iar. Tot timpul ninge aici.

Tata şi-a aranjat ochelarii mici cu rame rotunde şi s-a uitat fix la camera web.

— Bună, a zis el, făcându-mi cu mâna jenat. Pe aici a fost, ăăă... linişte, în lipsa ta.

Nu am răspuns nimic, doar am dat din cap că da.

— Ţi-ai făcut prietene? Vocea Iepuraşului se ridicase la nivelul ei obişnuit, adică piţigăiat. Sunt multe fete drăguţe, nu-i aşa?

— Sigur. Tata a tuşit.

— Noi... ăăă... avem o veste, a zis el, uitându-se stresat la camera web. Ne afectează vacanţa.

Of, Doamne! Vacanţa de Crăciun. Am simţit că mă ia ameţeala. Până la urmă, nu mai voiau să merg cu ei în Antigua. O să stăm acasă şi o să petrecem o vacanţă de rahat. Ce drăguţ!

— Ceea ce vrea tatăl tău să-ţi spună de fapt e că... Iepuraşul şi-a pus deodată palma peste gură. Oh, scuze, a bâiguit ea şi a ieşit din cadru.

Tata s-a uitat după Iepuraşul lui, apoi şi-a întors privirea la cameră.

— Ah... Shelby, ne-am gândit că poate ar fi mai uşor să rămâi în vacanţă la internat, anul acesta.

— Poftim? Închisă aici în iadul ăsta? Am simţit cum mi se urcă sângele la cap. Nu mai vrei să ne vedem? Nu vrei să mă vezi de Crăciun? Ai de gând să mă abandonezi pur şi simplu! Tată, locul ăsta...

— Bine, bine. Calmează-te.

— Tată! Nu pot să cred că Iepuraşul a reuşit într-un final să-ţi spele creierii! Nu pot să cred că e atât de...

— Însărcinată.

— Poftim?

Lumea din jurul meu a început să se dărâme. M-am bâlbâit căutând să spun ceva.

— O să... ăăă... aducă pe lume un copil. Nu aveam cum să nu văd mândria de pe chipul tatălui meu. O să fii sora cea mare.

Sora cea mare. Mintea încerca să cuprindă imensitatea acestui fapt. Sora mare a plodului Iepuraşului.

— Deci plecarea noastră în Caraibe iese din discuţie. Este o sarcină cu risc ridicat. Priscilla va sta în pat

în cea mai mare parte a timpului cât va fi însărcinată.

— Aş putea veni totuşi acasă, am zis eu. Poate reuşesc s-o ajut cu ceva.

— Eu cred, mi-a răspuns tata, că e mai bine să nu ne stresăm niciunul, iar tu poţi sta acolo unde eşti.

— Dar nu vom fi împreună, am spus, surprinsă de propria-mi tristeţe. Nu o să fie ca un Crăciun adevărat.

— Un Crăciun adevărat? Tata a clătinat din cap.

Anul trecut de Crăciun ai plecat de la masa noastră în

familie şi te-ai dus la o petrecere de unde te-a adus acasă poliţia. Şi mai trebuie să-ţi amintesc ce cadou i-ai făcut Priscillei?

Am dat din cap că nu. Ştiam că Albumul foto cu cele mai îngrozitoare nereuşite în domeniul chirurgiei estetice o speriase rău de tot pe Priscilla şi aproape că se vindecase de pasiunea pentru perfecţionările fizice făcute cu bisturiul.

— Doar anu-ăsta, a zis tata, cu o rugăminte în ochi.

Sunt sigur că mai sunt şi alte eleve care-şi petrec vacanţa în şcoală , cu tine.

Stai aşa! Mi s-a aprins un beculeţ. Mi-am amintit că de fapt aveam un nou motiv să-mi placă iar şcoala. Austin m-a găsit. Poate că, dacă erau mai puţine eleve şi personalul era redus, reuşeam să-mi petrec timpul cu el dacă venea din nou să mă vadă. Apariţia acestui copil putea fi o binecuvântare secretă pentru mine.

Iepuraşul a apărut iar în cadru, cu un strat nou de ruj roşu şi lucios pe buze.

— Deci tatăl tău ţi-a dat vestea cea bună? a zis ea, cu un zâmbet prea dulce, prea... cumva.

— Da, i-am răspuns eu.

Fruntea îmbibată de chimicale a Iepuraşului nu putea să se încreţească a supărare.

— Nu prea pari mulţumită, a zis ea, de parcă ar fi vrut o medalie pentru că era în stare să procreeze.

— E super, i-am răspuns eu pe un ton fără inflexiuni. Nici măcar nu mi-a observat intonaţia.

— Ştiam eu că vei fi încântată, a spus ea mai blând. Îmi pare rău că ţi-am stricat planurile de călătoriei. L-am asigurat pe tatăl tău că vei înţelege.

Deja nu-mi mai păsa că nu mai mergeam acasă, însă faptul că aflasem că plodul Iepuraşului urma să-mi ia locul mă cam deranja. Eu urma să plec — mai aveam de făcut doar încă un an de liceu după acesta — iar apoi bebeluşul va fi singurul copil din casă, din viaţa tatălui meu. Asta mă durea mai mult decât faptul că nu voi fi de Crăciun. Aproape că eclipsa speranţa că mă voi revedea cu Austin într-un final.

— Bine, mulţumesc că eşti înţelegătoare, a zis tata. O să-ţi trimitem prin curier cadourile de Crăciun.

Priscilla mi-a făcut semn de la revedere cu mâna.

— Pa-pa acum.

M-am ridicat de la calculator şi am ieşit. Am rupt-o la fugă pe scări fără să mai iau în seamă privirile aspre ale rudelor ducelui şi lama strălucitoare a cavalerului malefic. Chiar că prevestise răul pentru mine.

Când am ajuns la mine în cameră, Marie-Rose era făcută ghem sub pătură.

— Salut, am zis, bătând uşor cu palma peste pătură. Când a scos capul la iveală, avea firimituri maronii

în jurul gurii.

— Ce... mănânci ceva acolo în pat? Marie-Rose a încuviinţat din cap, roşind toată.

— Conversaţia cu maman nu a mers prea bine. Pâinea asta ca de cauciuc de la şcoală nu cred că

e suficient de bună ca să te ajute cu ceva. S-a ridicat în fund şi a întins o mână.

— E turtă dulce, a zis ea.

Mi-a ghiorţăit stomacul când am simţit aroma dulceagă. Cât timp trecuse de când nu mai simţisem mirosul de ceva de care să-mi fie poftă?

— Avem o bucătăreasă nouă, a zis Marie-Rose, făcându-mi semn cu mâna că puteam să iau eu ce mai rămăsese din turta dulce. Când am trecut prin faţa uşii

de la bucătărie, cred că arătam îngrozitor, a zis ea încet. Frau Blumen m-a chemat înăuntru şi mi-a arătat un loc unde ţine ascunse dulciurile pe care le găteşte pentru personalul şcolii. Deja am mâncat două turte dulci.

— Vrei să spui că profesoarele primesc dulciuri, în timp ce noi primim budincă apoasă?

Marie-Rose a încuviinţat din cap.

Am muşcat din jumătatea de turtă dulce pe care mi-o dăduse, sperând că nu era bună, pentru că poate aşa îmi dispărea enervarea care mă cuprinsese. Însă, bineînţeles, era la fel de delicioasă pe cât de bine mirosea. Am mestecat încet, savurându-i aroma parfumată.

— Şcoala asta e de rahat! Marie-Rose a oftat.

— Da, dar dulciurile sunt super.

— Dacă le-am şi primi, ar fi şi mai bune.

— Cum a mers apelul tău video? m-a întrebat Marie-Rose.

I-am spus ce veşti aflasem despre Iepuraş şi că voi rămâne la Steinfelder în timpul vacanţei.

— Maman va pleca singură la Rio anul ăsta, a zis ea, dând din cap, tristă. Am să stau aici cu tine.

— Mai sunt şi alte fete care rămân aici în vacanţă? Marie-Rose şi-a lins firimiturile de turtă dulce de

pe degete.

— Mai multe decât crezi tu. Până la urmă, tocmai asta e menirea acestei şcoli, nu? E un loc unde părinţii ne trimit ca să scape de noi!

Nu mai era nevoie să-mi exprim acordul în cuvinte. Sunt sigură că a văzut răspunsul întipărit pe chipul meu.

PATRU

Dacă aş spune că nu eram atentă în fiecare secundă să văd un semn, un bileţel secret sau orice altceva din partea lui Austin, aş minţi. Trecuse o săptămână de când descoperisem caietul lui de desen în dependinţă şi de când avusesem discuţia cu tata şi cu Iepuraşul lui. Nu mai primisem niciun semn de la Austin. Oare ce-l împiedica să mă contacteze?

De la locul meu, la ora de desen, vedeam perfect pe geam grădina din spatele castelului Steinfelder, un cimitir cu zăpadă, plin de plante moarte şi tufişuri cu flori ofilite. Frigul pătrundea prin ferestre, aşa cum o făcea mai peste tot în acest castel vechi, iar Marie-Rose şi-a tras şalul mai strâns peste braţe, simţind răcoarea parcă şi mai tare, aşa cum se întâmplă cu toate fetele mai slăbuţe.

Ea n-am fost niciodată balerină, ca să nu mai spun că n-am fost niciodată slăbuţă. Însă, în ultima vreme, am observat că toate hainele atârnau pe mine mai largi, mulţumită mâncării fără gust pe care ne-o serveau la Steinfelder. Dacă vezi suficient de des carne a cărei origine nu o poţi stabili, e de-ajuns să-ţi pierzi pofta de mâncare. Îmi venea şi mai greu să o înghit acum, când ştiam de dulciurile interzise ale lui Frau Blumen. Eram sigură că le simţeam aroma din cuptor în unele după-amiezi, chiar şi de departe, în dormitorul meu de la etaj. Mă întrebam cum de alte eleve nu aflaseră de dulciuri până acum. Poate găseam împreună o modalitate de a stabili un protest legat de dulciuri, o grevă la bucătărie.

— Bună ziua, copii.

Domnişoara Kovac, care primise cu siguranţă anumite bunătăţi făcute la cuptor, despre care am mai vorbit, a bătut în tablă cu creta.

— Mi-au îngheţat degetele prea tare ca să mai pot ţine în mână creionul, mi-a şoptit Marie-Rose.

Mi-am scos mănuşile şi i le-am dat pe sub masă.

— Ia-le pe-ale mele.

Marie-Rose mi-a aruncat o privire plină de recunoştinţă şi şi-a băgat degetele fragile în mănuşi.

— Copii, astăzi vom lucra la umbre. După cum —mai mult ca sigur — ştiţi, nimic nu pare real dacă este desenat într-o singură dimensiune.

Cuvintele puternic accentuate ale domnişoarei Kovac răsunau la fel de răguşit ca ale unui fumător dependent de ţigări, însă ea era drăguţă. Părul ei lung şi negru era prins în coadă într-o parte, ca la o fetiţă, cu o panglică roşie, iar pielea ei emana prospeţime, de parcă ar fi cheltuit o avere pe creme de faţă. Un taior de modă veche, de artist, atârna larg pe trupul ei fin, peste o rochie simplă, gri. Era populară printre eleve, fiind şi cea mai tânără profesoară de la Steinfelder. Nu mi s-a părut niciodată prea apropiată de noi, dar ştia multe lucruri despre artă.

— Trebuie să folosiţi şi lumina, şi întunericul totodată, pentru a evidenţia dimensiunile. Aveţi aici desenată o cutie, din linii simple. Observaţi cum fac umbra pentru a scoate în evidenţă anumite planuri.

Domnişoara Kovac a început să lucreze în mare viteză, acoperind cu umbre laturile cutiei, până ce aceasta a început să pară reală.

Majoritatea fetelor au încuviinţat din cap, înţelegând tehnica de bază. Marie-Rose privea uimită la tablă.

— Închizi la culoare părţile laterale, înţelegi, acolo unde nu bate lumina, i-am zis eu.

— Oh!

Şi-a pus creionul după ureche, iar zâmbetul îngrijorat i-a dispărut de pe chip.

— Dacă vă uitaţi la tablourile de pe pereţii acestei încăperi, veţi vedea multe exemple în care s-au folosit lumini şi umbre, lucru care scoate în evidenţă perspectiva şi adâncimea planurilor, a zis domnişoara Kovac, arătând cu mâna de jur împrejurul camerei. În secunda următoare, m-am întrebat dacă nu cumva fusese ghid pe undeva, poate genul de ghid care conducea grupuri şi grupuri de turişti plictisiţi prin castelele ţării europene în care se născuse. Iar acum, copii, vă rog să veniţi să

luaţi hârtie pentru tema de azi. Aveţi treizeci de minute pentru a pune pe hârtie ansamblul de natură moartă pe care l-am pregătit pentru voi.

Ne-am uitat repede cu toatele la o masă din apropierea băncii în care stăteam eu şi Marie-Rose, pe care se aflau un craniu de vacă, o vază cu flori, o grămadă de cărămizi şi un pumnal mic de metal, toate obiectele fiind aranjate în unghiuri ciudate unul faţă de celălalt. Un cearşaf servea drept o draperie simplă.

Domnişoara Kovac s-a dus la acea masă şi a apăsat pe un întrerupător, iluminând puternic aranjamentul.

— Puteţi să începeţi.

— De ce oare obiectele din compoziţiile cu natură moartă nu au niciodată legătură unul cu celălalt? am şoptit eu. Înţelegi ce vreau să spun, adică un craniu de vacă şi o vază cu flori? Chiar aşa?

Marie-Rose a ridicat din umeri.

— Mă duc să aduc hârtiile, a zis ea. Domnişoara Kovac insista să folosim hârtie groasă

şi texturată în locul caietelor obişnuite de desen. Pretindea că nu se ştie niciodată unde se ascunde un mare talent. Eram surprinsă să văd cum conducerea de la Steinfelder o lăsa să folosească hârtia aceea scumpă, mai ales că alte concesii lipseau complet. Pe de altă parte, părinţii noştri doreau să vadă că eram cultivate, iar unele lucrări de artă care meritau înrămate erau cea mai bună dovadă în acest sens.

— Sus, sus, fetelor! ne-a ordonat domnişoara Kovac. Ridicaţi-vă din bănci, plimbaţi-vă prin clasă. Trebuie să vă apropiaţi de masă ca să puteţi observa aranjamentul cu atenţie.

Câteva grupuleţe de fete s-au apropiat de masa pe care se afla natura moartă. Eu m-am hotărât să nu mă înghesui cu toate celelalte şi am considerat că era mai bine să mă uit la schiţele prinse în avizierele de plută din faţa clasei. Erau tablouri cu pomi, clădiri, chiar şi cu flori.

— E important să poţi reprezenta diferitele dimensiuni ale unui obiect, a zis domnişoara Kovac brusc şi am văzut că venise lângă mine. Umbra şi lumina trebuie să conlucreze pentru a ne putea ajuta să vedem adevărul. Mi-a zâmbit, arătându-mi două rânduri de dinţi mici care păreau a fi ai unei păpuşi. Înţelegi ce vreau să spun?

— Cred că da, am zis eu, simţindu-mă prost din cauza felului în care-mi zâmbea. Vreau să spun, nu era ca şi cum vorbeam despre neurochirurgie. Dacă am nevoie de ajutor, am să vă spun.

Zâmbetul domnişoarei Kovac a dispărut.

— Foarte bine. S-a dus spre un grup de eleve care inspectau obiectele ce compuneau natura moartă. Să nu le atingeţi, a scrâşnit ea. Sunt nişte obiecte fragile.

Când eram gata să mă întorc la mine în bancă, un sentiment de familiaritate m-a cuprins brusc. Era o schiţă prinsă în centrul avizierului de plută.

— Haideţi, la lucru, copii, a zis domnişoara Kovac. M-am uitat mai de aproape la schiţa respectivă.

Era un desen în stilou şi cerneală cu dobermanii de la corpul de pază. Dar nu de asta mi s-a părut ceva cunoscut. Modul în care erau făcute haşurile şi liniile în zigzag care umpleau anumite spaţii erau aproape exact la fel ca şi cele pe care le folosea Austin. Cunoşteam foarte bine stilul lui de a desena deoarece îi studiasem caietul de desen vara trecută şi mai şi văzusem în dependinţă noul portret pe care mi-l făcuse. Acest desen semăna mult cu ale lui. Oare trecuse pe-aici şi lăsase desene la avizier? Era vreun mesaj anume ascuns în acest desen? Voia să mă duc la corpul de pază? M-am uitat cu atenţie pe marginile foii, căutând un mesaj, o semnătură, ceva...

— E vreo problemă?

Domnişoara Kovac ajunsese iar lângă mine fără să facă zgomot.

M-am întors şi am văzut că restul fetelor se aşezaseră la locurile lor.

— Cine a făcut asta? Vreau să spun, cine a făcut aceste schiţe?

Domnişoara Kovac a tuşit.

— Mai multe persoane. Este avizierul public al celor de la arte. Unele sunt făcute de mine, altele sunt ale elevelor mele. Acum, dacă le-ai studiat suficient, crezi că ai putea să te apuci de lucru? — Sigur că da.

M-am întors la masă şi mi-am scos creioanele cu cărbune.

— Eşti bine? s-a încruntat Marie-Rose la mine. Am încercat să numi se vadă nimic pe chip.

— Sunt bine, mulţumesc. |- Poftim.

Marie-Rose mi-a întins hârtia groasă de desen şi m-a lovit pe faţă cu un colţ al acesteia.

—Au! am sărit eu, acoperindu-mi cu mâna pleoapa unde simţisem tăietura hârtiei.

În acelaşi timp, m-am dat înapoi şi am lovit masa pe care se afla natura moartă şi am răsturnat tot aranjamentul pe jos.

— Rahat! m-am lăsat în genunchi şi, cu o mână — pe cealaltă o ţineam tot pe ochiul unde fusesem lovită —, am încercat să adun obiectele împrăştiate. Îmi pare rău!

Clasa s-a umplut de protestele fetelor care începuseră deja să deseneze natura moartă, iar acum erau nevoite ia de la început. Lângă mine, Marie-Rose reuşise in sfârşit să pună masa înapoi în picioare şi aranja faţa de masă.

— Ce neîndemânatică eşti!

Bombănind, domnişoara Kovac mi-a luat din mână craniul de vacă şi cărămizile sfărâmicioase pe care i le-am întins.

Marie-Rose s-a aplecat să ia de jos vaza şi florile, pe care le-am văzut cu ochiul bun şi am constatat că erau intacte. Aproape că puseserăm toate obiectele la locul lor. Apoi, am strâns în pumn mânerul pumnalului.

Deodată, mi s-au înmuiat picioarele şi am simţit că mi se face rău. Când m-am ridicat cu pumnalul în mână, m-am repezit înainte spre banca noastră. Simţeam cum obiectul acela radia căldură în mâna mea, dar nu puteam să-i dau drumul.

Ochii domnişoarei Kovac s-au făcut mari deodată.

— Dă-i drumul! a mormăit ea ameninţător.

— Încerc, am spus eu, străduindu-mă să-mi desfac cu mâna stângă degetele strânse pe mânerul pumnalului.

Acesta a căzut cu zgomot pe masă. Profesoara de arte s-a aplecat şi 1-a luat în mână, ca apoi să-l strângă la piept de parcă ar fi fost un obiect de artă nepreţuit.

— Nici nu pot să-mi imaginez ce ai avut în cap, a zis ea. Să te joci cu pumnalul ducelui!

— Nu mi-a trecut nimic prin cap. Şi, cu siguranţă, nu mă jucam. Am îndoit degetele de la mâna dreaptă unul după celălalt. Încă mi se păreau ciudat de fierbinţi şi începuseră să se înroşească. M-am uitat în ochii supăraţi ai domnişoarei Kovac. Sunt sigură că părinţii noştri ar dori să ştie că folosiţi arme adevărate la realizarea unei naturi moarte. Nu cred că ar fi de acord cu aşa ceva, având în vedere siguranţa noastră.

Domnişoarei Kovac părea că-i vine să-mi tragă o palmă.

— Pui la îndoială metodele mele de predare?

— Nu, însă un pumnal ascuţit poate c-ar trebui să fie pe lista de obiecte interzise în clasă, i-am răspuns eu, mijindu-mi ochiul neacoperit cu palma.

— Shelby nu se simte bine, a zis Marie-Rose, trăgându-mă de cot spre uşă. Am s-o duc în cameră ca să stea un pic întinsă.

— Du-o în biroul lui Madame LaCroix, a zis domnişoara Kovac. Pumnalul nu e de joacă.

— Dar nu mă jucam...

— Mulţumesc, domnişoară Kovac, a continuat Marie-Rose, trăgându-mă afară din clasă înainte să apuc să mai spun ceva. Oh, la la. Nu ştiu cum faci, dar întotdeauna dai de probleme. Mi-a dat deoparte mâna cu care-mi acopeream ochiul. Chiar te-am tăiat? Îmi pare rău!

Aproape că uitasem de tăietura de la pleoapă pentru că mâna cu care luasem pumnalul încă-mi mai pulsa de durere. M-am uitat la roşeaţa care mi se răspândea în palmă ca o pată furioasă.

— Asta ce mai e? Marie-Rose a pălit brusc. Ce-ai păţit la mână?

— Nu ştiu. Poate e vreun fel de alergie, ceva?

— De la pumnal?

— Da, ce aiurea! Mă simţeam ciudat că ne uitam amândouă fix la mâna mea, aşa că am ascuns-o în buzunar. Nu trebuie să mă conduci în biroul lui Madame.

— Bine, a spus ea. Dar acolo să te duci!

Am dat din cap că da. Însă mi-am dat seama că puteam face ceva mai bun cu timpul meu. Nu puteam să scap de sentimentul că Austin fusese cel care făcuse schiţa aceea cu câinii. Dacă încerca să-mi trimită un mesaj, nu exista decât un singur mod să aflu.

— Tot nu înţeleg ce voiai să faci la corpul de pază! Madame LaCroix se uita urât la mine de la biroul său, cu ochii mijiţi. Hai s-o luăm de la capăt. S-a întâmplat să deranjezi ora. Ai făcut nişte gesturi periculoase cu un obiect de artă care aparţine şcolii. Profesoara te-a trimis la mine în birou. Cu toate astea, ai ieşit afară în zăpadă. Explică-mi, domnişoară Locke.

— Voiam..., ştiţi..., să văd dacă nu eraţi afară, am zis eu repede.

Bun, deci fusesem prinsă în timpul scurtei mele ieşiri până la corpul de paşă. În loc să dau de Austin care mă aştepta lângă cuştile câinilor, aşa cum sperasem, dădusem de Hans, paznicul care purta căciula aia stupidă din blană, iar acum stătea pe un scaun aflat lângă uşă, cu ochii pe mine.

Madame LaCroix s-a lăsat pe spate în scaun şi şi-a pus braţele în sân.

— Îţi dai seama că această instituţie are un scop educativ, nu?

— Ăăă, da. Bineînţeles că îmi dau seama de asta. Zâmbetul ei nu a fost unul prietenos.

— Deci cred că-ţi dai seama şi că, dacă nu te conformezi aşteptărilor noastre, ai să ajungi să nu mai termini şcoala la timp. Când o să fii în această situaţie, părinţii tăi nu vor avea de ales decât să ne roage să te mai şcolim încă un an.

— Aşteptaţi. Sunt în clasa a unsprezecea şi am şaptesprezece ani. La anul împlinesc optsprezece ani şi pot face tot ce vreau. Nu mă puteţi ţine aici împotriva voinţei mele.

Ochii lui Madame au fost străbătuţi de o licărire de amuzament.

— Destul de adevărat. Cu banii mulţi pe care i-ai pus deoparte până acum, sunt sigură că vei putea să te întreţii singură, fără banii părinţilor tăi, dacă ai de gând să părăseşti această şcoală pe cont propriu.

Mi s-a făcut stomacul ghem. Fără banii părinţilor mei?

— Nimeni nu a spus nimic până acum despre dezmoştenirea mea.

Madame a lăsat capul uşor într-o parte şi a zâmbit arătându-mi dinţii.

— O, crede-mă, a zis ea încet, părinţii, în special cei ca mama ta vitregă, iau foarte în serios recomandările directoarelor ca mine. Mi-a căzut faţa.

— Deci vreţi să spuneţi...

— Am intenţia să te ţin aici cât mai mult posibil. Fiecare elevă de la Steinfelder este foarte importantă pentru mine. S-a întins spre birou, către o bombonieră. În timp ce despăturea o bomboană, i-am văzut brăţara cu diamante şi smaralde la încheietură, pentru că purta o cămaşă neagră cu mânecile lungi, despicate.

Nu era nevoie să fii un geniu ca să înţelegi că, cu cât îşi păstra mai mult timp elevele, cu atât putea să pună gheara pe mai mulţi bani din conturile părinţilor noştri.

— Ah, am înţeles. Faceţi asta de dragul copiilor. Vă pasă atât de tare de elevele de-aici, încât nu suportaţi să le vedeţi cum pleacă, am zis clătinând din cap.

Madame LaCroix a izbucnit într-un râs gutural.

— Da. E vorba în special de cele ca tine. Ţine de mine să vă transform în domnişoare responsabile. Oricât de mult ar dura.

Şi-a băgat bomboana în gură şi a supt-o câteva secunde, privindu-mă cu ochii ei reci.

— Pot să plec?

A început să ronţăie cu zgomot bomboana.

— Am terminat cu tine deocamdată. Data viitoare — deşi sper din toată inima că nu va mai exista o dată viitoare — am să-i sun pe părinţii tăi.

— Corect, am zis eu.

Ameninţarea ei cum că-mi va suna părinţii mă lăsa rece, dar faptul că nu voi mai avea bani decât dacă stau la Steinfelder pentru încă un an mi se părea oribil. Nu eram aici de mai mult de trei luni şi deja îmi venea să mă arunc peste vreun parapet.

— Ce mai pierzi timpul? Ţi-am spus că poţi să pleci, a zis ea, facându-mi un semn cu dosul palmei. Ieşi!

M-am ridicat de pe scaunul cu spătar sculptat, fără să mai scot un cuvânt. Când închideam uşa

însă, l-am auzit pe paznic, pe Hans, vorbind pentru prima oară, într-o engleză chinuită.

— Câinii nu lătrat, a spus el. Ceva în neregulă.

— Nu e problema mea, a zis Madame. Tu eşti dresorul lor.

Am lăsat uşa întredeschisă şi m-am făcut că-mi leg şiretul de la pantof, ascultând conversaţia.

— Ceva în neregulă, a insistat Hans. Câinii...

— Crezi că am timp să fac şi treburile tale, pe lângă ce am eu de făcut? Metodele după care îţi dresezi câinii nu sunt problema mea. Trebuie să dau un telefon. Poţi să pleci, Hans.

Am fugit repede şi m-am ascuns după colţ, în timp ce Hans a ieşit din birou, bombănind. Avusesem noroc că Hans avea nişte dobermani drăguţi la corpul de pază. Ultimul lucru de care mai aveam nevoie era o muşcătură de câine care să se potrivească perfect cu tăietura de la ochi şi alergia de la mână.

Când nu i-am mai auzit paşii lui Hans, am deschis încetişor palma ca să văd cum mai arăta roşeaţa. Acum avea clar forma mânerului pumnalului. În mod sigur, pumnalul acela emana o energie negativă. Vreau să spun, mai avusesem reacţii alergice la cremele antiţânţari sau la diferite chimicale din substanţele folosite la curăţenie, dar niciodată nu arătasem atât de rău.

Am auzit un telefon trântit în biroul lui Madame. Nu voiam să dea peste mine pierzând timpul pe hol, lângă uşa ei, aşa că m-am grăbit să plec, trecând pe lângă cutiile de sticlă care adăposteau colecţia de antichităţi a ducelui. Am observat că pumnalul, care sigur era plin de paraziţi, fusese pus la locul lui de cinste, pe o bucată de catifea roşie. Lama îi strălucea puternic sub capacul iluminat al cutiei de sticlă.

— Nici să nu-ţi treacă prin cap, a şuierat doamna Kovac în urechea mea dreaptă.

— Ce să-mi treacă prin cap? Credeţi c-aş vrea să fur pumnalul vreunui moş?

— Este foarte valoros, a zis ea, trecând repede pe lângă mine pe coridor şi văzându-şi de drum.

— Valoros? am repetat eu. Nu pare deloc să fie făcut din aur.

— Nu, a zis ea, aruncându-mi o privire peste umăr. E din argint pur.

☾

CINCI

Ştiţi cum se întâmplă în filmele alea de groază, când vântul bate şi crengile copacilor lovesc întruna în geamuri? Aşa ceva nu s-ar putea întâmpla niciodată la Steinfelder. Ducele plantase plopi în jurul castelului dincolo de perimetrul curţii, dorindu-şi să rămână curtea goală. Păstrând această tradiţie, următoarele generaţii adăugaseră arbuşti şi grădini formale, dar niciun copac nu era aproape de castel.

Deci trebuie să mă credeţi când spun că nu am auzit crengi lovind în geamul de la dormitor în seara aceea, însă ceva tot am auzit. M-am dat jos din pat, având grijă să nu fac vreun zgomot care s-o trezească pe Marie-Rose, care dormea dusă, cu fruntea încruntată de îngrijorare. Am tras un pic la o parte draperia fină, lăsând razele lunii să intre în cameră.

M-am concentrat ca să aud iar sunetul de mai devreme

ca şi cum ar fi râcâit cineva la geam, dar nu am mai auzit nimic. Poate că doar îmi imaginasem acel sunet sau poate că era unul dintre sunetele pădurii — care devenise din ce în ce mai zgomotoasă în ultimele săptămâni. Alpii păreau că prinseseră viaţă cu adevărat, dinspre ei venind sunete de... ceva. Am lăsat draperia la loc, apoi m-am băgat sub pături şi m-am forţat să închid ochii.

În schimb, am stat acolo întinsă în pat, clipind spre tavan. Apoi a început să-mi ghiorţăie stomacul. Nu mă puteam gândi decât la turta aceea dulce care ne era interzisă. De abia mă atinsesem de mâncare seara — spaetzle[3] cu varză fiartă pe care încercaseră să ni le servească drept cină. Şi, jos la bucătărie, dulciurile stăteau grămadă, aşteptând să fie mâncate de profesoarele

3 Specialitate de mâncare de tăiţei specifică şvabilor (în dialectul şvab)

noastre privilegiate, după voie. Era atât de nedrept!

Am aruncat o privire vinovată spre Marie-Rose şi m-am dat iar jos din pat. Repede, mi-am pus peste cămaşa de noapte nişte pantaloni de yoga şi un bluzon cu glugă. Singurele şosete aflate la vedere erau cele roz pufoase, sintetice, numai bune pentru Operaţiunea „Fursecul sub Acoperire". Stomacul meu care ghiorţăia avea prioritate de departe faţă de Madame LaCroix şi ameninţările ei. Nu puteam să-mi închipui că va suna la părinţii fiecăreia din pricina unui fursec sau două dispărute, chiar dacă aş fi fost prinsă. Oricum, Madame şi cu restul angajaţilor ocupau aripa de est a castelului şi numai Lemmon dormea pe palier cu noi, ca să ne supravegheze. Din camera ei nu se auzea niciun sunet care să sugereze că era pe video-chat. M-am apropiat fără zgomot de uşă şi am auzit-o sforăind. Mi-am adus aminte cum sforăie tata. Era exact genul de sforăitură profundă care îţi permitea să te strecori afară din casă fără să fii prinsă.

Când am trecut în vârful picioarelor pe lângă uşa ei, am simţit în vene acel fior de bucurie al libertăţii câştigate în urma faptului că m-am strecurat afară din casă. Când eram acasă, în Beverly Hills, mi se părea tare uşor să fug din casă fără să mă prindă cineva. Era şi mai mare bucuria când era acasă numai Iepuraşul. Pe de-o parte, cred că era felul meu de a-i demonstra tatei că nu era potrivită să-mi fie mamă. Sau poate că îmi plăcea pur şi simplu provocarea de a scăpa neprinsă, măcar pentru puţin timp.

Cu şosetele mele alunecoase, m-am dus în mare viteză spre scările de la intrare, aproape ciocnindu-mă de balustradă. Trebuia să mă calmez. M-am ţinut de balustradă şi m-am forţat să cobor scările treaptă cu treaptă, cu privirea aspră a ducelui Steinfelder aţintită tot timpul asupra mea. Eram sigură că nimeni nu ascundea dulciurile de el pe vremea când era stăpânul acestui castel.

Am parcurs scurta distanţă până la bucătărie lăsându-mă să alunec de câteva ori pe şosetele sintetice, patinând pe duşumeaua tocită de vreme. Când am dat colţul spre bucătărie, am simţit în aer mirosul de turtă dulce, ademenindu-mă. Îmi era atât de foame, că puteam să miros nişte dulciuri de la vreo cincizeci de metri distanţă.

M-am strecurat pe uşile batante din faţa mea. Cu excepţia sunetului scos de un ventilator care era pornit pe undeva, în bucătărie era linişte. Pe toate laturile camerei erau blaturi de metal care păreau mai degrabă nişte mese de autopsie de la morgă şi un cuptor imens şi înnegrit care domina peretele negru. În partea opusă, lângă chiuvetă, ferestre lungi dădeau spre curtea laterală prost luminată a castelului. Mirosul înţepător de varză gătită era încă pregnant, însă simţeam şi aroma de turtă dulce, mai subtilă. Dulciurile erau pe undeva pe-aproape.

M-am repezit în cămară şi am tras lozul cel mare. Pe un raft care se putea trage afară, unde se aflau multe tăvi de metal, am văzut turta dulce alături de franzele proaspăt coapte. Mi-a ghiorţăit stomacul, simţind victoria în aer. Am ascuns două turte dulci în buzunarul de la bluzon, iar apoi am răsfirat cu atenţie celelalte turte pe platou, ca să acopăr lipsa.

În bucătărie, m-am sprijinit de unul dintre blaturi şi am muşcat dintr-o turtă dulce. Era un pic cam tare, un pic crocantă pe margini şi avea un strop de zahăr presărat pe deasupra. Am devorat-o din trei guri. Apoi, în timp ce stăteam să mă gândesc dacă ar trebui să mănânc cealaltă turtă pe care o furasem sau ar trebui să mai iau una din tavă, o umbră s-a mişcat prin faţa ferestrelor.

Am îngheţat.

La fel a îngheţat şi umbra.

M-am ghemuit în faţa chiuvetei şi m-am târât în patru labe până la uşa din sticlă ca să arunc o privire afară. M-am gândit că e Hans, ieşit să patruleze, acum că nu putea să mai aibă încredere în dobermani. Nu credeam că-l pot mitui cu nişte turtă dulce. Cel mai probabil voi fi prinsă. Încetişor, m-am ridicat să arunc un ochi afară pe geam şi să dau nas în nas cu soarta.

Şi m-am trezit nas în nas cu Austin.

Ochii lui nemaipomenit de frumoşi, de culoarea chihlimbarului, străluceau când şi-a tras pe spate gluga de la jacheta sa neagră de schi. Mi-a zâmbit larg, iar părul lui lucios şi negru îi cădea în valuri în jurul feţei.

Am simţit cum îmi creşte inima în piept. Am ridicat mâna şi m-am şters la gură de firimiturile de turtă dulce şi apoi i-am făcut timidă cu mâna pe geam.

— Deschide, a mimat Austin, arătând spre mânerul de la uşă.

— Nu e încuiat, am şoptit eu, deschizându-i uşa.

— Super, iar eu am stat în tot timpul ăsta să mă gândesc cum să nu declanşez o alarmă.

— În tot timpul ăsta? am zis şi am închis uşa fără zgomot. Nu tu ai fost în dependinţă?

— Poftim? Nu. Austin m-a tras spre el. Mi-a luat săptămâni întregi ca să-mi dau seama cum să trec de gardul electrificat, a zis el. Dacă nu era asta, veneam mai repede. S-a aplecat spre mine şi m-a sărutat. M-am lăsat absorbită de valul acela de afecţiune ca o fetiţă care până atunci murise de sete într-un deşert. Niciodată nu mă săturam de sărutările lui. Mmm, turtă dulce, a zis el, zâmbind în timp ce ne-am tras sufletul.

— Da. Mi s-a făcut foame. Inima mi-o luase razna în timp ce eram în braţele lui Austin. Am ridicat bărbia şi mi-am lipit-o de pielea lui, inspirându-i aroma şi relaxându-mă. Era atât de bine să fiu iar în braţele lui! Aproape că nu-mi păsa că purtam un bluzon idiot şi pantaloni de yoga şi că nu eram machiată.

— Cum te simţi, Shelby? a şoptit el în părul meu ciufulit.

La auzul vocii lui rostindu-mi numele, cu accentul lui britanic şi cu glasul uşor răguşit, am simţit că vreau să mă lipesc şi mai tare de el. Nu cred că există o voce mai sexy pe planeta asta. Sau că numele meu ar putea fi spus mai frumos de cineva.

— Sunt bine acum, i-am răspuns eu.

— Nu, iubire. Vreau să spun, cum te simţi?

Şi-a desprins mâinile dintr-ale mele, m-a prins de bărbie şi mi-a întors capul spre lumină. Privirea lui s-a umplut de îngrijorare când s-a uitat în ochii mei.

— Mă simt bine, cred, i-am răspuns eu. De ce?

— Ai spus că ţi s-a făcut foame. Îţi e mai foame

decât de obicei în ultima vreme? Ai început să auzi mai bine?

— Am auzit ceva mai devreme. Un râcâit. —Da. Erau noii mei prieteni de la corpul de pază,

a zis Austin, dându-mi drumul la bărbie.

— Chiar par a fi nişte câini de treabă. A zâmbit trist.

— De fapt, sunt antrenaţi să ucidă.

— Dar am fost pe la ei ieri şi nu au făcut decât să schelălăie şi să râcâie în gard.

Austin a încuviinţat din cap.

— Câinii pot fi fermecaţi, a spus el, uitându-se iar îngrijorat la mine.

—Ei bine, i-am auzit iar râcâind în noaptea asta, apoi a început să-mi ghiorţăie stomacul şi am coborât la bucătărie.

— Foamea, a şoptit el. Mi-am pipăit buzunarul.

— Da. Turtă dulce.

— Oh! Austin a lăsat aerul să-i iasă încet din piept. Deci nu mănânci carne în seara asta?

— Poftim? Ce e asta? Vreau să spun, ai venit să mă vezi sau să verifici ce mai mănânc?

— Nu, am...

— Şi ce vrei să spui când zici că ţi-au trebuit câteva săptămâni să intri aici? l-am întrebat eu, clătinând din cap. Mi-ai trimis un bilet la cină. Ţi-ai lăsat caietul de desen în dependinţă ca să-l găsesc. Ai pus desenul cu câini la avizier în atelierul de artă.

Austin a pălit.

— Nu am făcut niciunul dintre aceste lucruri, iubire. Îţi jur că e pentru prima oară când am trecut de gard.

— Nu te cred.

— Nu am putut să ajung la tine, dar te-am chemat în noapte, a spus el, uitându-se în ochii mei. Am sperat că mă poţi auzi, cumva.

— Te-am auzit, i-am răspuns eu. Ţi-am auzit urletul de lup. Ţi-am auzit şi vocea.

M-a sărutat din nou şi am simţit cum căldura mi se răspândeşte în tot corpul. Buzele îi erau atât de moi, iar braţele lui care mă cuprindeau cu totul erau atât de puternice! Nu voiam să mai plece vreodată de lângă mine.

— Celelalte lucruri pe care mi le-ai spus..., a zis el încet. Cred că le-a făcut cineva de aici de la şcoală.

— De ce ar face aşa ceva?

Austin mi-a dat drumul din îmbrăţişare şi s-a sprijinit de masa din bucătărie.

— Cred că sperau să te încurajeze să mă atragi aici, la Steinfelder.

— Cum aş putea să fac asta?

— Între noi există o legătură mai puternică decât îţi poţi închipui. Austin a început să se plimbe prin bucătărie. Cine de-aici ştie că mă cunoşti?

Am înghiţit în sec de jenă.

— Aăă, aproape toată lumea.

— Ah! Obrajii lui Austin s-au înroşit. Ai vorbit despre mine...

— Da, bineînţeles. Vreau să spun, am fost tristă! La ce te aştepţi, dacă nu mi-ai dat niciun semn de viaţă? Am început să cred că tot ce s-a întâmplat peste vară a fost o aventură care a durat cât am fost în tabără şi atât. Apoi, te-am văzut în revistă cu fata aia, Eva Maleva, şi nu am mai ştiut ce să cred.

— Nu puteam să-ţi scriu, a zis el. Nu puteam să te pun în pericol.

— Pericol să ce? Să mi se frângă inima? Prea târziu, am spus eu, trăgându-i una peste braţ.

— Nu, nu am vrut să risc să afle cineva că mă cunoşti.

— A, am înţeles, doreai să-ţi protejezi imaginea, iar Eva Maleva este ceva gen prietena perfectă, plină de strălucire sau cam pe-acolo.

— Nu, Eva e...

— Nu vreau să aud!

Austin m-a prins de braţe, ţinându-mă în loc.

— Ascultă-mă! Ea e la fel ca mine. E la fel ca noi.

— Da, bogată şi faimoasă, am zis eu. Am înţeles. Ştiu că nu e cine ştie ce de capul meu, dar...

— Shelby, Eva e vârcolac. Este verişoară cu mine, de fapt.

— Oh, i-am zâmbit cu părere de rău. Bine, dar de ce nu mi-ai spus până acum?

M-a luat din nou în braţe şi a tras adânc aer în piept.

— Păi nu m-ai lăsat să-ţi spun.

— Eu tot nu înţeleg, am zis eu, trăgându-mă înapoi, ca să mă pot uita în ochii lui. De ce spui că m-ai pune în pericol?

— Să nu se afle. S-a sprijinit de masă şi s-a uitat la mine serios. Te-am urmărit de la distanţă cât de des am putut. Şi mi-am pus un prieten de la castelul din Muldania să intre în sistemul pe care-l folosiţi pentru apelurile video, aşa că am văzut conversaţiile dintre tine şi părinţii tăi.

— Muldania?

— Tărâmul meu natal. L-am convins într-un final pe tata că ar trebui să plecăm din Londra, departe de paparazzi. Am cumpărat vechiul castel din Muldania. E aproape de graniţa dintre România şi Iugoslavia...

A tăcut şi şi-a pus un deget pe buze. Undeva, se auzea duşumeaua scârţâind. M-am uitat spre uşă.

— Deci auzi şi tu? m-a întrebat Austin. Am încuviinţat din cap.

— Acum, auzul tău e la fel de bun ca al meu, a zis el, iar ochii i s-au întunecat. Asta nu-ţi spune nimic?

Am ridicat din umeri.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Dă-mi braţul, să mă uit la el. A întins o mână şi mi-a ridicat mâneca de la bluzon, până ce a scos la iveală cicatricea căpătată cu o vară în urmă.

— S-a vindecat. Vreau să spun, e urâtă şi mă mai mănâncă din când în când, dar cred că într-o zi am să scap de ea. Doar mama cunoaşte o mulţime de doctori în domeniul chirurgiei plastice, la urma urmei.

Austin şi-a lăsat capul în jos şi m-a sărutat pe cicatrice.

— Iubire, nu vezi? Cicatricea, auzul tău care s-a ascuţit, foamea, ochii...

— Ce e cu ochii mei? am spus eu.

M-a dus până în faţa unui frigider cromat şi lucios care se afla într-un colţ al bucătăriei. Puteam să mă văd şi pe mine, şi pe el. Ochii lui Austin erau argintii, reflectând fiecare rază de-a lunii, care

intrase în cameră. La fel erau şi ochii mei.

— Să mă ia naiba, am spus eu, făcând după aceea un pas înapoi, ca să nu-mi mai văd reflexia. E un joc de lumini.

— Shelby, în noaptea aia, în Tabăra Semilunii...

— Mi-ai salvat viaţa. Puma aia m-ar fi făcut bucăţele. Aş fi devenit mâncare de pisici.

Austin nu a zâmbit.

— Gândeşte-te bine. După ce te-a atacat puma. Îţi aminteşti că încă eram transformat în lup? Ai avut grijă de umărul meu rănit, iar eu te-am capsat.

— Deja te-am iertat pentru asta. Erai rănit. Nu ai vrut să mă muşti.

— Din reflex sau nu, mi-am înfipt dinţii în carnea ta.

— Ţi-am spus că nu-mi pasă de cicatrice. Îmi conferă mai multă personalitate, am chicotit eu.

— Shelby, sunt foarte serios. Nu e deloc haios. Nu-mi plăcea cum suna vocea lui Austin.

— Bine, sunt numai urechi, am zis eu.

— Ai să te transformi. Eşti pe cale să devii ca mine. Mi-a prins faţa în palmele lui. Îmi pare foarte rău, iubire. A fost un accident nenorocit. Nu i-aş dori asta nimănui. Mai ales ţie.

— Nu mi-ai făcut nimic, bine? Omule, chiar nu mă transform deloc în vârcolac.

— Ba da. Sau, cel puţin, te vei transforma. E doar o chestiune de timp. Austin a rămas iar nemişcat, ascultând scârţâitul duşumelei, pe care-l auzeam şi eu. Trebuie să urci pe scară şi să te duci în camera ta, a zis el, dându-mi drumul. Vreau să fii foarte atentă.

— Atentă? Ţi-am spus, nu e nimic în neregulă cu mine.

Austin s-a aplecat şi m-a sărutat iar pe gură, cu foc.

— Poţi să negi cât vrei, dar eu văd cum te transformi sub ochii mei, a zis el. Trebuie să te scoatem de aici până nu te transformi complet.

Am simţit cum mi se aprind obrajii.

— Nu am să mă transform. Şi nu pot pur şi simplu să plec de-aici. Îţi poţi închipui ce ar face Iepuraşul şi tata dacă aş fugi? Ar lua-o razna.

— Trebuie să plec, însă când putem să ne întâlnim in siguranţă, am să-ţi las un semn adevărat, ceva ce numai tu şi eu ştim, sub pernă. Când îl găseşti, vino la grajduri în noaptea respectivă. M-a atins iar pe mână cu dosul palmei lui, după care s-a dus cu spatele spre uşă. Până atunci, să fii atentă, a zis el. Să nu ai încredere în nimeni. Ştiu că sună dramatic, dar sunt anumite forţe care lucrează împotriva alor noştri, căutând să ne expună.

Aproape că am bătut din picior.

— Eu nu sunt de-a ta. Iar cei de la revista People nu dau târcoale castelului Steinfelder, bine? Austin s-a uitat iar cu ochi trişti la mine, mi-a trimis o sărutare prin aer şi a ieşit uşor pe uşa de la bucătărie.

M-am strecurat pe coridor până la casa scărilor, cuprinsă de sentimentul că sigur trebuia să fug de-acolo repede. Imediat ce am urcat pe prima treaptă, am auzit uşile batante cum scârţâie şi cum cineva aprinde lumina în bucătărie. Mai pe furiş decât am crezut că e posibil, am urcat în salturi treptele, am intrat în cameră şi am închis uşa.

Toată dragostea pe care o simţisem pentru Austin se amesteca ameţitor cu sentimentul mai înfricoşător că era un sâmbure de adevăr în cele spuse de el. M-am uitat în oglindă, încercând să fac din nou ca ochii mei să sclipească în nuanţe de argintiu, dar nu am reuşit. Aşa parcă m-am simţit mai bine. Suficient de bine cât să mă bag în pat, măcar.

Însă în acea noapte am visat că alergam printr-o pădure deasă. Am visat că m-am trezit într-un trup de lup pe un vârf de stâncă, urlând la Mama Lună. Am visat că făceam lucruri care erau fizic imposibil de realizat fiind Shelby Locke, fata de om. M-am trezit plină de sudoare rece, dându-mi seama că singurul lucru pe care puteam să-l fac era să aleg să nu cred nimic din ceea ce-mi spusese Austin. Dacă nu credeam, poate că nu avea să se întâmple nimic niciodată.

Simţind o frică apăsătoare, m-am forţat să mă dau jos din pat şi să fac faţă unei noi zile la Steinfelder, nemaifiind sigură de nimic, în afară de faptul că lumina lunii putea să fie mai periculoasă decât aş fi bănuit vreodată.

ŞASE

— Unde-ai fost aseară?

Marie-Rose şi-a fixat clăparii în legăturile schiurilor ei de mare viteză. Era lângă mine şi şi-a lăsat ochelarii de soare mai jos pe nas.

— Poftim? mi-am tras fermoarul de la jachetă şi apoi mi-am pus căciula tricotată pe cap, peste părul pe care-l prinsesem aiurea în coadă.

— M-am trezit şi nu erai în cameră, mi-a zis ea.

— Ah!

Mi-am făcut vânt de la start şi am început să alunec uşor pe pârtie, spre restul grupei de la ora de sport. Mai multe fete, care schiau de când începuseră să meargă de-a buşilea, dispăruseră deja după prima curbă. Profesoara noastră, doamna Einhorn, ne-a făcut cu mâna celor care rămăseserăm în urmă, să ne grăbim. Se pare că era medaliată la Olimpiadele de Iarnă şi ne ţinea afară destul de mult, chiar dacă majoritatea dintre noi am fi preferat să dăm ture în sala de sport.

Niciodată nu am schiat prea mult, însă după câteva săptămâni sub îndrumarea doamnei Einhorn, am început să mă obişnuiesc cu sportul acesta. Marie-Rose, a cărei familie avea o cabană de schi pe undeva, era expertă şi la probele de viteză pe teren plat, şi la schiatul pe pârtie. Dacă nu aş fi cunoscut-o, aş fi urât-o pentru costumul ei de schi roz cu jachetă şi pantaloni asortaţi, perfect potrivit pentru sportul respectiv şi enervant de drăguţ. Ţinuta mea de schi era un amestec nefericit de haine pe care le adusesem cu mine şi câte ceva cumpărat din oraş.

— Haide, spune-mi, unde-ai fost? Şi să nu-mi zici că la baie, a insistat Marie-Rose, ajungându-mă din urmă. Am verificat acolo.

Mi-am mutat mâinile pe beţe mai confortabil şi am împins mai tare, ca să câştig un avantaj din faptul că eram în coborâre.

— Dormeai când m-am întors, i-am răspuns eu.

— Da, am obosit să te tot aştept. Deci, spune-mi. Ne-am înclinat amândouă uşor, pentru a profita de

viteza prinsă la vale.

— Mi-ai cerut să nu te mai bag în bucluc, aşa că nu te mai bag. Fac unele lucruri de capul meu acum.

Nu intenţionasem să sune atât de aspru, dar privirea lui Marie-Rose mi-a spus că nu reuşisem.

A început să dea mai tare din picioare, depăşindu-mă pe terenul plan şi apoi încercând să le ajungă din urmă şi să le depăşească şi pe celelalte fete. Îmi venea greu să respir în aerul foarte rece, dar am tras de mine, încercând să o ajung pe colega mea de cameră. Pârtia ocolea un pâlc de copaci şi apoi urma iar o coborâre. Într-un final, am ajuns-o din urmă înaintea unei pante.

— Am crezut că vrei să fii singură, a zis Marie-Rose, în timp ce gâfâiam amândouă la deal.

— Nu am făcut decât să-ţi urmez sfaturile. Mi-ai spus...

— .. .că nu vreau să intri în bucluc! Nu-ţi dai seama că-mi fac griji pentru tine?

A tras mai tare de ea, depăşindu-mă în urcare.

— Nu ştiai? Buclucul e a doua mea natură. I-am zâmbit trist.

Le-am ajuns din urmă pe celelalte fete, iar Marie-Rose şi-a croit drum ca o profesionistă prin grupul lor. Aerul pe care-l respiram se transforma instant în norişori albi când am ajuns în vârful dealului, la o altă secţiune plată.

— Nu-ţi face griji pentru mine, bine? i-am zis eu. A bombănit nemulţumită.

— Cum pot să nu-mi fac griji, când orice risc pe care ţi-l asumi mă afectează şi pe mine?

Nu vedeam cum putea să fie adevărat aşa ceva şi mă cam enerva faptul că lui Marie-Rose se pare că-i păsa mai mult să nu o bag pe ea în belele. Avusesem dreptate să nu am încredere în ea în privinţa noilor evenimente legate de Austin. Probabil că o să facă infarct dacă o să afle că l-am văzut.

— Nesăbuirea ta e foarte egoistă, să ştii, a continuat colega mea de cameră.

Am rămas cu gura căscată. Nesăbuire? Nu avea nici cea mai vagă idee cât de tare mă străduisem să stau în banca mea de când fusesem trimisă la stupida asta de şcoală şi până acum. Am simţit cum îmi ard obrajii, însă în loc să-i spun ceea ce aş fi dorit cu adevărat să-i spun, am lăsat bărbia în piept şi am schiat mai repede.

După câteva minute, o lăsasem pe Marie-Rose cu mult în urmă. Alimentată de mânia pe care o simţeam, am dat din greu din braţele şi din picioarele mele obosite ca să înaintez. Îmi doream să fiu lăsată în linişte şi pace. A început să ningă uşor în jurul meu, încetinindu-mă, dar am continuat să schiez, uitându-mă visătoare la cerul mare şi alburiu, minunându-mă de frumuseţea copacilor veşnic verzi de pe marginea pârtiei. Nu mai puteam auzi pe nimeni în jurul meu — nicio vorbărie de-a fetelor, nici măcar schiurile lor pe zăpadă. Nu mai auzeam decât sunetele pădurii.

Apoi am zărit o mişcare fulgerătoare printre copaci. Era ceva alb care se confunda foarte uşor cu zăpada. M-am simţit interesată să aflu mai multe, aşa că m-am oprit şi mi-am scos schiurile. Fără să mă gândesc măcar, am început brusc să urmăresc creatura respectivă printre molizi.

M-am repezit pe o potecă bine ascunsă printre copaci, dorind... nu, simţind nevoia să ajung din urmă creatura. Din minte mi-a dispărut orice gând legat de Steinfelder şi nu mai simţeam că am clăpari în picioare sau haine groase pe mine când am zbughit-o după ţinta mea. Trăgeam neregulat aer în piept, mă feream de copaci şi mă ghemuiam când treceam pe lângă tufişurile care-mi ieşeau în cale. Mişcarea creaturii era haotică, speriată, ceea ce mă făcea să-mi doresc şi mai mult s-o prind.

Era ca şi cum trupul meu se afla pe pilot automat, însă toate simţurile mele erau ascuţite. M-am oprit şi am adulmecat aerul, încercând să-i prind urma după miros. Iar creatura a continuat să fugă, ca o străfulgerare albă în peisajul alb — zăpada albă şi trunchiurile copacilor deschise la culoare. M-am grăbit, sigură că mă apropiam. Nu a trecut mult timp şi am ajuns la un iaz îngheţat, la marginea căruia m-am oprit din alunecare în ultima secundă.

Acolo, de partea cealaltă a iazului, era un iepure alpin, respirând precipitat, cu o privire speriată. Alergasem după un iepure.

— Dumnezeule! am mormăit eu, oprindu-mă în fund în zăpadă. Ce e în neregulă cu mine?

Însă ştiam deja.

— Nu se poate să aibă dreptate. Nu se poate să aibă dreptate, am repetat eu ca pe o mantră. Am rămas acolo, în fund, inspirând şi expirând, luptându-mă să nu accept adevărul pe care-l simţeam în fiecare celulă a corpului. Alergasem după un iepure sălbatic. Încercasem să prind prada.

M-am cutremurat.

— Îmi pare rău, micuţule. Cred că ai făcut atac de cord din cauza mea, am strigat eu spre iepure, care rămăsese nemişcat dincolo de iaz, aşteptând cu ochii aţinti la mine. Nu mă comport aşa de obicei. M-am ridicat în picioare. Sunt doar o fată obişnuită, bine.

Mi-am scuturat zăpada de pe turul pantalonilor, încercând să mă prefac că nu intrasem în panică.

Iepurele a strâmbat din nas de câteva ori, iar apoi s-a repezit printre tufişuri.

Simţeam că-mi plesnesc tâmplele, dar am pornit încet printre copaci, în direcţia în care bănuiam că era poteca. Puteam să le aud vorbind pe celelalte fete în depărtare, deci eram destul de sigură că mă îndreptam în direcţia bună. Însă, mai mult decât atât, puteam să le miros. Parfum, transpiraţie, cremă de protecţie împotriva soarelui, şampon. Mirosurile răzbăteau spre mine ca lumina unui far. Simţurile mele de lup intraseră în funcţiune.

Până să ajung la marginea cărării, aveam ochii înecaţi în lacrimi. Austin spunea adevărul. În scurt timp, am să devin sclava lunii. În scurt timp, nu voi mai lăsa acel iepure alpin să mai ţopăie fericit pe cărare.

Marie-Rose a alunecat pe zăpadă şi s-a oprit lângă schiurile pe care le lăsasem la marginea potecii chiar când ieşeam din pădure.

— Of, Shelby. Nu plânge, a zis ea. Îmi pare rău.

— Nu, nu eşti tu de vină. E... nu-i nimic. M-am şters la ochi.

În acel moment, mi-am dat seama mai bine ca oricând că eram singură când era vorba de secretul meu. Singură până ce prietenul meu vârcolac venea să mă salveze. Chiar îmi era greu să suport gândul că trebuia să mă bazez pe altcineva să mă salveze. Eram obişnuită să ies singură din greutăţi,

să am grijă singură de mine însămi. Dar nu puteam să nu iau în calcul nişte lucruri:

Atracţia lunii va deveni mai puternică.

Foamea mea va creşte în intensitate.

Iar atunci, oricine se afla în jurul meu, inclusiv Marie-Rose, va fi în pericol.

Cu mintea plină de griji, m-am forţat totuşi să mănânc supa de pui apoasă cu găluşte pe care ne-au băgat-o pe gât la prânz în ziua respectivă. Ce urma să mi se întâmple? Dacă Austin nu mă scotea de aici? Cât timp mai aveam la dispoziţie înainte să mă transform complet în vârcolac?

Încă îmi era foame după amărâta aceea de masă, bineînţeles, aşa că m-am ascuns într-un separeu din baie şi am halit ultima turtă dulce, pe care o aveam în buzunarul bluzonului. Pentru o secundă, gustul dulce şi aromat mi-a luat gândul de la sentimentele îngrozitoare care mă încercau şi m-am simţit ceva mai bine. Aproape că încetase să-mi mai fie milă de mine însămi când am intrat şi m-am aşezat în bancă pentru cursul de istorie a Europei ţinut de doamna Lemmon, cea mai nesuferită oră pe care o aveam în ziua aceea.

Marie-Rose mi-a împins în faţă pe bancă un creion ascuţit şi mi-a zâmbit. Era clar că se gândea că toată supărarea mea venea din cearta pe care o avusesem cu ea mai devreme. Deşi aveam creioane destule, l-am luat zâmbindu-i şi am deschis caietul, aşteptând tortura. Aş fi vrut să mă fi gândit să-i păstrez lui Marie-Rose jumătate din turta dulce. Nu era vina ei că era speriată să nu dea de bucluc. Şi dacă ar fi ştiut în ce probleme mă băgasem eu, ar fi intrat cu siguranţă în panică. Era mai bine pentru amândouă să ne împăcăm şi să ne facem că totul era în regulă, deşi nu era chiar aşa.

Doamna Lemmon a intrat în clasă la un minut după ce s-a sunat şi şi-a trântit poşeta pe masa care se afla în faţa clasei.

— Doamnelor! a mârâit ea la noi. Sunt foarte dezamăgită de lucrările voastre cu temă liberă.

Ochii ei de un albastru tăios ne-au fulgerat din spatele pleoapelor adânci, iar sprâncenele i s-au apropiat de parcă erau trase cu nişte sfori. De când Iepuraşul intrase în viaţa mea, începusem să cam urăsc chirurgia plastică, chiar dacă ea se afla la baza averii pe care o strânsese tatăl meu. Acestea fiind spuse, tratamentul-minune inventat de tata, Re-Gen, ar fi făcut minuni cu ridurile bătrânei doamne Lemmon.

Se pare că baba s-a prins că o studiam. A aţintit un deget zbârcit în direcţia mea.

— Să încep cu dumneavoastră, domnişoară Locke? Am ridicat din umeri, iar Marie-Rose mi-a tras un

cot în burtă.

— Ăăă, sigur că da!

Doamna Lemmon s-a aplecat asupra băncii mele, iar fusta ei gri din lână m-a atins pe mâna pe care aveam iritaţia.

— Cred că ai fi reuşit să faci o lucrare mult mai bună despre Napoleon Bonaparte dacă măcar ai fi

deschis manualul. A murit în exil pe Insula Sf. Elena.

A dat drumul lucrării mele, care a plutit până pe bancă. Nimeni din clasă nu avea nevoie de binoclu ca

să vadă cerneala roşie de pe prima pagină, care te zgâria pe ochi.

— Aăă, mulţumesc.

A luat o altă lucrare de pe catedră.

— Şi domnişoara Genereau, a spus ea, ducându-se în dreptul lui Marie-Ròse. Într-o lucrare despre Arhiducele Ferdinand, ai fi putut face referire la faptul că moartea lui a declanşat Primul Război Mondial.

Marie-Rose s-a făcut mică în bancă. Puteam să-mi dau seama că spera ca doamna Lemmon să nu-i spună lui maman despre nota ei mică.

— Nu există în tot acest teanc decât o lucrare cu notă de trecere. Doamna Lemmon s-a aşezat pe marginea catedrei şi a ridicat o lucrare cu un 10 roşu şi strălucitor pe ea. Aparţine domnişoarei Patricia Sherman.

Toate fetele din clasă s-au întors să se uite la fata slăbuţă şi părul cârlionţat al fetei care stătea în spatele clasei. Fata unui mare afacerist care avea mai multe depozite prin Chicago, Patricia nu

spunea prea multe la ore, dar îţi lăsa mereu impresia că ascultă. Când şi-a auzit numele, s-a înroşit şi s-a făcut că mâzgăleşte ceva în caiet.

Doamna Lemmon a început să citească cu voce tare:

— Johanas Steinfelder, văr de departe al lui Sigismund de Habsburg, a pus bazele castelului Steinfelder în anul 1440, în timpul războiului din vechiul Zùrich şi înainte ca Sigismund să fie excomunicat de papa care conducea Biserica în acele vremuri. Bogăţiile sale au fost strânse în timpul luptelor pe care le-a purtat în teritoriile vecine. Printre cuceririle sale se pot număra: o parte din Bulgaria, valea unui râu din Munţii Carpaţi şi mica ţară Muldania. Stindardul său de luptă — armăsarul ridicat în două picioare, gata de luptă — este foarte cunoscut în Europa ca fiind însemnul unei frăţii foarte vechi şi se regăseşte în numeroase opere de artă din castelul Steinfelder.

Muldania. Creierul meu a început să cearnă informaţiile din textele istorice pe care le studiasem la ora doamnei Lemmon, încercând să-mi aduc aminte unde mai auzisem acel nume.

Doamna Lemmon a continuat să citească fără inflexiuni, fără să ia în seamă figura roşie a Patriciei şi faptul că restul fetelor din clasă începuseră să caşte.

— Castelul, fortificat cu creneluri din fier şi piatră, era considerat impenetrabil în faţa oricărui atac, însă ducele era mereu vigilent, temându-se de răzbunarea forţelor pe care le decimase în Muldania. Ducele a murit aici în 1494, ajungând ca la bătrâneţe să fie bântuit de imaginea unor creaturi malefice care-l căutau pentru a se răzbuna. Bătrâna profesoară s-a dus şi a lăsat lucrarea pe banca Patriciei şi s-a îndreptat apoi spre harta de pe perete. Singura întrebare care a rămas fără răspuns este de ce s-a dus ducele să cucerească nişte tărâmuri atât de îndepărtate. Această întrebare, deocamdată, a rămas fără răspuns în cărţile de istorie.

A arătat spre graniţa dintre România şi Iugoslavia şi mi-am amintit deodată. Muldania. Tărâmul natal al lui Austin, unde tatăl lui tocmai a cumpărat vechiul castel al familiei. Ducele avusese un rol în exterminarea vârcolacilor. În exterminarea noastră.

Stai un pic! De ce anume mă aflam eu la Steinfelder? Mi-am scormonit creierul să-mi amintesc cum dăduse Iepuraşul de această şcoală. Mi s-a părut brusc o coincidenţă prea mare ca eu să fi nimerit din greşeală tocmai în castelul ducelui care încercase să distrugă toţi vârcolacii de pe faţa Pământului. Ce spusese Austin despre existenţa unor forţe care încercau să scoată la lumină existenţa vârcolacilor? Dacă era cineva chiar la această şcoală care lucra pentru aceste forţe? Poate că, în tot acest răstimp, mă folosiseră pe mine ca să-l atragă pe Austin într-o capcană şi aveau de gând să-l ucidă aici, continuând munca începută de duce?

Chiar dacă acest spion, oricine-ar fi fost el, nu-mi aflase încă secretul legat de lupi, am simţit că şi Austin, şi eu eram în mare pericol dacă nu scăpăm de-aici cât mai curând.

☾

ŞAPTE

În fiecare seară după cină, în vreme ce noi fetele ne adunam în sufrageria comună, în faţa şemineului uriaş, pentru a învăţa sau pentru a practica jocuri de societate, doamna Lemmon făcea baie. Baba stătea la inmuiat cel puţin o oră, consumându-ne toată apa caldă, ca apoi să iasă din baie arătând şi mai zbârcită, ca să ne trimită pe toate la etaj pentru că venise ora stingerii. Dacă aveai cumva ghinionul să aştepţi să faci baie după cină, apa rămasă era rece ca gheaţa.

Însă în seara aceea nu m-am plâns. M-am prefăcut că mă doare stomacul, m-am scuzat că nu pot să joc Scrabble — mă invitaseră Marie-Rose şi Patricia — şi m-am dus la etaj. Dacă voiam să am o şansă să-i trimit un mesaj lui Austin, acum era momentul cel mai potrivit. Laptopul doamnei Lemmon era cel mai accesibil mijloc de a contacta pe cineva din afară şi, în vreme ce ea îşi freca încreţiturile de pe pielea ei obosită, eu am trecut la acţiune. Voiam să-i transmit lui Austin ce aflasem despre duce. Şi, chiar dacă stabiliserăm un mod în care el să mă contacteze când urma să ne întâlnim, nu hotărâserăm nicio modalitate de a-i transmite eu ceva. Nu credeam că era bine să nu-i

spun cât mai repede ceea ce aflasem, aşa că trebuia să mă folosesc de acel laptop.

Mi-am băgat capul în camera lui Lemmon şi am fost fericită să aud cum curge apa dincolo de uşa băii sale proprii. Am auzit-o cotcodăcind, aşa că am presupus că vorbea la telefonul mobil, probabil cu Massimo iubirea ei aflată la distanţă. Era o veste super, pentru că astfel el nu era online, aşteptând-o, când mă conectam eu. Am aruncat o privire peste umăr ca să mă asigur că nu era nimeni pe coridor şi am închis uşa de la camera lui Lemmon după mine, dar nu de tot

Pe biroul ei erau împrăştiate multe hârtii, ca şi cum ar fi stat acolo mai devreme şi ar fi corectat lucrări. Am avut grijă să nu mişc niciuna de la locul ei când m-am aşezat pe scaun. Când am apăsat pe butonul de pornire al laptopului Mac, ecranul s-a luminat şi a apărut căsuţa în care trebuia să scriu parola. M-am uitat în jurul meu după indicii.

Pe peretele de deasupra biroului se afla mic avizier pe care erau lipite poze cu diverse grădini de pe undeva, probabil din Anglia, precum şi fotografia a trei fetiţe blonde, despre care am presupus că erau nepoatele ei. La baza avizierului era lipită o carte de vizită de la brutăria din partea locului. În spatele meu se afla un pat perfect făcut, acoperit cu o cuvertură împletită, cu un model afgan. Pe o noptieră simplă erau o vază cu hortensii de mătase şi o oglinjoară. În faţa ferestrei se afla un balansoar. Nu era niciun indiciu în jurul meu.

Râsul răguşit al doamnei Lemmon s-a auzit iar.

— Bine, ce-ar fi să încerc Massimo, am zis eu şi am scris la calculator, dar acesta mi-a respins parola. Harriett+Massimo, am bombănit eu. Nu. Mă întrebam cât de complicată ar trebui să fie o parolă ca s-o reţină ea, având în vedere că avea un milion de ani şi calculatoarele erau ceva nou pentru ea, oricum. Şi, imediat ce mi-a trecut asta prin cap, am ridicat tastatura şi am văzut un bileţel lipit sub ea.

Am zâmbit, tastând „Lemmon_0907972!#@", o parolă dată probabil de administratorul reţelei securizate de la Steinfelder.

— Fraiero, am şoptit eu când ecranul calculatorului s-a iluminat.

Am intrat direct în programul folosit pentru apeluri video şi am tastat „Austin", căutându-i profilul. Nimic. Nu avea cont pe acel site, ceea ce nu era o mare surpriză, din moment ce-şi petrecea o mare parte din timp ascunzându-se de paparazzi şi de public. Am ieşit repede de pe site şi am intrat în programul de trimis e-mailuri. Am auzit apa oprindu-se în încăperea de-alături. Lemmon îşi umpluse cada. Nu mai aveam mult timp la dispoziţie, aşa că am compus repede un e-mail.

A ,

Verifică cine e proprietarul castelului Steinfelder. Putem să ne întâlnim mâine-seară, te rog? E urgent.

Pup, S.

După ce am apăsat pe „Trimite", am şters istoricul motorului de căutare pe net, sperând că e suficient ca s-o induc în eroare pe Lemmon sau pe oricine ar fi verificat activitatea pe internet a laptopului. Măcar pentru o vreme. M-am deconectat şi am oprit calculatorul.

Când m-am ridicat de la birou, am auzit mişcare pe coridor. M-am lăsat la podea şi m-am târât să arunc o privire pe uşa întredeschisă. Am văzut balerinii tociţi ai lui Marie-Rose îndreptându-se spre camera lui Lemmon. Cineva venea chiar în urma ei. M-am îndepărtat de uşă şi m-am strecurat sub pat.

— Nu ştiu sigur unde este, dar nu putea să ajungă prea departe, am auzit-o pe Marie-Rose smiorcăindu-se cu vocea ei plângăcioasă, în momentul în care a intrat în cameră.

Persoana cu care vorbea, oricine ar fi fost aceea, a rămas pe coridor fără să scoată un cuvânt.

Între timp, piciorul lui Marie-Rose s-a apropiat la un centimetru de mâna mea — aproape că m-a călcat pe degete. Mi-am pus o mână la gură, sperând că nu

fac zgomot respirând. Dacă Marie-Rose mă vedea sub pat, putea să mă pârască profesoarei şi eram mâncată.

— Nici aici nu este, a zis Marie-Rose, întorcându-se spre uşă. Shelby a spus că o doare stomacul şi se duce să se culce. Asta e tot ce ştiu.

— E inacceptabil, a bombănit persoana de pe coridor, aceasta fiind o expresie atât de întâlnită la Steinfelder, încât nu ştiam ce profesoară putea fi... bine, în afară de Lemmon, care era în cadă.

Am auzit-o pe Marie-Rose suspinând.

— Nu ştiu cum mi-a scăpat. Vă rog, nu e vina mea.

Am simţit cum mi se pune un nod în gât. Marie-Rose va fi învinovăţită pentru că eu mă fofilasem? M-am gândit să ies imediat de sub pat şi să mă predau. Dar nu am ieşit. Nu eram atât de nebună.

— Îmi fac treaba foarte bine, a zis Marie-Rose pe an ton sfidător. Am s-o găsesc.

Mi s-a ridicat părul la ceafă. Treaba? Ce naiba voia să spună? Era treaba ei să stea cu ochii pe mine? Am auzit pe cineva pufnind, în semn de protest, iar apoi Marie-Rose a ieşit din cameră. Imediat ce am fost sigură că au plecat, am ieşit de sub pat. Auzeam apa cum se scurgea din cada lui Lemmon. Putea să iasă din baie în orice secundă. M-am grăbit să mă strecor pe coridor tocmai la timp cât s-o văd pe Marie-Rose cum dă colţul.

M-am repezit pe trepte spre bucătărie. Când bucătăreasa era cu spatele, am luat o ceaşcă din dulap şi am umplut-o cu ceai dintr-un ceainic de pe masă M-am oprit după ce am trecut de uşile batante, încercând să mă calmez. Apoi m-am îndreptat spre sufragerie, unde era toată lumea.

— Aici erai! am auzit-o eu pe Marie-Rose. Mi-am făcut griji pentru tine.

S-a repezit spre mine, cu o figură de soră mare îngrijorată.

— A, mă căutai cumva? A trebuit să iau ceva de stomac, am spus eu, sorbind din ceai. Mă întorc sus, în pat.

Domnişoara Kovac şi Madame LaCroix erau în picioare la baza scării, sub portretul ducelui Steinfelder. Afişau pe chipuri nişte încruntături care se potriveau de minune una cu cealaltă.

— Noapte bună, le-am spus eu cu o voce super veselă.

Domnişoara Kovac mi-a pus o mână pe umăr când am încercat să trec pe lângă ea.

— Shelby, aşteaptă, a zis ea şi a întins o mână undeva spre spatele meu, pe la mijloc. Ai un... cum se spune...,eşti murdară de praf!

Am simţit cum roşesc toată, dar am continuat să merg.

— Locu-ăsta e plin de-aşa ceva, i-am spus eu cu nonşalanţă.

Apoi am mai făcut un pas şi încă unul, până ce am ajuns la mine în cameră. Deşi acum nu mai aram convinsă că eram în siguranţă, nici măcar aici.

În seara aceea, cu doar câteva minute înainte ca doamna Lemmon să ne dea stingerea, Marie-Rose s-a furişat în camera noastră. Eu eram deja în pat, frunzărind cartea de istorie a Elveţiei pe care o împrumutasem de la Patricia, după ce auzisem ce scrisese la lucrare. Acum doream să citesc cât mai multe despre ducele Steinfelder. Voiam să aflu despre legătura sa cu Muldania şi tot ce putea însemna asta pentru Austin şi familia lui. Pentru mine.

— Bună, a zis Marie-Rose.

Am închis cartea şi m-am întors într-o parte, cu faţa la perete.

— Încă te mai doare stomacul?

— Da, am zis eu.

Şi, de fapt, nu minţeam. Îmi forfotea stomacul, era probabil din pricina unui cârnăcior cu gust îngrozitor pe care-l avusesem drept cină, combinat cu stresul.

— Îmi pare rău, a zis ea.

M-am răsucit cu faţa la ea tocmai când stingea lampa aflată între paturile noastre.

— De ce te simţi tu responsabilă pentru mine?

— Poftim?

— Mai devreme, pe pârtia de schi, ai spus că tot ceea ce fac eu te afectează. Ce ai vrut să spui cu asta? Marie-Rose şi-a tras pătura până la gât, acoperindu-şi pijamaua înflorată.

— Orice prieten îşi face griji.

— Însă ce era cu partea aia despre faptul că te afectează...

Mi-a aruncat un zâmbet jenat.

— Ţi-am mai explicat o dată, dacă tu, colega mea de cameră, intri în bucluc, şi eu, prin asociere, intru în bucluc.

— Aşa zici tu.

— A, nu mai crezi că maman e în stare să mă pedepsească îngrozitor? Crezi că am inventat aşa ceva?

— Nu am spus asta.

Figura lui Marie-Rose a împietrit.

— Asupra mea se fac presiuni pe care nici măcar nu ţi le poţi imagina, a spus ea. Şi ştiu că nu ai fost la bucătărie tot timpul în care ai lipsit în seara asta.

— Ce mai contează?

Îmi era greu să-mi ascund furia din voce.

— Tu doar să fii atentă, a continuat ea.

Înainte să apuce să-mi întoarcă spatele, am văzut o licărire de teamă în ochii ei. Şi pot să spun că am mirosit frica ei, ceea ce era ciudat să afirm despre emoţia pe care o simţea colega mea de cameră, dar aşa era. Noile mele simţuri de lup se activaseră complet. De ce îi era frică? Sau de cine? Poate că asta era întrebarea mai bună.

Nu se putea să-i fie frică de mine, pentru că nu

ştia despre noua mea condiţie şi, oricum, mai erau câteva săptămâni până ce luna plină va lumina din nou castelul Steinfelder. Câteva săptămâni până ce totul va ieşi la iveală. Până atunci, majoritatea elevelor se vor afla acasă cu familiile lor. M-am cutremurat, gândindu-mă cum ar fi fost să mă duc acasă în Beverly Hills şi să mă transform, pentru prima oară, într-o creatură blănoasă.

Ritmul în care Marie-Rose respira s-a schimbat imediat ce a intrat în lumea viselor. Eu am mai stat trează o vreme, urmărind umbrele şi ştiind că, la un moment dat, urma să devin o parte din ele. Trebuia să vorbesc cu Austin. Puteam doar să sper că primise e-mailul pe care i-l trimisesem de pe laptopul lui Lemmon şi că va încerca să ne întâlnim în noaptea următoare.

"Tortul cu ciocolată e ornat cu bucăţele de biscuiţi Oreo şi cu viermişorii mei gumaţi preferaţi, într-un mod haios de tort-care-arată-ca-o-grădină. Vântul de vară adie şi părul îmi flutură în jurul feţei, iar straturile de trandafiri din faţa casei noastre din Beverly Hills sunt pline de flori. Soarele străluceşte voios, razele lui mângâind pământul, reflectându-se în mici scântei în farfuriile şi paharele de pe masă. Iepuraşul râde în timp ce-i taie tatei o felie uriaşă de tort. Lângă masa din sticlă, un băieţel se leagănă într-un scaun de bebeluş, mozolit la gură de glazură şi ciocolată.

Când duc din nou o gură de tort la gură, Iepuraşul îmi zâmbeşte fericită. A făcut prăjitura cu mâna ei, instinctul său matern faţă de mine intrând în cele din urmă în funcţiune. Lumânărelele pentru ziua mea stau uitate pe marginea platoului pe care se află tortul, acoperite cu cremă de unt, iar eu le iau una câte una, lingând crema de pe ele. Îi zâmbesc Iepuraşului, îndulcită de-atâta ciocolată, şi mă simt în largul meu, cuprinsă parcă de dragoste sau de un sentiment asemănător. Aceasta este familia mea. Las pe masă ultima lumânărică şi mă întind să mai iau nişte tort, cu mâna, uitând de furculiţă. Vreau să mănânc tot, să mă înec de-atâta ciocolată minunată, de-atâta dragoste.

— Locke, am auzit eu o şoaptă răguşită, care nu avea cum să fie de la mine din curte. Locke! am auzit iar, ca apoi să mă tragă cineva de cot.

Încerc să scap de persoana aceea, oricare-ar fi ea. Vreau să rămân la petrecere. Mai iau o mână de ciocolată, chiar din mijlocul tortului, asigurându-mă că apuc şi câţiva viermişori gumaţi. Iepuraşul chicoteşte şi bate din palme, atât de fericită că m-am înfipt cu mâinile de-a dreptul în tortul ei! Tata se uită la noi toţi —familia lui — şi ochii îi strălucesc de mândrie.

Pleosc!

Am deschis ochii.

Doamna Lemmon se uită fix la mine, cu mâna ridicată.

— Îmi pare rău, draga mea. Mergeai... în somn. Cred că pot spune aşa, a continuat ea.

M-am frecat pe obraz, căci mă ustura, şi am simţi ceva umed. Mi-am luat mâinile de pe faţă, dându-mi seama că eram murdară pe ele de ceva închis la culoare.

— Unde sunt?

Doamna Lemmon m-a prins de umeri, surprinzându-mă cu gestul acesta calm.

— Eşti în bucătărie.

Era ceva blând în vocea ei, ceva ce m-a pus pe gânduri.

M-am uitat iar la mâinile mele, întorcându-le pe o parte şi pe alta în lumina palidă care venea dinspre ferestre. Nu puteam să-mi dau seama ce aveam pe ele, dar miroseau oricum a tort de ciocolată.

— Ce e asta?

— A, da. Doamna Lemmon mi-a dat drumul. Hai să te cureţi, a zis, dându-mi un prosop de bucătărie.

L-am luat din mâna ei, încă neştiind ce să înţeleg.

— Ar trebui să aprindem lumina?

— Nu e nevoie să trezim pe toată lumea cu lumina. E unu noaptea, Shelby.

— E unu? Am ridicat mâinile aproape uscate la nas şi am simţit mirosul greu, metalic. Sânge? am zis eu, iar frica din vocea mea nu lăsa loc de interpretare.

Doamna Lemmon a încuviinţat şi a întins mâna către o tavă de plastic goală care se afla pe masa din bucătărie.

— Te-am găsit mâncând nişte bucăţi de carne crudă pregătite pentru friptura ce urma să fie servită mâine la prânz personalului, a spus ea. Cred că ai mâncat două sau trei.

— Doamne!

M-am repezit la chiuvetă şi am început să mă spăl pe mâini cu săpun. Cuvintele lui Austin — Să nu ai încredere în nimeni! — îmi răsunau în cap ca o alarmă de incendiu. Eram plină de sânge şi doamna Lemmon mă prinsese.

— Hai să nu intrăm în panică acum, a zis doamna Lemmon, punând tava goală la scurs. Am să-i spun bucătăresei că am coborât eu noaptea ca să-mi iau un pahar cu lapte şi am găsit tava răsturnată în faţa cămării şi fripturile pe jos, murdare. Doar se ştie că hoaşca nu curăţă niciodată pe jos pe-aici. O să creadă ce-i spun.

Mi-am băgat mâinile sub jetul de apă care curgea de la robinet, uitându-mă la vârtejul de apă plin de sânge care se formase în dreptul scurgerii. Însă şocul pe care l-am simţit când mi-am dat seama că mâncasem în somn nu se compara cu şocul cauzat de bunătatea doamnei Lemmon. În fiecare secundă, mă aşteptam să aprindă lumina şi să urle după Madame LaCroix.

— Eu..., ăăă..., vă mulţumesc, am bâiguit eu, făcând un pas înapoi.

A dat din cap în semn că m-a auzit şi apoi m-a mângâiat pe obraz.

— Ai fost somnambulă toată viaţa ta, nu-i aşa? Am clătinat din cap.

— Nu cred.

Doamna Lemmon a clătit la chiuvetă tava în care fusese carnea.

— Primul meu soţ, Eddie, făcea asta tot timpul. Dădea telefoane şi apoi nu-şi mai amintea de ele.

Odată, a gătit un pui întreg la rotisor, cu tot cu piure şi garnitură de mazăre. Mi-a aruncat primul zâmbet pe care-l văzusem vreodată pe chipul ei. Poţi să duci o viaţă perfect sănătoasă. Eddie aşa a făcut, cel puţin până ce avionul pe care-l pilota pentru Flota Regală nu a fost doborât. Însă asta nu are nicio legătură cu ceea ce făcea el în somn.

— O, îmi pare rău, ştiţi, pentru Eddie.

M-am şters pe mâini pe un prosop curat şi am privit-o pe Lemmon cum freacă tava cu detergent.

Nu a ridicat privirea la mine în timp ce făcea asta. Poate că nu dorea să-mi exprim părerea de rău pentru Eddie.

— Cred că e gata, a zis ea, lăsând tava la scurs în chiuveta goală.

— Doamnă Lemmon, nu ştiu cum să vă explic ce am făcut. Nu ştiu ce se întâmplă cu mine, am spus eu, pe jumătate chiar sinceră.

— Nu-ţi face probleme pentru asta. Am să fiu discretă. O astfel de problemă poate fi foarte jenantă. A clătinat din cap. Văd şi eu ce vă dau vouă, fetelor, de mâncare. Şi eu aş fi avut nevoie de un pic de fier, dacă eram elevă. Mai ales în perioada asta a lunii. Mi-a aruncat un zâmbet înţelegător.

— Poftim?

— Am auzit mai devreme că ai probleme cu burta, Locke. Nu e greu să faci legătura, mai ales când ai

lucrat cu fete atâţia ani.

— A, da, am zis eu, făcându-mă că înţeleg. Probabil că lucraţi dintotdeauna la Steinfelder, nu?

Doamna Lemmon s-a îndreptat de spate.

— La Steinfelder, nu. M-am mutat aici la începutul acestui semestru, ca şi tine. Însă am vechime în diferite şcoli, a continuat ea.

— V-aţi sacrificat toată viaţa pentru a ajuta elevele. Să ştiţi că e un lucru chiar tare.

Am zărit sclipirea unui nou zâmbet, dar apoi Lemmon a luat o sticlă cu pulverizator şi a stropit masa din bucătărie. Am luat o cârpă şi am şters stropii de sânge.

— Să ştii, întotdeauna, voi, cele mai răzvrătite

aveţi nevoie de putină bunătate, a zis doamna Lemmon, aruncând cârpele în coşul de rufe murdare din colţ. De-a lungul vieţii voastre s-a întâmplat ceva dureros, care v-a transformat în ceea ce sunteţi.

Am ridicat din umeri. Poate că Lemmon avea dreptate, dar nu voiam să vorbesc cu ea despre nimic dureros din viaţa mea. Nu prea era stilul meu.

Doamna Lemmon m-a apucat de braţe şi s-a uitat adânc în ochii mei.

— Vreau doar să ştii că nu eşti singură, draga mea. După ce a spus asta, s-a întors şi a plecat, lăsându-mă în bucătăria liniştită.

Eram şocată de ceea ce tocmai se întâmplase. Nu ştiam că scorţoasa de Lemmon ascundea o inimă caldă. Încă mi se învârteau toate gândurile în cap în urma dialogului avut cu ea şi m-am dus să iau un pahar cu apă, ca să scap de gustul îngrozitor din gură. Mâncasem carne crudă. Rahat!

Îl surprinsesem pe Austin făcând acelaşi lucru în Tabăra Semilunii. Cred că scena i se păruse îngrozitoare lui Lemmon, cu mine halind bucăţile de carne crudă, cu sângele prelingându-mi-se din gură. M-am uitat iar la mâinile mele, simţindu-mă recunoscătoare că, spre deosebire de Austin, nu mă transformasem complet în lup în timpul acestui festin. Îmi fusese pur şi simplu foame. Atât de foame, încât visasem tort, în timp ce mâneam carne crudă. Era de rău. Chiar de rău.

Stai aşa — carne crudă? Personalul primea friptură? Nedreptatea în privinţa mâncării la Steinfelder trecea dincolo de simplele bunătăţi la cuptor. Oftând, am pus paharul în chiuvetă. Când m-am întors să plec, am văzut-o pe Marie-Rose stând lângă uşă.

— Ce faci aici? a şoptit ea.

— Am băut apă, i-am răspuns eu, trecând pe lângă ea şi ieşind pe uşă.

S-a luat după mine pe scări şi m-a ajuns din urmă la capătul treptelor.

— Shelby, stai!

— Nu, nu vreau să stau. Şi de ce eşti tot timpul pe lângă mine?

I-a picat faţa.

— Vreau doar să...

— Eşti îngrijorată. Am înţeles asta. Bine, acum mă duc la culcare.

Am pornit pe coridor, până în cameră, unde m-am prăbuşit în pat, simţindu-mă destul de prost. Însă, când mi-am aşezat perna mai bine sub cap, am dat peste ceva ascuns sub ea, care mi-a făcut inima să-mi tresalte în piept. Un pachet de viermişori gumaţi. Era un semn de la Austin care-mi amintea de noaptea aceea, în tabără, când îmi adusese viermişorii pe care-i primise de la asistentă. Jos pe pachetul de plastic era scris numărul unsprezece cu o cariocă neagră.

Am ascuns pacheţelul înapoi sub pernă când Marie-Rose a intrat în cameră. I-am ignorat privirea plouată şi m-am dus la fereastră. La capătul câmpului acoperit de nea, am văzut o umbră oare se deplasa foarte repede şi care nu putea fi decât Austin. L-am privit cum dispare după cuştile câinilor de la corpul de pază. Am simţit cum mă cuprinde o urmă de speranţă, ştiind că aveam să mă întâlnesc cu el în seara următoare, la grajduri.

Îmi doream să mă ia în braţe şi să-mi spună că totul va fi în regulă. Îmi doream să-mi spună că a reuşit să conceapă un plan. Şi mă rugam să aibă ser la el, ca să mă împiedice să mă transform complet în vârcolac înainte de prima lună plină.

OPT

Se presupune că sâmbăta e o zi de relaxare — o zi în care poţi să dormi până târziu, să iei un mic dejun relaxat, să-ţi vizitezi prietenii şi să mergi la mall, însă, bineînţeles, aşa ceva nu se întâmpla la Steinfelder. Fiecare sâmbătă începea la fel ca oricare altă zi, cu un castron de cereale înmuiate în lapte, mâncând la mesele lungi de lemn, la ora şapte dimineaţa fix. Deşi era ultima masă pe care multe dintre fete o luau înainte de a pleca în vacanţă, mâncarea din dimineaţa aceasta nu era cu nimic deosebită de lăturile pe care le primeam în mod curent. Trebuie să recunosc, nu mă aşteptasem oricum să primim un mic dejun de adio ceva mai deosebit, însă îmi era foame iar. Foarte foame. Şi (aproape că) eram în stare să omor pe cineva pentru o clătită.

— Arăţi îngrozitor, mi-a zis Marie-Rose, ducând la gură o lingură plină cu cereale.

— Mulţumesc.

M-am abţinut să-i spun că şi ea ar arăta la fel de îngrozitor ca şi mine, dacă ar fi mâncat în somn carne crudă şi dacă ar fi fost nevoită să stea tot timpul cu o colegă de cameră care o urmărea ca propria sa umbră.

— Vreau să spun doar că ai nevoie de mai multă odihnă, a adăugat Marie-Rose, de parcă aşa ar fi reuşit să îndulcească remarca făcută.

— A, bine. Aproape că am răsuflat de uşurare când Patricia — care era cu noi în clasă la ora de istorie — s-a aşezat în faţa noastră. Am împins spre ea cartea pe care o luasem cu împrumut. Mulţumesc, mi-a fost de mare ajutor.

— Mai sunt şi altele la fel la bibliotecă, mi-a zis Patricia, zâmbind.

Marie-Rose a urmărit schimbul nostru de replici.

— Mai nou eşti interesată de şcoală? m-a întrebat ea.

— Serios. Ce-ar fi să mă laşi în pace? am şuierat eu la ea.

S-a făcut toată roşie la faţă, s-a ridicat de la masa noastră şi s-a dus la cea alăturată.

— Vreo problemă? am auzit eu vocea lui Madame LaCroix ridicându-se peste zgomotul obişnuit din sala de mese. Credeam că tu şi Marie-Rose sunteţi bune prietene, a continuat ea, apropiindu-se de mine.

M-am uitat concentrată în castronul cu cereale.

— Da, doamnă.

— Oricare ar fi problema, sper că o veţi rezolva într-un mod politicos. Nu mi-ar plăcea să fie nevoie să vă scot eu din încurcătură.

— Da, bineînţeles, am spus eu, pe cel mai mieros ton cu putinţă.

Madame LaCroix mi-a aruncat o privire severă, de parcă nu ştia dacă făceam glume pe seama ei sau eram serioasă. Când a plecat mândră de lângă mine spre camera unde personalul lua micul dejun, mi-am luat de pe masă castronul cu cereale. Marie-Rose nu a ridicat privirea când m-am dus şi m-am aşezat pe bancă, lângă ea.

— Deci, poţi să-mi spui ce se întâmplă, ca să trecem peste toate ciudăţeniile care se petrec între noi?

A mai luat o gură de cereale, mestecând gânditoare la ele.

— Te-am auzit de pe hol când erai în faţa uşii lui Lemmon, am zis eu, născocind ceva în legătură cu locul unde mă aflam. Te-am auzit vorbind despre o... treabă. Ce vrea să însemne asta?

A făcut ochii mari.

— Nu am voie să-ţi spun.

— Ei bine, fie îmi spui, fie am să găsesc un mod să o sun pe maman şi să mă plâng de asta, am zis eu, apelând la artileria grea.

Era o problemă foarte serioasă.

Marie-Rose a lăsat lingura cu zgomot în castron.

— Am grijă de tine. Hai să o lăsăm aşa.

— De ce ai spus că e treaba ta? Te plăteşte cineva pentru asta?

— Păi, Marie-Rose s-a şters pe frunte, căci era umedă de transpiraţie. Nu pot să-ţi spun.

— Dar cum putem să fim prietene dacă ţii secrete faţă de mine? Vreau să spun, mi-ai fost cu adevărat prietenă până acum? Sau totul a fost doar prefăcătorie?

S-a întors spre mine.

— Bineînţeles că sunt prietena ta. Tocmai de-asta fac ce fac. Tu dai mereu de probleme. Eu am grijă de tine. Eu te feresc.

— Mă fereşti de ce?

Fruntea i s-a încreţit din pricina îngrijorării.

— De tine, a zis ea, dar nu mi-a dat mai multe explicaţii.

— Eu cred că tu eşti cea care ar trebui să se ferească. Mi-am lăsat lingura în castron şi m-am ridicat în

picioare. Am trecut pe lângă o fată din anul întâi care ne servea şi i-am aruncat castronul pe tava pe care o căra, după care am ieşit în mare viteză din sala de mese.

Mi se învârteau toate rotiţele în cap în încercarea de a afla cine o angajase pe Marie-Rose să mă păzească şi de ce, într-o şcoală plină de fete cu probleme, ca mine, fusesem luată în vizor să fiu păzită în mod special. Stai aşa — dacă nu avea cumva legătură cu faptul că eu nu mă supuneam regulilor? Marie-Rose putea foarte bine să muncească pentru cineva care avea un motiv mult mai sumbru decât acela de a mă ajuta să nu mai ajung mereu în biroul lui Madame LaCroix.

Mi-am dat brusc seama că ar putea fi chiar de rău şi pentru mine, şi pentru Austin. Marie-Rose nu trebuia sub niciun motiv să afle că urma să mă întâlnesc cu Austin. Fusese cu ochii pe mine — poate că de fapt fusese cu ochii pe Austin.

Mi-am dat seama că asta însemna că prietenia mea cu Marie-Rose era cu adevărat terminată. Îmi pierdusem singura confidentă pe care o găsisem la Steinfelder. Şi singura prietenă.

— Nu pleci acasă, nu? Era după-amiază şi doamna Lemmon s-a aşezat pe fotoliul din bibliotecă.

— Nu, doamnă, i-am zâmbit eu înapoi şi m-am apucat din nou să frunzăresc cartea pe care o aveam în faţă, o altă carte de istorie a Europei din Evul Mediu.

Apoi am auzit nişte râsete, aşa că m-am uitat pe fereastră şi am văzut nişte fete care făceau oameni de zăpadă şi care se băteau cu bulgări. Ultimul autobuz cu fete plecase cu o oră în urmă, aşa că fetele acelea rămăseseră la şcoală pe timpul vacanţei ca şi mine, dar cumva îşi găsiseră un motiv de distracţie.

Scena respectivă îmi amintea de iernile pe care le petrecusem în Milwaukee, înainte ca tata să inventeze Re-Gen şi să ni se schimbe norocul. Dacă tot stătusem cu Iepuraşul în Beverly Hills în ultimii ani, ajunsesem să duc dorul iernilor adevărate, deşi aici, la Steinfelder, zăpada nu mă prea bucura, nu cum mă bucura acasă. Şi, trebuie să spun din nou, nimic nu mai fusese la fel după ce plecasem din Milwaukee. Sau după ce mama se stinsese.

Iarna era anotimpul preferat al mamei. Petrecusem atâtea ierni decorând toată casa pentru Crăciun, cu o ghirlandă de vâsc la uşă şi şiraguri de floricele de porumb în pom! Ştia cel mai bine cum se fac îngerii în zăpadă şi exact câte bezele ar trebui puse în ceaşca de ciocolată caldă perfectă. Nu era corect să se ducă aşa...

Am simţit cum îmi ard obrajii, aşa că m-am concentrat la cartea aflată dinaintea mea, lăsând să treacă pe lângă mine gândurile la iernile trecute.

Aflată lângă şemineu, doamna Lemmon a deschis o pungă şi a scos andrelele de tricotat. Nu ştiam că e atât de îndemânatică, dar părea că se pricepe, făcând ochiuri pe andrele.

— Pari destul de interesată de istoria castelului, a zis ea, arătând cu mâna spre teancul de cărţi.

— Cred că lucrarea Patriciei m-a cam inspirat, am spus eu.

Buştenii trosneau în vatră, căldura radiind în toată camera. Pe poliţă se afla un alt portret de-al ducelui stând cu ochii pe noi, lumina flăcărilor reflectându-se în fiecare tuşă de culoare lucioasă.

— A fost o adevărată personalitate, a zis doamna Lemmon, arătând spre duce. A fugit în lume cu un grup de personaje cam colorate pretinzând că a plecat într-o misiune pentru salvarea continentului. Mai mulţi principi i-au finanţat campaniile, plătindu-l ca să se lupte şi să înlăture cine

ştie ce nu le convenea sau ce li se părea fără de înţeles.

— Un mercenar, am zis eu.

— Cam aşa ceva, da.

S-a încruntat la ghemul roşu pe care-l avea în mână, scoţând un sunet aprobator de undeva din gât.

— Ce tricotaţi?

Lemmon a ridicat lucrul ca să-l pot vedea. Era destul de chinuit, dar nu arăta îngrozitor.

— Lucrez la fularul acesta de câteva săptămâni, dar se pare că nu reuşesc să-l fac să iasă cum trebuie, a spus ea. Nu cred că o să fie gata la timp, de Crăciun.

— N-ar fi mai uşor să cumpăraţi unul? A început să râdă.

— Da, bineînţeles. Scopul e să faci ceva cu mâinile ale pentru cineva, ca să însemne mai mult. Te gândeşti la persoana respectivă la fiecare ochi pe care-l faci cu andreaua, înţelegi?

— A, da. Am înţeles.

— Tu nu ai o listă de cadouri pentru Crăciun pe care trebuie să le cumperi? O să vă ducem pe câteva dintre voi în oraş mâine, ca să vă luaţi unele chestii.

— Nu ştiu ce să spun despre trimis cadouri acasă. Familia mea e cam prinsă cu altele, am spus eu încet. Mama mea vitregă va avea un copil.

Ochii doamnei Lemmon s-au luminat brusc.

— Păi, poate atunci ai vrea să înveţi şi tu să tricotezi? Ai putea să-i faci o păturică micuţului.

Îmi era atât de dor de familia mea în momentul acela, că simţeam că o să mi se frângă inima în piept Urma să am un frăţior sau o surioară şi, oricare ar fi fost situaţia, erau familia mea. Sau măcar încă erau familia mea. Cine ştie ce se va întâmpla când vor afla adevărul despre mine? Sigur nu vor vrea un animal în preajma copilului. Am simţit cum lacrimi fierbinţi îmi curg pe obraji.

— Vai de mine, draga mea! Am atins un punct sensibil, a zis doamna Lemmon. Sunt cam îndrăzneaţă, vezi tu?

I-am aruncat un zâmbet printre lacrimi.

— Nu, v-aţi oferit să mă ajutaţi din bunătate, vă mulţumesc. Sunt bine.

Mi-am şters ochii cu mâneca bluzei.

— Atunci, să-mi spui dacă vrei. Tricotatul ăsta mai alungă plictiseala iernii, să ştii.

— Pentru cine e fularul?

Doamna Lemmon s-a înroşit la faţă şi mi-a aruncat o privire tăioasă.

— E pentru un prieten, Locke.

— Ah!

M-am prins. Massimo. Am lăsat-o să-şi păstreze secretul şi să tricoteze în continuare, ca să mă concentrez mai departe la cartea din faţa mea.

Am dat pagină după pagină, citind despre ducele Steinfelder şi despre cum i-a persecutat el pe tot felul de oameni dubioşi de pe tărâmuri îndepărtate, distrugând diversitatea. Despre cum a murit, speriat de răzbunarea unor creaturi îngrozitoare. Cartea avea şi o ilustraţie care reproducea tabloul de pe coridor, cel cu ducele călare pe un cal sur, gata de luptă. Gata să elimine oameni pentru preţul corect. Poate că erau oameni ca Austin şi familia lui. Ca mine.

După tot ce se întâmplase în ultima vreme, aproape că uitasem că voiam să aflu cum de ajunsesem eu la Steinfelder. Trebuia să aflu.

— Doamnă profesoară, am zis eu, sunt îngrijorată pentru mama mea vitregă. Ştiţi, trebuie să stea la pat până ce vine copilul. Credeţi că m-aţi putea lăsa să fac un apel video rapid acasă? Ştiu că nu e vremea...

Doamna Lemmon a lăsat andrelele din mână şi s-a uitat la ceas.

— E împotriva regulamentului, Locke.

I-am aruncat o privire de căţel abandonat, cea mai bună pe care puteam s-o mimez.

— Vă rog, nu durează mult.

— Bine, ţinând cont că ai trecut prin atâtea, poate că e o idee bună, a zis ea, ridicându-se de pe scaun.

Nu mai e nimeni prin preajmă. Stai să iau calculatorul din biroul lui Madame!

După câteva minute, care au trecut repede, stăteam în faţa ecranului calculatorului, cu ochii la Iepuraş, care era somnoroasă. Doamna Lemmon, care a vrut să-mi acorde un pic de intimitate, se retrăsese spre uşa de la intrare şi se apucase să tricoteze iar.

— Tatăl tău încă doarme, a zis Iepuraşul, căscând. Eu am stat pe internet ore în şir încercând să găsesc un pătuţ. Sunt atât de multe de făcut!

— Da, am zis eu.

— E totul în regulă acolo? Vrei să-l trezesc pe tatăl tău?

— Nu, de data asta am vrut să vorbesc pur şi simplu cu tine, i-am zis eu.

Mi-a zâmbit şi aproape că m-am simţit vinovată, văzând cât de larg şi strălucitor era rânjetul ei, de parcă ar fi fost cu adevărat fericită că discutăm. Că am vrut să vorbesc numai cu ea.

— Deci, ce se întâmplă, draga mea?

M-am strâmbat în sinea mea din pricina acelui „draga mea", dar am trecut peste asta şi am continuat cu ce aveam de vorbit.

— Păi, mă întrebam, pentru că, ştii, sunt multe fete aici la şcoală din multe locuri, cum ai aflat de şcoala asta? Vreau să spun, de ce mă aflu tocmai aici?

Zâmbetul Iepuraşului a fost şters de o umbră de dezamăgire.

— A, am crezut că vrei să discutăm aşa, ca între fete. Ştii şi tu, despre... despre chestii feminine.

Am înţeles din ezitarea ei că îşi dorea să vorbim mai degrabă despre chestii mamă-fiică, nu neapărat chestii feminine. M-am simţit de parcă mi-ar fi tras un pumn în stomac. Oare Iepuraşul chiar dorea să ne înţelegem mai bine? Să-mi fie ca o mamă adevărată? Era cam prea târziu pentru asta.

— Păi, ştii, aici nu sunt băieţi, aşa că nu prea am despre ce chestii feminine să discut, am spus eu.

— Da, cred că ai dreptate, mi-a răspuns Iepuraşul. Ar fi trebuit să-ţi spun până acum, prietenul acela al tău, din tabără, Austin, a încercat să te găsească, a trecut pe aici după ce ai plecat. Fermecător, băiatul acesta. Tatăl tău a zis că poate să-ţi scrie. Sper că a luat legătura cu tine.

Am ridicat din umeri. Mi se părea fără rost să vorbesc cu ea despre Austin, şi poate chiar periculos, având în vedere cele întâmplate în ultima vreme.

— Uite ce e, vreau să ştiu cum ai aflat despre Steinfelder.

Iepuraşul a încercat să se încrunte pentru că am schimbat subiectul discuţiei. S-a frecat pe fruntea ei lipsită de riduri, de parcă efortul de a se încrunta o duruse.

— Nu văd ce importanţă are.

— Ţi-au dat broşura cei de la Ferma Red Canyon? Cei din Tabăra Semilunii? De la vreun psihiatru pe care-l cunoşti?

A căscat larg.

— Shelby, tot nu înţeleg de ce trebuie să ştii.

— Spune-mi!

Doamna Lemmon a băgat capul de după uşă, cu un deget la gură.

— Scuze. Nu am vrut să ridic tonul. Doar că lucrurile au devenit din ce în ce mai ciudate pe aici...

— A, nu. Ce ai făcut?

Ce am făcut? Nimic încă, am vrut eu să spun. Dar mi-am ţinut gura.

— Vreau doar să ştiu de unde ai primit broşura. Iepuraşul s-a uitat scurt la piatra uriaşă de la inelul ei de logodnă.

— Am primit o invitaţie specială prin poştă.

— O invitaţie?

— Da. Era o invitaţie din partea şcolii, pe numele tău, în care scria că ai fost aleasă special pentru a urma cursurile lor. Era super stilată, de parcă ar fi stat să cerceteze cazul tău, ca să se asigure că eşti genul lor de elevă. Nu ştiu sigur cum am ajuns pe lista lor de invitaţi sau cine te-a recomandat, însă, când am citit despre tradiţia acestei şcoli şi istoria ei, mi s-a părut grozavă. M-am gândit că ar putea să se prindă şi de tine cultura europeană. California poate fi, ştii şi tu, atât de... californiană.

— Era semnată invitaţia? Avea vreo adresă la care să poţi răspunde?

— Păi, cred că nu erau decât informaţii despre şcoală. Nu era semnată de nimeni.

— Of, am simţit cum mă dezumflu. Bine, super! Privirea Iepuraşului a devenit brusc visătoare.

— Ştii, întotdeauna am visat să văd Europa. Când eram la şcoală în Valley, visam să văd toate acele capitale. M-am gândit că poate tu vei avea şansa să faci tot ceea ce eu nu am avut norocul să fac, a zis ea, cu o voce din ce în ce mai blândă.

— Chiar aşa? Nu ai vrut de fapt să mă trimiţi cât mai departe?

Iepuraşul şi-a muşcat buza de jos, care era umflată cu chimicale.

— Shelby...

— Nicio problemă, i-am zis eu. Ştiu că nu ţi-a fost uşor.

— Nici ţie, a spus ea, încuviinţând din cap.

— Bine, atunci, dacă dai peste invitaţie, păstreaz-o, ca să o văd şi eu, i-am zis.

Apoi ne-am deconectat, fără să ne luăm la revedere. Doamna Lemmon a intrat înapoi în cameră, cu punga în care avea ghemul şi andrelele.

— Ei bine? Cum a mers?

— Niciodată nu merge exact aşa cum te aşteptai, am spus eu.

— Chiar aşa, ai spus un mare adevăr, mi-a răspuns ea. Niciodată nu merge cum vrei, într-adevăr.

Am ronţăit viermişorul gumat încet, încet. Era unul roşu, preferatul meu, însă, de fapt; orice aromă ţi se pare minunată când n-ai mai mâncat nimic gumat de luni de zile. M-am uitat iar la ceas — era unsprezece fără zece. M-am îmbrăcat repede, luând hainele groase şi ghetele pe care le ascunsesem imediat după cină în dulapul pentru lenjerie din baie. Mi s-a părut că fac mai puţin zgomot şi că e mai rapid să mă îmbrac în baia fetelor decât în camera mea, mai ales că Marie-Rose iar a stat cu ochii pe mine toată seara. Mi-am încheiat fermoarul de la jachetă, pregătită perfect să ies afară în zăpadă, şi m-am strecurat pe scara din dos spre bucătărie, unde era ieşirea cea mai apropiată de cărarea care ducea la grajduri.

Când eram pe cale să deschid uşa din spate a bucătăriei, am auzit paşi apropiindu-se rapid, o pereche de tocuri lovind duşumeaua de lemn. M-am ascuns în cămară şi am aşteptat până ce paşii au trecut. Am aruncat un ochi afară şi am văzut lumina unei lumânări reflectată în geamurile de deasupra chiuvetei şi am auzit pe cineva tuşind. M-am retras repede în ascunzătoarea mea când uşa din spate s-a deschis şi persoana respectivă, oricine ar fi fost ea, a ieşit pe verandă. În secunda următoare, am simţit miros de tutun ars. Cineva ieşise afară pe timp de noapte să fumeze o ţigară, ceea ce era interzis în şcoală şi, în acelaşi timp, blocându-mi mie drumul spre grajduri.

Dacă tot eram în cămară, am luat două turte dulci şi le-am pus în buzunarul de la haină. Apoi, m-am lăsat jos şi am ieşit în bucătărie. M-am furişat şi am aruncat o privire pe geam. Domnişoara Kovac fuma şi vorbea pe şoptite la telefonul mobil, într-o limbă străină.

Eram pe cale să ies din bucătărie când a închis telefonul brusc şi a stins ţigara. Nu aveam timp să mai merg niciunde, aşa că m-am strecurat sub una dintre mesele de metal şi mi-am ţinut respiraţia. După ce a intrat, a închis uşa din spate a bucătăriei. Apoi s-a oprit, cu suportul de lumânare în mână, şi a mirosit ceva. Când a dat ocol mesei sub care mă aflam eu, am fost sigură că-mi aude bătăile inimii. A fost nevoie de un efort suprem de voinţă să-mi impun să nu mă mişc niciun milimetru, pentru ca pantalonii mei de schi să nu fâşâie.

Domnişoara Kovac a adulmecat iar prin cameră, ca apoi să se ducă repede la cămară. După o secundă, a ieşit de-acolo cu trei turte dulci în mână şi s-a grăbit să iasă din bucătărie. Deci nu eram eu singura care dădea iama în ascunzătoarea secretă a bucătăresei.

Am răsuflat uşurată şi am ieşit de sub masă. Apoi, mi-am dat seama că e trecut de ora unsprezece şi am întârziat, aşa că am zbughit-o pe uşa din spate. Am fugit cât am putut de repede, având grijă să rămân mereu în umbra plantelor din grădina neîngrijită. Când am ajuns la grajduri, am luat-o uşor pe lângă perete, căutând intrarea. Am dat de o uşă grea, care a scârţâit când am împins-o, dar am reuşit s-o deschid şi am intrat în întunericul negru ca smoala.

— Austin? am strigat eu.

Cineva a aprins o lanternă într-un colţ al camerei. Aproape că mă aşteptam să dau de umbra mea, de Marie-Rose sau de vreun personaj negativ care să sară la mine din beznă, dar nu era decât

frumosul meu vârcolac.

— Bună seara, a zis el, sărind uşor peste o maşină ruginită. Aproape că renunţasem să te mai aştept.

— Mă bucur că nu ai făcut-o.

Austin a pus lanterna pe o ladă din lemn şi mi-a aruncat un zâmbet scurt, care-i scotea în evidenţă gropiţele din obraji. La vederea ochilor argintii ai lui Austin, care străluceau în noapte ca ai oricărui vârcolac, am simţit teama cu care mă obişnuisem deja când ne întâlneam, dar acum era mult mai mică, ştiind că şi ochii mei aveau aceeaşi calitate — sau măcar începuseră să o aibă.

— Mi-a fost dor de tine. Austin m-a cuprins în braţe şi, deodată, nu a mai contat că în grajd era un ger de crăpau pietrele, sau că situaţia era nasoală rău, sau că urma să am blăniţă. Nu mai conta decât că era aici, cu mine. Îmi e atât de greu să stau departe de tine, a adăugat el, făcându-mi inima să-mi sară din piept.

M-am cufundat şi mai tare în îmbrăţişarea lui.

— Mă bucur că eşti aici.

— Te-a urmărit cineva? a şoptit Austin în timp ce mă mângâia pe păr.

— Nu cred.

S-a uitat în ochii mei, apoi şi-a apropiat buzele de ale mele, până ce aproape le-a atins. A rămas aşa, ezitând preţ de câteva secunde, iar eu aproape că-i simţeam căldura buzelor, respiraţia blândă. Mi-am dorit atât de mult să dispară distanţa aceea dintre noi!

Iar când într-un final m-a sărutat, am uitat de Steinfelder. Am uitat de grija că voi deveni vârcolac. Am uitat de toate. Când se spune că poţi să te pierzi cu totul într-un sărut, nu e minciună. Iar în acel moment, eu eram pierdută complet, fericită.

E păcat doar că nu poţi rămâne aşa, pierdută. Nu poţi rămâne pentru totdeauna rupt de realitate. Oricât de tare ai încerca.

☾

NOUA

M-am uitat din nou la ceas. Era unsprezece şi douăzeci. Mai toate minutele care trecuseră le petrecuserăm sărutându-ne, ceea ce nu e niciodată un lucru rău, dar simţeam nevoia urgentă să mă întorc în camera mea.

— Iubire, ştiu că trebuie să te întorci, a zis Austin, de parcă ar fi putut să-mi citească gândurile. Mi-a fost destul de greu şi mie să-ţi las ceva bun sub pernă aseară. Chiar şi fără încuietori, castelul ăsta e o fortăreaţă formidabilă.

A lăsat capul într-o parte să mă sărute iar.

— Şi mai e şi un paznic înarmat.

— Foarte adevărat, a zis el, sărutându-mă iar. Deci, să trecem la chestii serioase.

Mi-am pus mâna peste buzele care mă usturau şi am chicotit.

— Ce am făcut până acum nu a fost treabă serioasă?

Mi-a zâmbit larg, arătându-mi dinţii albi şi strălucitori.

— Dacă am avea timp, te-aş ţine în braţe toată noaptea. Ştii asta.

M-am încălzit pe dinăuntru.

— Da.

— Dar trebuie să-ţi spun câteva lucruri, a zis el. În primul rând, avem pe cineva în interior. Oamenii tatălui meu au făcut aranjamentele. Din motive de siguranţă, nu vor să-mi spună cine e persoana, dar precis că cineva are grijă de tine.

— Are grijă de mine? Mi-am adus aminte brusc de Marie-Rose — oare o judecasem greşit?

Austin a încuviinţat din cap.

— Cât despre locul acesta...

— M-au invitat pe mine în mod special, i-am spus eu, apoi i-am dat detaliile pe care le aflasem de la Iepuraş după-amiază.

— Are sens. Ducele acesta, Steinfelder...

— E un tip rău de tot, am spus. Am citit totul despre el. Asta voiam să-ţi spun. De-aia am riscat să-ţi trimit acel e-mail.

Austin a dat din cap că a înţeles.

— Am încercat şi eu să aflu cât mai multe despre el. Şi tata la fel. De mult suspectează el că descendenţii lui Steinfelder, Cei Şapte Călăreţi, încearcă să prindă rădăcini aici, în zona unde toată ura lor s-a născut.

— Dar de ce urăsc vârcolacii? Ochii i s-au întunecat.

— Pentru ei, noi suntem nişte aberaţii ale naturii. Nişte mutanţi. Ei urăsc tot ceea ce este diferit, în special ceea ce nu pot înţelege.

— Deci asta ai vrut să spui când ai menţionat forţele care încearcă să-i distrugă pe ai noştri, am zis eu, repetând ce-mi spusese mai înainte. Cei Şapte Călăreţi.

— Exact. Şi în privinţa asta, a zis el, după o lungă pauză. Despre faptul că şi tu eşti de-a noastră...

— Nu e adevărat? Nu o să am blăniţă? Mi-am împreunat mâinile.

— Încă nu ştim asta cu siguranţă, a zis el.

— Păi, poate serul va opri transformarea, dacă-l iau acum. Ai adus nişte ser cu tine? Vreau să spun, am nişte simptome, am continuat eu, simţind cum mi se aprind obrajii când i-am povestit despre aventura mea nocturnă şi carnea crudă.

Austin a lăsat ochii în jos când a vorbit:

— Iubire, am nişte veşti proaste.

— Vai!

— Chimistul nostru spune că nu poţi să iei serul până ce nu te-ai transformat complet pentru prima oară. Nu se poate să-l iei până ce nu e confirmat faptul că eşti vârcolac. Putem să-ţi facem nişte analize acasă, la castel, dar riscul e prea mare acum, dacă-ţi administrăm serul. Dacă greşim şi nu eşti...

— Dar tocmai ţi-am spus că am mâncat carne crudă în somn!

Austin s-a întins şi m-a prins cu mâinile de umeri.

— O să mori dacă nu avem dreptate. Serul te va ucide.

— Ah, am clipit la el în întuneric. Păi, asta e chiar nasol.

— Da. Nu pot lăsa să se întâmple aşa ceva. Nu pot risca să te pierd.

— Deci, ce ne facem acum? am întrebat eu.

— Aşteptăm până prindem o ocazie şi te scoatem repede din locul ăsta.

— Aşteptăm? Crezi că am să stau pe aici, pe la şcoală, de parcă toate ar fi bune şi frumoase, ca apoi să mă transform în lup şi poate să atac pe cineva?

Austin s-a uitat la mine de parcă i-aş fi tras un pumn în nas.

— Asta crezi tu despre mine — despre noi? Că atacăm oameni?

— Nu, vreau să spun, adică, nu ştiu. De unde să ştiu eu ce va face un lup? M-am întins spre el, dar a făcut un pas înapoi. Am simţit cum inima mi se face mică în piept. Ultimul lucru pe care mi-l doream era să-l îndepărtez pe Austin de mine, dar chiar eram îngrijorată de faptul că aş putea să atac pe cineva. Îmi pare rău, nu am vrut...

Figura lui Austin era imobilă şi aspră.

— Sunt conştient că ai auzit tot felul de lucruri despre lupi, despre vârcolaci, dar nu sunt adevărate. Credeam că te-am convins de asta vara trecută. Am crezut că ai înţeles. Suntem o specie foarte evoluată.

Am simţit cum mi se adună lacrimi în colţurile ochilor.

— Nu încercam să te jignesc. Vreau doar să înţeleg ce sunt pe cale să devin. Sunt speriată.

— Nu te-am văzut niciodată să-ţi fie frică de ceva, a zis Austin, în şoaptă. Eşti una dintre cele mai curajoase persoane pe care le cunosc. Vino încoace! M-a cuprins din nou în braţe şi m-a strâns la piept. Nu am vrut niciodată să se întâmple aşa ceva. Trebuie să ştii că nu i-aş dori nici celui mai

mare duşman al meu să devină ce sunt eu. Ştii cât de tare urăsc asta. Întotdeauna am detestat ceea ce sunt.

— Nu e vina ta, am zis eu, simţind încă nevoia să plâng. Nu ai vrut s-o faci. Lupul din tine nu a intenţionat să-mi facă rău, vreau să spun.

L-am lăsat să mă strângă în braţe şi mi-am lipit buzele de gâtul lui, simţindu-i sângele cum circulă cu viteză, auzindu-i bătăile inimii.

— Shelby, a zis Austin cu vocea îngroşată. Poate că nu am intenţionat să o fac, dar s-a întâmplat. Iar când te vei transforma pentru prima oară, legătura dintre noi va deveni şi mai intensă. Înţelegi ce-ţi spun? Eşti... partenera mea. Vom fi împreună pentru totdeauna.

— Chiar aşa? Lacrimile mi-au năpădit ochii. Dar, stai aşa... ai spus că nu ai intenţionat să o faci...

— Nu spun că nu s-ar fi întâmplat mai încolo, dacă mi-ai fi cerut-o, a zis el. Doar că nu văd cum ai putea vreodată să-ţi doreşti ceva atât de îngrozitor. Iar acum, nu mai ai de ales, iubire.

— Împreună pentru totdeauna, am repetat eu. Din cauza muşcăturii, urma să-i aparţin lui Austin, chiar dacă voiam sau nu. Însă adevărul era că doream să-i aparţin. Îmi doream să fim o familie unul pentru celălalt, familia pe care nu o voi mai avea, odată ce toate acestea vor ieşi la lumină. Beverly Hills şi vârcolacii nu prea făceau parte din acelaşi peisaj. Iar acum, că tata va avea un copil, oricum erau şi mai slabe şansele să-şi dorească prin preajmă o fată-lup, ca mine. Austin s-a uitat iar în ochii mei.

— Ştiu că ţi-e greu, a zis. Tot ce-ţi cer e să te ţii tare. Îţi promit că nu va mai dura mult şi te vom scoate de-aici pentru totdeauna.

— Dar ce ar trebui să fac între timp? Să stau cuminte şi să aştept să mă salvezi tu? Nu am putea sări gardul împreună în seara asta?

Austin a oftat.

— Păi, în primul rând, e problema cu părinţii tăi — nu poţi pur şi simplu să fugi şi să provoci un incident internaţional. Toată lumea o să te caute, ceea ce ar fi rău pentru noi. În al doilea rând, trebuie să ne gândim cum facem ca să nu ştie nimeni că eşti cu noi.

— Ai dreptate, am spus eu pe un ton amar, nu putem să lăsăm lumea să creadă că sunt cu tine. Aşa că o lăsăm pe Shelby să putrezească la închisoare până ce-i creşte blana. Şi astfel salvăm dinastia Bridges.

Am văzut o sclipire de avertizare în ochii lui Austin.

— Ia lucrurile în serios, Shelby. Ar fi mult mai uşor să ne elimine pe oricare dintre noi aici, la Steinfelder, decât să te ia din mijlocul civilizaţiei, în Beverly Hills, sau să-l răpească pe vreun membru al familiei mele de pe străzile Londrei. Niciodată nu am crezut că am să fiu fericit că sunt urmărit de paparazzi, însă, fără ei, suntem nişte ţinte mult mai uşoare.

— Ţinte? Chiar suntem nişte ţinte? A încuviinţat din cap, sumbru.

— Îţi aminteşti aşa-numitul accident de vânătoare pe care l-a suferit mama când eu eram mic? La câteva săptămâni după ce s-a întâmplat, tata a primit o vedere prin poştă, era o vedere simplă şi albă, cu un blazon medieval pe o parte, însemnele Celor Şapte Călăreţi. Au avut sigur ceva de-a face cu moartea mamei. Tata nu a putut niciodată să dovedească asta, însă întotdeauna a fost sigur că aşa a fost.

Am simţit un fior de gheaţă pe şira spinării.

— Deci ar putea să fie chiar şi acum cu ochii pe noi, aşteptând un moment prielnic să te ucidă. De ce naiba ai venit până aici? am spus şi l-am înghiontit în umăr.

— La naiba, am venit aici pentru tine, a zis Austin, frecându-se acolo unde l-am lovit.

— Păi, nu o să mai fii aici dacă te împuşcă! A întins o mână şi m-a mângâiat pe obraz.

— Nu-ţi face probleme pentru mine. Pot să alerg foarte repede.

— Şi eu la fel. Plec cu tine în seara asta.

— Nu. Tu rămâi pe loc. Am să găsesc o modalitate să te scot de-aici. Ai răbdare.

— Dacă nu ai observat deja, nu prea sunt o persoană răbdătoare.

— Te rog, încearcă să fii, de data asta, a zis el, apropiindu-şi buzele de ale mele cu încetinitorul.

În sărutul lui am simţit că-i era cu-adevărat teamă pentru mine. Când s-a retras, l-am prins în braţe, pentru că nu voiam să plece. S-a desprins din braţele mele şi m-a sărutat pe frunte înainte să

se întoarcă să iasă. Când a închis uşa de la grajd, s-a uitat scurt spre mine pentru ultima oară, cu ochi strălucitori.

Nu mi-a spus că mă iubeşte, dar am simţit-o oricum în privirea aceea. Eram a lui şi urma să aibă grijă de mine. O să-mi fie tare greu să am răbdare, cu toate grijile care mi se învârteau în cap şi-mi săgetau inima. Nu-mi doream decât să fim împreună, departe de locul acesta îngrozitor.

Am aşteptat până ce nu am mai auzit paşii lui Austin şi apoi am deschis uşa de la grajd. Urmele lăsate de ghetele lui duceau spre intrarea din faţă a castelului, dar ningea iar, aşa că aveau să fie acoperite curând. M-am întors la bucătărie pe unde venisem. Imediat ce mi-am scos hainele groase şi le-am ascuns în baia fetelor, m-am dus în vârful picioarelor în camera mea. Când m-am băgat sub pătură, Marie-Rose a gemut în somn, dar nu s-a trezit.

Am închis ochii şi am încercat să nu mă gândesc la ceea ce se întâmplase. La tot pericolul care ne pândea, la faptul că admiterea mea la această şcoală fusese o capcană veritabilă. M-am concentrat la Austin, la faptul că vom fi împreună în curând.

Pleoapele tocmai îmi cădeau grele, când am auzit prima împuşcătură.

În cămaşă de noapte sau în pijamale, toate fetele de la Steinfelder se adunaseră în sufragerie, încercând să vadă ceva pe geam, în întunericul de-afară. Mai multe dintre fete proveneau din familii care îşi permiteau să plătească personal de pază propriu şi ştiau foarte bine cum suna o carabină. Cu siguranţă, cineva de-afară trăsese cu puşca.

În timp ce veştile circulau prin toată camera, eu am stat deoparte, pe un fotoliu, tremurând sub pătură. Nu puteam să mă încălzesc. Eram prea speriată pentru Austin. Eram sigură că se trăsese asupra lui. Mi-am strâns pătura mai aproape de picioare, încercând din răsputeri să nu mai tremur. Pur şi simplu ştiam că el era cel împuşcat afară, în frig, sângerând sau poate chiar mai rău. Iar eu eram probabil următoarea pe listă.

Madame LaCroix, purtând un halat care semăna cu o tapiserie chinezească, a lăsat aparatul de emisie-recepţie din mână şi a bătut din palme ca să ne atragă atenţia.

— Gata, fetelor. Înapoi în pat! Hans de la corpul de pază mi-a raportat că totul este în regulă. Sunteţi toate în siguranţă. Repet, sunteţi toate în siguranţă. Haideţi, la culcare.

Ne-a făcut semn cu mâna să plecăm, de parcă asta ar fi putut smulge fetele de la locurile lor, cum stăteau lipite de geamuri.

— Dar ce s-a întâmplat? a întrebat Patricia, încruntându-se la ea. Vreau să spun, nu aveţi de gând să ne spuneţi cine a tras şi de ce?

— Hans a văzut un intrus, a zis Madame. Oricine ar fi fost acesta, s-a dus.

— Şi l-a împuşcat pe acel intrus? nu m-am putut eu abţine să nu întreb.

— A descoperit urme de sânge la locul faptei, a zis Madame încuviinţând uşor din cap. Poliţia locală va veni aici mâine-dimineaţă să investigheze incidentul.

Vom afla mai multe detalii mâine şi le vom transmite şi elevelor, în funcţie de ceea ce considerăm că e necesar să aflaţi. Cel mai important este că sunteţi cu toate bine şi în siguranţă. Nu e cazul să cereţi voie să sunaţi acasă. Nu e nevoie să scrieţi epistole îngrijorate. Totul este în regulă.

Însă eu ştiam că nu era aşa. Nu puteam decât să mă gândesc la Austin. M-am ridicat de pe fotoliu, cu pătura înfăşurată încă în jurul meu. Profesoarele noastre, care păreau şi ele obosite, ne-au condus pe scări la etaj. M-am oprit în faţa uşii mele, dar doamna Lemmon mi-a pus o mână pe umăr şi m-a împins uşor înăuntru. Mi-a aruncat o ultimă privire înainte să stingă lumina şi să închidă uşa.

O rază slabă de lună răzbătea vag prin fereastră. M-am uitat afară şi am văzut ceea ce mai rămăsese din luna plină uriaşă care mă atrăsese în calea lui Austin acum câteva săptămâni şi nu am mai putut să-mi înăbuş lacrimile.

Marie-Rose s-a aşezat pe marginea patului, cu ochii aţintiţi la mine preţ de o secundă, de parcă ar fi vrut să-mi spună ceva. Poate că voia să-mi spună adevărul despre ea. Sau poate că voia să mă întrebe de ce plângeam, însă, după ce a rămas aşa scurtă vreme, s-a băgat în pătură şi a stins lumina.

A avut bunul-simţ să mă lase să adorm — îngrijorată, fără să visez.

☾

ZECE

M-am trezit pătrunsă de frică până în măduva oaselor, mai îngrozită decât fusesem vreodată. Îmi era foarte teamă că nu am să-l mai văd niciodată pe Austin.

Nu aţipisem decât câteva secunde toată noaptea. Toate visele mele în care alergam după pradă şi-i cântam Mamei Lună au fost înlocuite de coşmaruri întunecate, furtunoase, în care eram prinsă în trupul unui lup, fără să ştiu nimic, fără să am o casă, fără să mă călăuzească nimeni. Acele coşmaruri m-au făcut să-mi dau seama de nişte adevăruri dureroase, la ivirea zorilor.

Urma să fiu un vârcolac orfan. Urma să mă transform singură. Şi apoi ce voi face? Nu aveam acces la ser. Nici măcar nu ştiam undeva exact castelul familiei lui Austin. Puteam pur şi simplu să mă duc în Muldania pe neaşteptate, sperând că mă vor ajuta?

M-am dus la parter ca să iau micul dejun, mişcându-mă în reluare, la fel de maşinal ca un zombi. M-am aşezat în faţa castronului meu cu cereale şi am ignorat bârfele care străbăteau camera şi care vuiau în jurul mesei mele. Mă simţeam ca şi cum viaţa mea se terminase. Se terminase cu adevărat.

Pe la ora opt, când majoritatea dintre noi ne adunaserăm iar în sufragerie, Madame LaCroix a intrat în cameră cu Hans şi un bărbat blond, arătos, în uniformă.

— Fetelor, avem un raport în privinţa incidentului de aseară, ne-a anunţat ea, iar apoi s-a întors spre poliţist, zâmbind. Herr Eppler ne va face o prezentare pe scurt, aşa încât, dacă vreuna dintre voi sau unul dintre părinţii voştri are vreo întrebare, veţi şti ce să le răspundeţi.

Bineînţeles, Madame LaCroix era îngrijorată de banii care curgeau spre Steinfelder. Dacă se auzea fie şi cel mai mic zvon că fuseseră împuşcături la academie, toate fetele, împreună cu banii părinţilor, dispăreau de aici.

Herr Eppler a tuşit.

— Nu există niciun pericol iminent. Cei de la pază au depistat un intrus şi au tras cu arma ca să-l îndepărteze pe cel ce intrase neautorizat.

— Am tras mai multe focuri de avertizare, a intervenit Hans.

Poliţistul s-a uitat aspru la Hans.

— În timpul investigaţiei, am descoperit urme de sânge. Intrusul a fost lovit de mai multe ori.

Urme de sânge. Cuvintele îmi vuiau în cap. Oare Austin era afară undeva, rănit, ascunzându-se în pădure? Oare şocul împuşcăturii îl făcuse să se transforme în lup? Mai era măcar în viaţă? Am simţit cum mă cuprinde un val îngrozitor de panică. Am închis ochii şi am încercat să-mi imaginez că era afară, revenindu-şi după o uşoară zgârietură de glonţ, însă adevărul era că putea fi chiar mort. Iar toate temerile mele că-l voi pierde, că voi pierde ce am avut împreună, se vor adeveri.

Lângă mine, Patricia a ridicat o mână.

— Cine era? Cine era intrusul?

— Am văzut o siluetă întunecată, a zis Hans. Un bărbat, sunt destul de sigur, care înainta în viteză de-a lungul gardului.

Nu m-am putut abţine să nu întreb:

— Era înarmat?

Hans s-a uitat urât la mine.

— Există marcaje foarte vizibile la câţiva kilometri în jurul castelului Steinfelder, care avertizează pe oricine să nu se apropie, altminteri va fi împuşcat. Acest lucru a funcţionat foarte bine şi a ţinut străinii la distanţă, până acum.

— Aţi împuşcat pe cineva neînarmat? Patricia s-a uitat ciudat la el. Nu văd cum poate fi etic.

Madame LaCroix i-a făcut semn să tacă.

— Aceasta este o proprietate privată. Încălcarea proprietăţii nu e un lucru minor aici.

— Noi, elveţienii, suntem bine înarmaţi. Dreptul nostru de a ne autoapăra este foarte important pentru menţinerea neutralităţii noastre, a zis Herr Eppler.

— Dacă aţi terminat cu întrebările, cred că ar trebui să ne întoarcem la treburile noastre, a zis

Madame LaCroix.

— Numai să nu ne apropiem de gard, am bombănit eu.

Hans mi-a aruncat un zâmbet strâmb.

— Exact aşa.

— Domnilor, vă mulţumesc. Doamnelor profesoare, vă invit la o scurtă şedinţă în sala de mese a personalului, a zis Madame, înainte să iasă din cameră.

Fetele au început să se împrăştie, unele dintre ele s-au retras în bibliotecă, iar altele s-au dus afară să mai piardă timpul la zăpadă. Eu m-am făcut ghem într-unul din fotoliile de lângă şemineu, analizând ce opţiuni aveam la dispoziţie. Erau trei opţiuni, după câte îmi dădeam eu seama atunci. Puteam să mă duc prin pădure să-l caut pe Austin, dar era posibil să fiu împuşcată de prea zelosul şi acum probabil paranoicul Hans. Puteam să apelez la ajutor din afară — din Muldania. Sau puteam să fug de-a binelea de la Steinfelder. Poate că aveam să aleg toate cele trei opţiuni.

Pentru a doua şi a treia idee, aveam nevoie de acces la laptop sau la telefonul mobil şi-mi trebuia şi paşaportul. Toate aceste lucruri se aflau în biroul lui Madame LaCroix, iar ea împreună cu celelalte profesoare erau prinse într-o şedinţă timp de câteva minute. Am aruncat o privire spre Marie-Rose, care era ocupată să rezolve o integrantă împreună cu Patricia. Nu ştiam dacă era cu ochii pe mine pentru Austin sau pentru personajele negative, dar nu aveam nevoie de o umbră acum, că treaba devenise serioasă.

M-am ridicat ţinând paharul de apă în mână, făcându-mă că mă duc spre bucătărie, dar am dat colţul şi am intrat pe holul personalului administrativ. Când am trecut pe lângă vitrina care găzduia colecţia ducelui Steinfelder, m-am cutremurat la gândul că acel pumnal de argint fusese folosit ca să omoare vârcolaci.

Când am ajuns în faţa biroului lui Madame, am văzut că uşa era deschisă. Am lăsat paharul de apă din mână şi m-am dus direct la birou. Mă tenta să intru mai întâi pe calculator, dar m-am gândit că era destul de uşor ca mai înainte să-mi găsesc paşaportul. Unul dintre sertarele de la biroul ei era încuiat. Am încercat să-mi amintesc cum arăta grămada ei de chei de la mână. Nu-mi aminteam să aibă printre ele o cheie micuţă, aşa cum ar fi trebuit să fie cea de la acel sertar, deci trebuia să fie prin apropiere. Cu siguranţă că Madame subestimase curajul elevelor ei. Presupusese că niciuna dintre ele nu era suficient de proastă, încât să intre la ea în birou şi să-i scotocească prin sertare.

Am tras celelalte sertare şi am băgat mâna pe sub ele, ca să dau de vreo cheie lipită pe dedesubt cu bandă adezivă. Nimic. Apoi ochii mi-au sclipit la vederea bomboniere pline de pe birou. Am găsi o cheie micuţă în ea, lipită de capac. Când am deschis sertarul încuiat, am găsite obiecte de contrabandă obişnuite într-o şcoală: nişte ciocolate, ţigări şi vreo două telefoane mobile. L-am pus în buzunar pe cel care credeam că e al meu şi am încuiat sertarul la loc.

— Unde eşti, paşaportule? am bombănit eu, ridicându-mă de la birou.

Pe peretele din faţa mea, sub un alt portret al ducelui, era un fişet. Cred că era mai logic să tină acolo documentele oficiale. Sertarele erau încuiate, bineînţeles. Am mai căutat locuri care ar fi fost bune de ascunzători, dar nu am găsit nimic. Apoi, am pus ochii pe cuţitul de deschis scrisori, de sidef, foarte ascuţit, al lui Madame. Învăţasem multe lucruri la Ferma Red Canyon, de la copiii care fuseseră trimişi în acest circuit de reeducare, însă spargerea unui mecanism de închidere era de departe cel mai util dintre toate. Cel mai important era să deteriorezi mecanismul cât mai puţin posibil, astfel încât nimeni să nu-şi dea seama că umblase cineva la el.

Până am reuşit să forţez încuietoarea, gaura pentru cheie era un pic îndoită la margini, dar mecanismul era în perfectă stare de funcţionare. Am scotocit rapid prin sertare. Erau dosare groase pline de notiţe despre fiecare elevă şi am fost chiar tentată să-l frunzăresc pe al meu, dar nu aveam suficient timp la dispoziţie. În spatele tuturor acelor dosare de carton, am găsit o cutie de pantofi în care se aflau paşapoartele noastre. Mi-am pus paşaportul meu în buzunar şi am închis şi încuiat fişetul tocmai când am auzit pe cineva venind pe hol. Niciodată nu am fost mai fericită că mi se ascuţiseră simţurile.

— Ce faci aici pe hol, pitită? m-a întrebat doamna Lemmon, când a dat peste mine în faţa vitrinelor din faţa biroului.

Nu mi-a vorbit cu răutate, dar simţeam ceva aspru în vocea ei.

— A, eu? am ridicat privirea şi m-am uitat la chipul ei zbârcit, încercând să o fac să nu-mi mai pună alte întrebări. Sunt doar plictisită, i-am răspuns eu.

Doamna Lemmon a lăsat capul pe o parte şi s-a uitat la mine, evaluându-mă.

— Ai putea să dai de necaz dacă pierzi vremea prin partea asta a clădirii. Ar trebui să te spun lui Madame LaCroix chiar acum.

S-a dus spre biroul acesteia şi a închis clanţa uşii.

— Dar nu o mă spuneţi, nu-i aşa? am întrebat-o eu încetişor.

— Locke! Domnişoara Kovac s-a apropiat de noi, cu ochii mijiţi. E vreo problemă?

— Da, a zis doamna Lemmon. Am prins-o pe Locke pierzând vremea în jurul vitrinelor.

Am rămas cu gura căscată auzind minciuna sfruntată. Doamna Lemmon mă acoperea.

— Pumnalul!

Domnişoara Kovac s-a întors ca un vârtej ca să vadă dacă mai era la locul lui. Bineînţeles că era acolo.

— Nu l-am atins. Vă jur, am zis eu. Doamna Lemmon a arătat cu un deget spre mine.

— Pleacă de-aici, până nu dai de belele, a zis ea. Nu vrei să pierzi excursia la cumpărături din după-amiaza asta, nu?

Din spatele ei, domnişoara Kovac mi-a zâmbit crispat.

Mi-am dat ochii peste cap, aşa cum făceau celelalte fete, şi am plecat.

— Dacă cineva, vreodată, ar merita să fie împuns cu pumnalul acela..., am auzit-o pe Kovac bombănind.

— Ei, gata, i-a spus doamna Lemmon. Nu vorbiţi aşa de faţă cu elevele!

Am simţit cum mi se ridică părul pe ceafă, dar nu m-am întors să mă uit în urmă. Nici măcar nu m-am oprit. Ultimul lucru pe care mi-l doream era ca vreuna dintre ele să-şi dea seama că le auzisem de la o asemenea distanţă. Oricât de îngrozitoare fusese replica.

Imediat ce am dat colţul, am scos telefonul din buzunar şi am apăsat pe buton ca să-l deschid. Trebuia să sun pe cineva, pe oricine, să mă ajute. Primul meu gând a fost s-o sun pe prietena mea, Ariel, a cărei familie o cunoştea pe a lui Austin. Chiar dacă nu ştia secretul lor de familie, poate că ştia numărul la care puteam să-i contactez în Muldania.

M-am uitat iar la ecranul telefonului, aşteptând să se aprindă, dar nu s-a întâmplat nimic. Am simţit o strângere de inimă când mi-am dat seama că era complet stors de energie. Iar încărcătorul era probabil pe fundul sertarului lui Madame LaCroix.

Eram plecate de câteva ore în excursia la cumpărături în oraşul Steinfelderburg, când am ridicat privirea şi am văzut semnul „Plecări" din micuţa gară, căutând orice nume care ar fi putut însemna Muldania în germană. Trebuia să plec cât mai departe de şcoală, ca să am cum să mă gândesc care era următorul lucru pe care trebuia să-l fac. Şi, dacă aveam puţin noroc, poate găseam un încărcător ieftin în oraş, înainte să plec.

Am băgat mâna în buzunar şi am simţit micul teanc de bancnote pe care-l aveam. Fiecare dintre noi primise nişte bani pe care părinţii noştri îi trimiseseră pentru a ne face cumpărăturile de Crăciun. Tata nu-mi trimisese decât o sută de euro. Nu-mi ajungeau nici pe departe ca să cumpăr cadouri şi să le mai şi trimit prin curier în America, dar acei o sută de euro puteau să-mi salveze viţa şi poate şi pe a lui Austin.

M-am dus până la ghişeu.

— Bună ziua, vorbiţi engleză?

— Bineînţeles, mi-a răspuns bărbatul, îndoind reticent pagina cărţii ieftine pe care o citea.

Când a închis cartea, am văzut că era un roman de dragoste american.

— Deci, ăăă, trebuie să cumpăr un bilet până în Muldania, i-am zis eu.

S-a uitat cu ochii mijiţi la mine.

— Ce aţi spus?

— Muldania — e lângă Iugoslavia.

— Da, ştiu unde este, domnişoară. S-a întors spre calculator şi a bătut ceva pe tastatură. Nu e decât un tren. Pleacă în seara asta. Preţul biletului este de două sute cinci euro.

— Oh! Deci, ce alte trenuri mai pleacă azi? am spus eu pe cel mai neutru ton pe care-l puteam

utiliza în acel moment. Am cam o sută de euro, am recunoscut eu.

A încreţit din nas.

— Să înţeleg că acum nu mai vreţi să mergeţi în Muldania?

— Da. Vreau să spun, unde pot ajunge cu o sută de euro?

— O sută? a repetat el, scărpinându-şi barba care începuse să-i crească. E un tren până la Salzburg Austria. Pleacă peste o oră. Un bilet dus costă optzeci şi cinci de euro.

M-am uitat la harta de deasupra capului său. Austria măcar era în direcţia bună.

— E bun. Am să-l iau.

— Deci, ca să fie clar, vreţi să mergeţi în Austria, nu în Muldania? A ridicat din sprincene. Sunteţi sigură?

— Da. Ăă, bunica mea are o casă în Salzburg, am inventat eu. Vrea să mă duc la ea în vacanţă. Se simte destul de singură şi nu prea merg pe la ea.

I-am împins banii prin fanta îngustă şi i-am zâmbit.

A ridicat din umeri ca şi cum nu-i păsa oricum, mi-a eliberat biletul şi s-a întors la lectura lui. Am răsuflat uşurată. În scurtă vreme, am să fiu plecată din oraşul acesta.

Magazinul cu suveniruri din gară dădea în strada principală plină de alte magazine. În faţa vitrinei frumos decorate, erau câteva eleve care se zgâiau, dar eu nu doream să fiu văzută. Din nefericire, departamentul de telefoane al magazinului nu era cine ştie ce. Nu se vedea niciun încărcător. Când am să ajung în Austria, în America o să fie dimineaţă. Am să găsesc un telefon public şi am s-o sun pe prietena mea, Ariel, a cărei familie îl cunoştea pe tatăl lui Austin. Poate că mă va ajuta ea să iau legătura cu el. Merita să încerc, cel puţin.

Când m-am apropiat de ieşirea din magazin, m-am oprit în dreptul vitrinei decorate de Crăciun, cu gândul la tata şi la ce cadou i-aş fi luat dacă nu ar fi trebuit să-mi cheltui banii de cadouri pe un bilet de tren. Am ridicat un glob se sticlă înăuntrul căruia era un Moş Crăciun cu un sac plin de cadouri în spate şi l-am scuturat, privind fulgii strălucitori de nea cum se învârt şi-i aterizează lângă ghete. Am simţit cum mi se strânge inima în piept. Nu îl voi vedea pe tata în vacanţa asta, iar când va afla că am fugit de la şcoală, cine ştie ce va crede despre mine sau care va mai fi relaţia noastră. În afară de asta, cum o să se simtă când îi voi spune că sunt vârcolac?

Am tras cu putere aer în piept şi am ieşit în stradă.

Marie-Rose era lângă uşă, mâncând ceva dintr-o pungă de hârtie.

— Nu ai cumpărat globul de zăpadă? Era chiar drăguţ.

— Nu.

Am ridicat din umeri.

— Am cumpărat ceva bun pentru amândouă. Mă simt prost din pricina celor întâmplate în ultimele zile. Vreau să fim prietene în continuare.

Mi-a întins punga de hârtie şi am simţit mirosul de turtă dulce.

— Hei, miroase la fel ca şi cea de la şcoală, am zis eu.

— Păi aşa şi trebuie să miroasă. Am luat-o de la brutăria lui Frau Blumen.

A arătat cu punga plină de dulciuri spre un magazin aflat mai departe, pe stradă.

Am aruncat o privire spre semnul mare din faţa brutăriei Blumen şi am văzut ceva ce mi-a îngheţat sângele în vine — un cal ridicat în două picioare, însemnul Celor Şapte Călăreţi. Am încercat din răsputeri să nu intru în panică şi m-am gândit că poate era un blazon pe care-l foloseau toţi cei din oraş. Însă, când m-am uitat în jur, am constatat că numai pe magazinul ei se găsea acel blazon. Cei Şapte Călăreţi aveau sediul în Steinfelderburg şi stăteau bine mersi aici, iar Frau Blumen nu se temea să arate că aparţinea acestui grup.

— Stai un pic — aşa ai pus mâna pe dulciuri şi prima oară, am zis eu, făcând un pas înapoi din faţa lui Marie-Rose. Doamne Dumnezeule! Frau Blumen e cea care te-a angajat să stai cu ochii pe mine.

Marie-Rose s-a făcut toată roşie în obraji.

— De ce ai crede că ea e?

— Spune-mi adevărul, pur şi simplu. Nu am să spun nimănui că ştiu, bine? am zis eu. Dacă vreodată ai fost prietena mea, trebuie să-mi spui.

—- Ai dreptate. A lăsat ochii în jos. Ea e... împreună cu Kovac.

— Caietul de desen, am şoptit eu. Kovac e cea care a falsificat caietul de desen al lui Austin. Talentul ei artistic mi s-a părut familiar în ziua aceea când am studiat desenele de pe peretele din atelierul de arte, şi era cu siguranţă obsedată de pumnalul de argint al ducelui. Cât despre bileţel, Frau Blumen avea acces la bucătărie, ea putea să-l scrie şi să-l lipească sub tavă. Au făcut toate astea ca să mi se facă dor de Austin, să-l atragă la şcoală. A avut dreptate în toate privinţele, iar asta 1-a costat viaţa.

— Nu am crezut că fac ceva greşit. Nu au vrut decât să ştie unde eşti tot timpul. Să le spun dacă încerci să te furişezi pe undeva sau faci vreo boacănă. Să le spun dacă primeşti vreun semn de la Austin al tău şi dacă e prin preajmă.

— Dar de ce ai face aşa ceva?

— Aveam nevoie de bani, în cazul în care maman îşi pune în practică ameninţările şi mă dezmoștenește, Shelby. Şi nu am făcut decât să stau cu ochii pe tine cum ar face orice prietenă bună, oricum. Nu e mare lucru, de acord? Judecând după privirea ei îngrijorată, mi-am dat seama că nu avea cum să ştie că le ajutase tocmai pe cele care foarte probabil îl uciseseră pe Austin şi care aveau de gând să încerce să-i omoare toată familia şi poate chiar pe mine însămi.

— Păi, de fapt, am început eu, gândindu-mă cât de multe să-i spun lui Marie-Rose, când am simţit brusc că mă ia cineva de braţ.

— Trebuie să-ţi arăt neapărat ceva în mercerie, Locke. Am găsit culoarea perfectă pentru viitorul tău frate sau soră, a zis doamna Lemmon şi a început să mă tragă după ea pe stradă.

— Ăăă, nu se poate să mai aşteptaţi un pic? Vorbeam cu Marie-Rose.

— Prostii, discuţia voastră poate să mai aştepte.

— Nu înţelegeţi. Chiar trebuie să vorbesc ceva important cu ea.

Am încercat să mă smulg din strânsoarea ei, dar ea m-a prins şi mai tare de braţ.

— Hai odată!

La braţ cu ea, am dat buzna în mercerie. Priveliştea din interior m-a copleşit. Toate acele culori au început să se învârtă în capul meu şi am simţit că o să leşin.

— Ia să vedem, ai aflat deja ce o să fie? m-a întrebat doamna Lemmon trăgându-mă spre rafturile pline de coşuleţe cu gheme aranjate frumos.

— Nu, am...

— Atunci nu-ţi face griji. Putem să alegem aproape orice culoare. De fapt, pot să pun pariu că au nişte nuanţe cu totul speciale în spatele magazinului.

M-am uitat la ea, încercând să-mi dau seama ce voia să spună cu tonul acela pe care-l simţisem în vocea ei. Apoi, m-am uitat în stradă prin vitrina merceriei şi am văzut-o pe Marie-Rose încolţită brusc de domnişoara Kovac şi de o femeie care purta un şorţ de bucătăreasă, care trebuie să fi fost Frau Blumen. Marie-Rose chiar lucra pentru personajele negative!

Nu puteam să respir. M-am uitat în jurul meu prin magazin, simţindu-mă încolţită. Mă vor găsi şi mă vor ucide, aşa cum făcuseră şi cu Austin. Aproape că eram vârcolac şi curând aveam să fiu moartă!

— Shelby, în spate. Mă asculţi?

Doamna Lemmon şi-a pus mâinile pe umerii mei şi m-a întors cu totul spre spatele magazinului.

Şi de-abia atunci am văzut ce încerca să-mi arate. O uşă deschisă.

UNSPREZECE

— Pleacă acum, nu mai e timp! Doamna Lemmon a scos o pungă de plastic din geanta unde-şi ţinea cele necesare pentru tricotat şi a aruncat-o spre mine. M-am uitat la ea, încercând să înţeleg ce se întâmpla. La naiba, fato, fugi!

Picioarele mele au ascultat-o. Am rupt-o la fugă pe uşa din spate a merceriei, dându-mi seama că la intersecţia următoare era gara. Puteam să mă ascund undeva un timp, ca apoi să urc repede în tren. Doamna Lemmon, din nu ştiu ce motiv, va trage de timp şi o va împiedica pe domnişoara Kovac să dea de mine, iar apoi am să mă sui în trenul spre Austria. Hoaşca asta tocmai îmi salvase viaţa!

Au început să-mi curgă lacrimi pe obraji în timp ce alergam pe aleea pietruită şi am ocolit o pisică grasă care dormea pe un scaun rupt, apoi un tomberon de gunoi. La capătul aleii vedeam intrarea laterală în gară — eram foarte aproape de ea. Însă exact când am vrut să traversez aleea, o maşină neagră a tras lângă mine, aproape lovindu-mă.

Am făcut un salt înapoi şi m-am uitat în jurul meu să văd pe unde puteam să scap, când un bărbat cu mustaţă şi cu ochelari de soare închişi la culoare s-a dat jos din maşină.

— Shelby? a zis el.

Nu i-am răspuns. Tot ce ştiam era că acel bărbat şi maşina lui erau în calea libertăţii mele. Îmi venea să fac exact ca un poliţist din filmele de la televizor şi să mă rostogolesc peste capota maşinii, dar a întins o mână şi m-a prins de încheietură.

— Shelby Locke? a repetat el, iar cuvintele erau rostite cu un accent străin greoi.

— Dă-mi drumul!

M-am zbătut să mă eliberez din strânsoarea lui, dar m-a ţinut bine şi nu am scăpat din mâna lui.

— În maşină, a zis el.

— Nu merg nicăieri cu tine!

A întins mâna liberă şi a deschis portiera.

— Suie-te! mi-a spus pe un ton imperios, aruncându-mă pe bancheta din spate.

Era întuneric în maşină, mult prea întuneric. Era cel mai probabil ilegal să ai geamuri atât de fumurii. Până la urmă, răpitorii nu cred că-şi fac probleme pentru astfel de chestii mărunte. M-am tras pe bancheta de piele, intenţionând să ies pe portiera cealaltă, însă, mai repede decât mi-am putut închipui, maşina s-a pus în mişcare. Am auzit sunetul sec al încuietorilor care s-au blocat, însă eu am tras oricum de mânerul portierei, din disperare. Iar căzusem într-o capcană.

— Îmi pare tare rău că am fost dur cu tine, a zis el.

— O să-ţi pară chiar rău, am apucat eu să zic şi m-am întins să-i trag una tocmai când peretele despărţitor din plexiglas a început să se ridice între noi. Nu ai nici cea mai vagă idee cu cine ai de-a face!

Atunci a început să râdă, era un hohot ciudat, dar mi se părea şi cunoscut în acelaşi timp. Chiar dacă peretele despărţitor era ridicat, l-am auzit formând un număr de telefon şi vorbind ceva într-o limbă străină. Suna la persoana pentru care lucra, oricine ar fi fost aceasta. Super! Chiar eram victimă sigură.

— Ce se întâmplă? am urlat eu la el imediat ce a închis telefonul. Faci parte din Cei Şapte Călăreţi? Ai de gând să mă ucizi? Unde mă duci? Poţi măcar să-mi spui? Pentru că m-am cam săturat de tot rahatul ăsta. Sunt unele persoane care mă pândesc, unele care mă spionează; probabil că l-au omorât pe prietenul meu. Nu e deloc în regulă ce se întâmplă!

— Promite-mi că nu mai dai în mine, a zis şoferul prin interfon.

— Da, bine. Nu am să mai dau în tine.

Ţineam degetele de la mână încrucişate, dar el nu trebuia să ştie asta.

A lăsat jos peretele despărţitor şi am putut vedea prin parbriz că ieşeam din oraş şi ne îndreptam spre o autostradă care trecea prin munţi.

— Îţi sunt prieten, a zis el, întorcând uşor capul spre mine, astfel încât i-am văzut mai bine mustaţa stufoasă.

— Prieten?

— Punga, a zis el. Uită-te în ea.

Aproape că uitasem de punga de plastic pe care Lemmon mi-o pusese în mână în mercerie. Am băgat mâna înăuntru şi am scos un rând de haine, trusa mea de machiaj, periuţa de dinţi şi o punguţă cu viermişori gumaţi. Doamna Lemmon îmi pregătise bagajele ca să pot fugi de la şcoală! Ştia deja că excursia noastră la cumpărături o să iasă cum a ieşit, că această maşină neagră o să-mi taie calea pe alee. Ea trebuie să fi fost cea care plănuise totul.

— Lucrezi pentru doamna Lemmon?

— Si, Harriet. Şoferul mi-a făcut cu ochiul. Mi amore.

— Stai aşa... tu trebuie să fii Massimo. Iubitul de pe net al lui Lemmon?

— Si, signorina.

În ochi i se aprinsese o lucire argintie.

— Rahat. Eşti vârcolac?

— Nu, nu, a spus el şi a dat din mână în semn de protest. Prefer sângele. Sono un vampiro.

— Vampir?

Iubitul de pe net al doamnei Lemmon era un vampir italian? Nu-mi era frică deloc, mai degrabă eram uşurată. Bea sângele oamenilor dar nu era personajul negativ. Cel puţin, aşa credeam eu.

— Familia Bridges e prietenă cu mine. Massimo şi-a lăsat ochelarii pe nas şi s-a concentrat la şofat, iar maşina a prins viteză pe autostradă.

—Stai un pic! Nu putem pleca din oraş, am zis eu. Trebuie să ne întoarcem în pădure şi să-l găsim pe Austin.

— Nu e necesar, a zis el. E prea târziu.

— Prea târziu?

Am simţit cum mi se frânge inima în piept.

Massimo a încuviinţat din cap în timp ce intram în mare viteză într-o curbă largă. Cauciucurile au derapat un pic pe şoseaua îngheţată. Înaintea noastră, am văzut marcaj cum că urma un aeroport.

— Stai o secundă. Nu putem pleca pur şi simplu. Nu când...

— Harriet se va ocupa de scutire la şcoală şi de învoire de la familia ta, a zis Massimo.

— Nu, trebuie să ne întoarcem. Nu înţelegi!

— Tutto va bene, signorina, a zis Massimo în timp ce trecea de o poartă păzită şi intra pe pista de rulare pentru avioane, unde se afla un mic avion cu motoarele pornite.

Maşina s-a oprit brusc şi Massimo a ieşit afară. Uşile din spate s-au deblocat şi am ieşit şi eu pe pistă.

Massimo, cu ochelarii de soare la ochi, s-a întins să mă ia de mână.

— Hai! Avionul trebuie să plece.

M-am uitat lung la el, aşteptând să izbucnească în flăcări la soare, dar poate asta se întâmplă numai în filme. Vampirul m-a condus spre avion, dar nu puteam să nu mă gândesc că-l lăsam pe Austin în urmă. Că era în pădure, sângerând sau deja mort, iar eu îl abandonam.

— Nu pot, am spus eu, dând înapoi când am ajuns aproape de avion.

— Trebuie, a zis el, sărutându-mă pe ambii obraji, îmi curgeau şiroaie de lacrimi.

— Nu.

— Non ti preoccupare, a zis Massimo. Nu-ţi face probleme!

Poate că asta însemna că se întorcea el după Austin; sau poate că voia să spună că nu mai conta, oricum. M-a împins înainte, spre treptele de la urcarea în avion.

— Aşteaptă! Poţi să-i mulţumeşti doamnei Lemmon din partea mea? am zis eu.

— Certo. A încuviinţat din cap. Arrivederci, Shelby.

— Iat-o! am auzit eu o voce puternică, cu accent britanic, când m-am suit în avion. Un tip înalt, cu părul alb şi o barbă neîngrijită m-a luat de mână şi m-a împins într-un scaun. Lanţurile de la jacheta din piele pe care o purta au zăngănit. I-a luat ceva bătrânului Massimo să te aducă. E destul de încet pentru specia lui de băutori de sânge, a zis el. Mai bine ţi-ai pune centura de siguranţă,

draga mea.

M-am uitat în jurul meu, în avion.

Avea interiorul finisat în lemn iar scaunele erau din piele gălbuie, de culoarea untului. Am clipit nedumerită la tipul acela cu înfăţişare dezordonată.

— Îmi cer scuze, dar ce se întâmplă?

— Fuzz Bridges, a zis el, aşezându-se pe scaunul din faţa mea şi prinzându-şi centura de siguranţă. Îmi pare rău să facem cunoştinţă într-un mod atât de grosolan.

A întins o mână spre mine.

Am dat mâna cu el, încercând să înţeleg.

— Sunteţi...

— .. .tatăl lui Austin, a completat el.

— Of, mulţumesc, Doamne. Fuzz, trebuie să mergem să-l găsim pe Austin! E pe undeva prin pădure probabil...

— Hei, sunt aici! s-a auzit o voce din spatele avionului.

— Surpriză! a rânjit Fuzz la mine, arătându-şi dinţii strălucitor de albi. Aveţi puţin timp la dispoziţie înainte să trebuiască să decolăm. Călăreţii sunt pe urmele noastre sigur.

Am luat-o la fugă spre coada avionului, unde l-am găsit pe Austin întins pe o canapea. Am simţit cum îmi creşte inima în piept.

— Am crezut să eşti...

— Ştiu, a zis Austin, cu vocea slăbită.

M-am aşezat pe un colţ al canapelei şi l-am cercetat cu privirea. Era palid la faţă şi avea o tăietură adâncă deasupra ochiului drept. M-am aplecat şi l-am sărutat uşor pe buze.

— Ţi-am spus să nu-ţi faci griji. Că am să concep eu un plan, a zis el.

— Ai fost împuşcat de un amărât de paznic de la şcoală. Asta nu făcea parte din plan.

A pufnit în râs, ceea ce 1-a făcut să se strâmbe de durere.

— Nu, nu făcea.

Încet, am ridicat pătura care-l acoperea şi am văzut că era bandajat la piept şi la umăr.

— Te asigur că nu e atât de rău precum pare, a glumit el, strâmbându-se iar.

L-am acoperit la loc cu pătura.

— Mă bucur atât de mult că eşti bine! Încercam să-mi dau seama cum să te salvez şi cum să fug de-aici. Din fericire, doamna Lemmon m-a ajutat să evadez.

Austin a încuviinţat din cap.

— Ţi-am spus că am pe cineva înăuntru. Când a aflat tata că ai fost trimisă la Steinfelder, a luat legătura cu agentul lui de publicitate din Europa, Massimo, care şi-a convins iubita, pe Lemmon, să se angajeze acolo. Au considerat că i-am da de gol dacă am şti că ea este cea care are grijă de tine. Lemmon 1-a contactat azi-noapte pe Massimo, după incidentul cu împuşcăturile, iar el 1-a sunat pe tata. Au venit imediat cu avionul şi m-au găsit în pădure.

— Mulţumesc lui Dumnezeu că există avioane particulare, am spus eu, aruncând o privire în jurul meu.

Vocea lui Fuzz s-a auzit prin interfon.

— Destul, porumbeilor. Poftiţi la locurile voastre. M-am ridicat, dar Austin m-a prins de mână.

— Eu am să fiu bine, a zis el. Acum trebuie să ne ocupăm de tine.

— Deci... chiar am să mă transform?

— Aşa se pare, a zis el. Însă măcar ai să fii în Muldania, cu noi. Cu mine.

L-am sărutat iar pe Austin, dar nu-mi simţeam deloc inima uşoară. Transformarea mea urma să se petreacă, dar, mai mult decât atât, Cei Şapte Călăreţi încercau să şteargă vârcolacii de pe faţa Pământului. Nu înţelegeam ce aveau cu vârcolacii, în special cu familia lui Austin, care erau oameni buni, care nu ucideau la întâmplare, care de fapt contribuiau la dezvoltarea societăţii. Dar acum, că deveneam şi eu una de-a lor, eram şi eu tot o ţintă.

M-am aşezat pe scaunul din faţa lui Fuzz, aflat aproape de cabina piloţilor, şi mi-am pus centura de siguranţă. Imediat după aceea, avionul a decolat şi am început să vorbim. Am încercat să râd la glumele lui. Mi-am spus că trebuie să fiu fericită că, în sfârşit, făcusem cunoştinţă cu familia lui

Austin şi că eram amândoi teferi. Însă grijile din capul meu nu dispăreau.

— O să-ţi placă foarte mult în Muldania, mi-a zis Fuzz, oferindu-mi o cutie de suc rece ca gheaţa. E frumos acolo, chiar şi iarna. Iar vânătoarea, ei bine, e nemaipomenită.

Cred că ochii mei m-au dat de gol, pentru că a adăugat repede:

— Nu-ţi face griji, draga mea. Nu e atât de rău să fii ca noi. Iar tu l-ai făcut iar pe fiul meu să zâmbească.

— Chiar aşa?

Pe chipul neîngrijit al lui Fuzz am descoperit bunătatea şi căldura.

— Chiar aşa. Cred că a fost dragoste la prima muşcătură, a zis el şi a început să râdă din toată inima.

— Aoleu, e genul de glumă pe care-l face bunica mea.

Fuzz a părut distrus de remarca mea.

— Acum mă simt chiar jignit, a zis el, împreunându-şi braţele la piept.

— Of, Doamne! Scuze! Nu am vrut să vă supăr.

— Tată, las-o în pace! a strigat Austin din spatele avionului.

Tatăl lui a pufnit iar în râs, cu gura până la urechi.

— Scuze, mă distrez şi eu doar un pic. Îmi place şi mie să mai râd din când în când.

— Da, şi tata face glume tot timpul. Dar e un tip liniştit, am spus eu.

Zâmbetul lui Fuzz a dispărut.

— Să nu-ţi faci griji. O să ne descurcăm noi şi cu familia ta. M-a mângâiat pe mână. Poate chiar o să-i invităm pe el şi pe toată familia ta la castel.

— Ah, poate că e mai bine să n-o faceţi, am zis eu şi apoi i-am dat toate detaliile despre tata şi Iepuraş.

După asta, am continuat să-i povestesc. I-am spus că-mi făceam griji pentru schimbările care se vor produce odată cu venirea pe lume a frăţiorului sau surioarei mele. Şi despre faptul că-mi venea greu să cred că tata m-ar accepta aşa cum eram, după ce va afla despre treaba cu vârcolacii. Şi despre faptul că nu mă simţisem oricum niciodată acasă cu ei în Beverly Hills. I-am spus lui Fuzz chestii pe care nu le mai împărtăşisem nimănui.

—Shelby, a zis el, după ce am tăcut din gură, darul acesta pe care-l avem noi poate părea neobişnuit, însă aduce cu el o libertate cum n-ai mai cunoscut până acum. A tăcut şi s-a uitat pe fereastră o secundă, apoi s-a întors spre mine. Când eşti de-a noastră, draga mea, eşti liberă să fii cine vrei, sub guvernarea lunii sau nu. Trebuie să ascunzi lupul din tine câteodată, dar niciodată nu trebuie să ascunzi cine eşti tu cu adevărat sau ceea ce simţi. Nu printre ai noştri, oricum. Noi trăim liberi, aşa cum suntem cu adevărat.

În timp ce ne îndreptam spre Muldania, mi-am sprijinit capul de geamul avionului, încercând să-mi închipui cum va fi viaţa mea de-acum înainte. Mi-am imaginat un castel de piatră, un adăpost sigur pentru haită. M-am gândit la legătura din ce în ce mai puternică dintre mine şi Austin. Mi-am închipuit cum va fi să am un trup de lup.

Şi, pentru prima oară, am simţit un val de emoţie.

Poate că lumina lunii are darul de a scoate la iveală lucruri care e mai bine să rămână ascunse, însă unele dintre acestea chiar merită să fie scoase la iveală. Şi poate că, dacă ascunzi cine eşti sau ceea ce simţi, nu trăieşti cu adevărat. Brusc, mi-am dat seama că a fi vârcolac nu mai este aşa o nenorocire. Nu, dacă îmi oferea libertatea despre care îmi vorbise Fuzz.

În acel moment, m-am hotărât să consider că lumina lunii era bine-venită.

Aveam s-o primesc cu braţele deschise, cu pericolele ei şi tot restul...